

PIONEREN

Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering Nr. 2 - Mars/april - 1983

Den radikale
reformasjon

Les i dette nr: Jerry Potter: Hver kristen må oppøves til å høre Guds tale. Edin Løvås: Hvordan kan du hjelpe mennesker til å oppdage Kristus? Film: Et evangeliseringsmiddel.

„TJENE HVERANDRE I ÅNDENS KRAFT”

Artikkelserie om
tegn, under og
kirkevekst

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Red. sek.

Hanne Marit Rygh

Redaksjonens adresse:

Baggerødgt. 5

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Lovås

Jim Melnes

Sven Nilsson

Svein Thorkildsen

Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Arlil Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Irene Skår

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Svein Thorkildsen

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

Svein Thorkildsen

DISTRIBUSJON

Randi Karlson

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års gaveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flerårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalte millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden

PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden

TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt

4480 Kvinesdal

Hver enkelt

Tekst: Rolf Erik Janøy

I de siste måneder har jeg oppholdt meg endel i 1. Kor 12. Et kapittel som bare har blitt mer aktuelt for meg som en inspirasjonskilde til å få del i Guds tanker om fellesskapet mellom sine barn.

Allsidig

Nøkkelen til hele dette kapittel er ordet — allsidighet. Variasjon preger alltid det guddommelige, slik ensidighet preger det menneskelige. Jo mer innflytelse Den Hellige Ånd får over et menighetsliv des mer vil forskjellige nådegaver, tjenester og virksomhet komme til uttrykk. Når menneskers tanker og holdninger skal råde begrenses og innsnevres det åndelig liv. All sunn kristen virksomhet behøver å styres, men det er livsviktig at det gjøres ved et åndelig lederskap. Det vil si ledere som er forstret av Gud til å være et uttrykk for hans vilje. Mennesker som i praksis er underlagt Kristus som hode, for menigheten. Et slikt lederskap vil tjene helheten og allsidigheten, og legge til rette for at Guds Ånd kan ta den enkelte av menighetens medlemmer i bruk på en konkret måte.

En menighet hvor bare et fåtall er bevisst sin tjeneste, få bruker et par av nådegavene, og bare fåtall virkeformer tillates, åpenbarer at Guds Ånd har liten innflytelse. Menighetsliv begrenses til offentlige møter, og offentlige møter begrenses til en tre, fire manns tjeneste. En slik innsnevret og ensidig virkeform reduserer Guds folk til et publikum, og lammer lemmene på Kristi legeme til en trettende uvirksomhet.

Til gagn

Vi kan stanse ved flere sterke uttrykk i dette kapittel, som beskriver rikdommen i det kristne fellesskap. Men det er to ord som kanskje ikke ruver, men bringer et mektig budskap. Du finner dem i vers 7-11-18 og 27 og det står ganske enkelt: hver enkelt. Ånden vil gi seg til kjenne hos hver enkelt slik at det blir til gagn for andre. Ordet forutsetter at det er normalt for hver enkelt kristen å være et redskap for Guds Ånd på en så konkret måte at det blir til gagn og nytte. Nådegaver gies til

hver enkelt, som et nødvendig bidrag til at vi kan tjene som et lem på Kristi legeme. Hver enkelt har sin plass, tjeneste, gave og funksjon som er til gagn for helheten i Guds rike.

Under

Jeg er overbevist om at dersom vi forventer at Guds Ånd skal utruste enhver kristen og gir rom for dette, vil vi gå inn i en brukbarhet som vi i dag bare kan ane. Jeg tror på en nådegavevekkelse som tar i bruk «hver enkelt», hvor Åndens overnaturlige liv og kraft blir en naturlig del av enhver kristens tjeneste for Gud og hverandre. Jeg tror på en allsidighet av gaver og tjenester som vil gi balanse og brukbarhet til den lokale menighet. Hele spektret av nådegaver og tjenester hører med til menighetens hverdagsliv og vesen. Der hvor undrenes Gud får lov å gjøre sin gjerning blir det nytt liv, ekspansjon og vekst.

Hva med familien?

Et aktuelt seminar med BJØRN DONOBAUER

- D-301 Guds plan for ekteskapet.
- D-302 Det seksuelle samliv i Bibelens lys.
- D-303 Kommunikasjon i ekteskapet.
- D-304 Menigheten i ditt hus.
- D-305 En mann etter Guds hjerte.

Spesial pris kr. 100,00 for alle 5 kassetter. Ellers kr. 25,00 pr. stk. (plass porto).

Bestill fra

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Orientering til leserne

Stopp

Har du betalt abonnementet for 1983? Hvis ikke, blir dette det siste nummer du får av Pioneren. Det er ennå noen som hverken har sagt opp sitt abonnement eller betalt for '83. Disse har vi sendt ny giro og påminnelse. Om du er blant disse, så gå til posthuset og få ordnet den saken så fort du kan. Du må ikke miste Pioneren nå, det vil skje så mye interessant og spennende fremover.

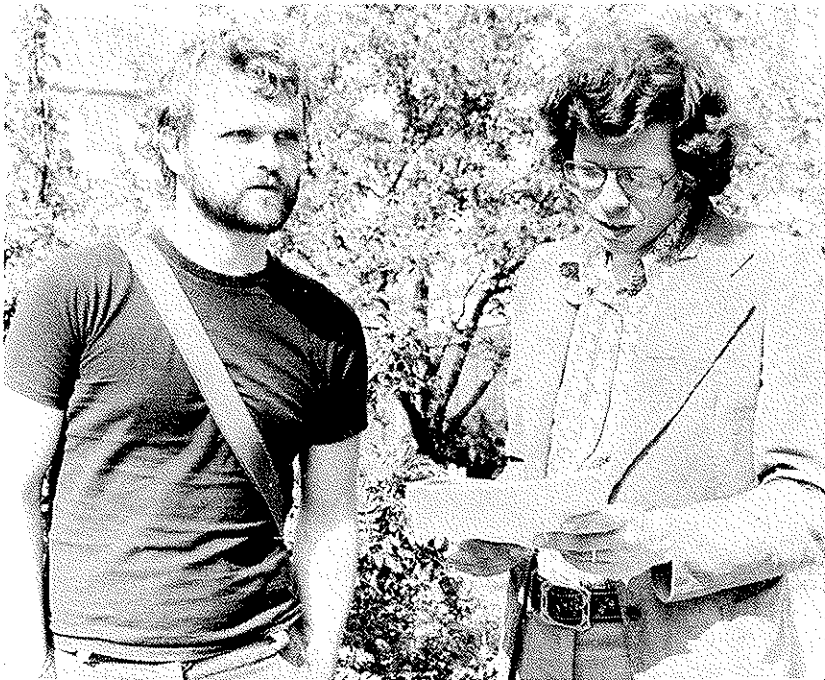
Pioneren i gave

Flere benytter seg av tilbudet vi har om å gi 1 års gave-abonnement på PIONEREN til halv pris. Før kalte vi dette et «prøve-abonnement». Merk at dette bare kan gies til en som ikke er abonnent, av en giver som er abonnent. Det gjelder kun for et år. Siden blir det gitt mulighet til å bli vanlig abonnent i et direkte brev til den som har fått et års gaveabonnement — når dette er utløpet.

Dersom du ønsker å gi et FAST gaveabonnement, så bemerk dette når du bestiller. Da kommer regningen for hvert nytt år til giveren, og vil være påført den vanlige abonnent-pris.

Kort

I hvert nummer av Pioneren framover finner du abonnent-kort som du kan rive ut og gi til venner som du vil anbefale å abonnere. Har Pioneren gledet og interessert deg, så fortell det til andre. Er det noe du er misfornøyd med, så skriv til redaksjonen og fortell oss det. Vi er glad for alle brev fra leserne, enten det er ros eller ris.

Svein Thorkildsen sammen med Rolf Erik Janøy. Svein som i 10 år har vært redaktør for evangeliserings-avisen «Utfordringen», hjelper nå også til en del i Pioneren. Han har hatt hovedansvar for lay-outen i dette nummer, en oppgave vi håper han vil fortsette å hjelpe oss med.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsmhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Fremfor alt	2
Orientering til leserne	3
Det skjer igjen	4
Vi tjener hverandre i åndens kraft	5
Tegn, under, kirkevekst	6
En unik kombinasjon av teori og praksis	9
Karismatisk general styrer i Guatemala	10
Kristen tjeneste	11
Hver kristen må oppøves til å høre Guds tale	12
Oppdag din gave	16
Film kan være et godt evangeliseringsmiddel	18
Verd å lese	20
Den radikale reformasjon	22
Levende fellesskap	24
Film og litteraturarbeide med visjoner	28
Hverdagssannheter	30
Brev fra leserne	31
Lest og hørt	32
Speilet	33
Hvordan kan du hjelpe mennesker til å oppdage Kristus?	34
Ord fra grunnteksten	37
Misjonsskolen/OUT	38
Hjem og familie	40
Kort og godt	42
«Man kan være både kristen og frimurer»	44
Til slutning: «Gud stem meg til lovsang»	46

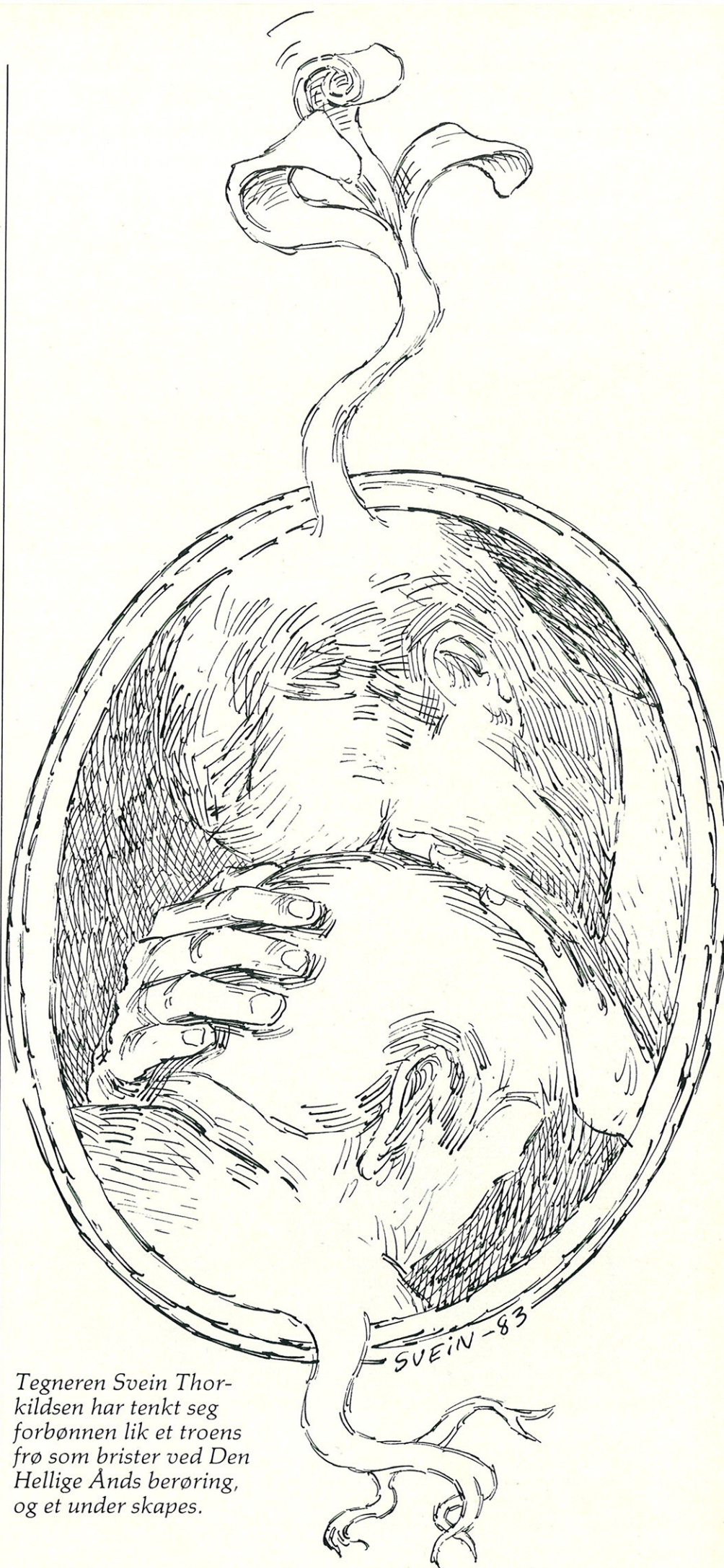
«— DET SKJER IGJEN»

I mange generasjoner har store deler av den kristne kirke vært uten det som var et særpreg blant de første kristne, tegn og under. Etter en lang nedgangsperiode kan man i dag se en stadig økende fornyelse av ulike kraftgjerninger i kretser som tilhører både protestantiske og katolske kirker. I de siste årene har det skjedd en så sterk utvikling på dette området at emnet «tegn og under» behandles seriøst av teologer og forskere.

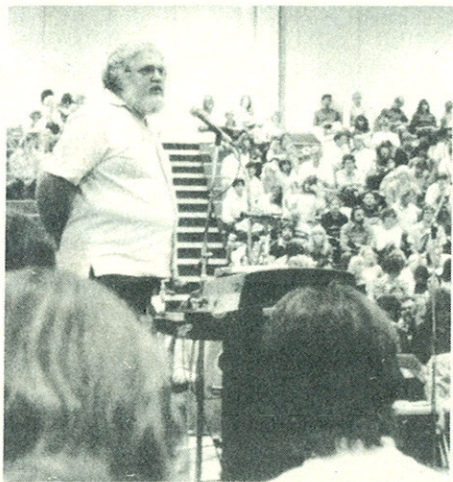
Kanskje er det tydeligste tegn på denne nye interesse fra teologer og forskere at det anerkjente «Fuller Theological Seminary» i USA har begynt å tilby seminar i emnet «Tegn, under og kirkevekst». I seminarets katalog beskrives kurset som en konsentrasjon «på å forstå virkningene av overnaturlige tegn og under på kirkevekst. Emnet blir belyst fra bibelsk, teologisk, historisk og samtidens perspektiv. Særlig oppmerksomhet vies til helbredelsestjenesten. Praktiske erfaringer er en viktig dimensjon i kurset». Fornyelsen av denne del av det åndelige liv har dog i liten grad kommet fra teologer og menighetsledere. Den har først og fremst kommet fra gressrøttene. Grupper av troende, iblant ledet av enkelte utradisjonelle pastorer, og iblant ikke, har dannet nedslagsfeltet for Den Hellige Ånds gjerning.

Fornyelsen begynte først i vårt eget århundre. Men det var først i begynnelsen på 50-tallet at den kom til syne i de historiske protestantiske kirker, og i begynnelsen av 60-tallet i den katolske kirke.

For kort tid siden hadde det evangelisk konservative bladet «Christian Life» viet et helt nummer til emnet «tegn og under» utfra vitnesbyrd og kommentarer fra forelesere og deltagere på «Tegn, under og kirkevekst»-kurset på Fuller Seminary. Kurset kalles også MC510 og ledes av prof. John Wimber. Vi vil la flere av disse artiklene komme sammen med andre om samme emnet i en ny serie som vi begynner i dette nummer. «For noen av våre lesere vil disse artiklene komme som et sjokk», skri-

Tegneren Svein Thorkildsen har tenkt seg forbønnen lik et troens frø som brister ved Den Hellige Ånds berøring, og et under skapes.

Wimber: «Det var som vi måtte vise vår tro ved å fortsette, tross at vi mislyktes.»

ver redaktørene for «Christian Life» «fordi man har en teologisk orientering som antar at de tegn og under som er nedtegnet i Bibelen, tilhører en annen tidshusholdning enn vår egen».

Selv om disse artiklene neppe vil sjokkere mange av Pionerens lesere, tror vi det er viktig at Guds folk i alle leire blir vekket for de muligheter som ligger i at Gud kan og vil åpenbare seg gjennom tegn og under til en slekt som er gått trett av ord og meninger. Vi vil slutte oss til hva «Christian Life» skriver i sin presentasjon av artiklene:

«Som redaktører vil vi oppmuntre alle lesere til å studere disse rapportene nøye og under bønn. Vi tror at hvis ikke vi som evangeliske kristne, som tror på Jesus Kristus som Guds sønn, og bekjennere av Skriftens autoritet, tar imot og handler på disse bibelske sannheter, så kan vi miste en av de største velsignelser Gud har for oss i vår tid».

Den første artikkelen i serien er skrevet av professor John Wimber ved Fuller Theological Seminary. Han har i mange år vært engasjert i kirkevekstarbeide og har bl.a. fungert som rådgiver for menighetsledere i ulike kirker over hele USA og i andre deler av verden. Han har sin bakgrunn blant kvekerne, men etter en åndelig fornyelse ble han nærmest frosset ut av sin menighet. Han og noen få andre venner som hadde hatt liknende erfaringer fra sine menigheter, kom sammen i husmøter, hvor de i den første tiden bare søkte Gud sammen under bønn og tårer. Innen fem år vokste «Vineyard Christian Fellowship», som de etter hvert begynte å kalle dette fellesskapet, til en menighet på 3000. En viktig årsak til denne veksten var troen på og praktiseringen av bønn for syke. Wimbers kassettserie om bønn for syke har blitt mottatt med begeistring i mange land. Menigheten som han har grunnlagt og er pastor i, ligger i Yorba Linda i California. Her forteller han med egne ord hva som skjedde.

Søndag etter søndag underviste jeg fra Lukasevangeliet om Guds helbredende kraft. Ofte ble jeg ledet til å innby dem som behøvde forbønn. Jeg adlød hver gang, men ingen ble helbredet! Jeg og hele menigheten trodde på guddommelig helbredelse, men vi så aldri at det skjedde. Tvertom hendte det ofte at de som ba for syke, selv ble syke.

VI TJENER HVERANDRE I ÅNDENS KRAFT

Uke etter uke så jeg våre venner komme fram til forbønn med store forhåpninger, fordi de trodde det jeg hadde forkynt fra Guds Ord. Hver uke hadde vi forbønn for syke, men ingen ble helbredet. Vi var kraftløse. Jeg var alltid full av håp om at Gud ville gjøre det Hans Ord sa. Men uke etter uke gikk uten at noe skjedde. Jeg husker en søndag formiddag hvor det samme skjedde igjen. Jeg så inn i ansiktene på de 50 som var kommet fram for å motta bønn om helbredelse: Sårede mennesker som ønsket vår hjelp og frelserens helbredende berøring som jeg hadde lovet dem utfra Skriften. Jeg fulgte dem inn i vårt bønnenrom sammen med de menn og kvinner som stod trofast sammen med meg i denne nedslående oppgave. Vi la våre hender på hver enkelt av dem, og ba Gud helbrede deres legemer, håpefullt, forventningsfullt. Med all den tro vi hadde, ba vi for dem.

Men ingen ting skjedde. Jeg ble fylt med fortvilelse. Jeg var skamfull og kraftløs, ute av stand til å gjøre noe mer enn jeg nettopp hadde gjort. Jeg kunne ikke fortsette.

Jeg la meg ned på gulvet og gråt. Jeg ropte og ba til jeg ikke hadde krefter tilbake. Jeg hadde gjort alt jeg visste. Jeg var sint på Gud, og forvirret. Hvordan skulle jeg forklare det som var hendt? Var ikke vår tro stor nok? Da jeg endelig løftet ansiktet fra gulvet, så jeg flere som hadde grått sammen med meg. Det var en fryktelig søndag!

Dette hendte for bare 4 år siden!

Innlærings prosess

Av hele mitt hjerte trodde jeg at helbredelse var i sentrum av det Jesus kom for

Et vitnesbyrd om hva som skjedde når menighetens medlemmer begynte å be for syke.

å gi. Men da vi satte oss fore å følge ham på dette området, hadde vi ingen anelse om hvor smertefull innlæringsprosessen ville bli. Det var nesten som om vi måtte bevise vår tro ved å holde ut tross at vi mislyktes.

Men jeg visste at det var denne slags erfaringstro jeg ønsket. Jeg ønsket en som jeg kunne se virkningen av. Hvis det ikke skulle være mulig for meg, ville jeg hatt vanskeligheter med å fortsette som forkynner.

Det var først etter ett år med smertefull bønn for syke, at vi endelig fikk se mennesker bli helbredet. Men når det først begynte å skje, fortsatte det regelmessig.

I dag ser vi 50-100 mennesker helbredet hver uke i våre møter. Og ennå flere blir helbredet på sykehusene, på gatene og i hjemmene. Blinde får sitt syn. De lamme går. De døve hører. Kreft forsvinner.

Som pastor synes jeg det mest interessante ved disse ting er det som skjer gjennom menighetsmedlemmenes tjeneste.

Da jeg grunnla menigheten for 5 år siden, visste jeg at jeg ikke ville opparbeide meg en tilhørerskare. Jeg ville danne en hær av soldater. Som pastor hadde jeg begynt å erkjenne at min førsteprioritet må være å utruste de hellige. I vår menighet som i dag har over 3000 medlemmer, vil jeg anta at 20 % regelmess-

tegn under kirkevekst

sig ser noen. helbredet ved deres forbønn. Hvordan skjedde det?

Kall til Fuller Seminary

Etter å ha tjent som hjelpepastor i en hurtigvoksende kvekermenighet i Syd-California, ble jeg tilbudt av professor Peter Wagner ved Fuller Seminary å samarbeide med deres «Fuller Evangelistic Possociation». Wagner underviste ved «School of World Mission» ved Seminaret, og var deltidsansatt som leder ved det nystartede «Church Growth Department» ved Fuller. Jeg tok over dette departementet ved Fuller.

I de neste 4 årene arbeidet jeg med 27 kirkesamfunn, 9 parakirkelige organisasjoner og hundrevis av lokalmenigheter. Jeg reiste over hele Amerika og møtte tusenvis av pastorer og arbeidet som kirkevekstrådgiver.

Min tid ved Fuller Evangelistic Association ble en veldig fostringstid. Den store innsikt jeg fikk i menighetsliv i denne tiden, åpnet mine øyne for det faktum at Gud var større enn jeg hadde forstått. Men jeg var ikke lenger personlig engasjert i arbeidet med å nå de fortapte, og dette plaget meg. Gud begynte å vekke en lengsel i meg etter å vende tilbake til et pastorat.

Min opplevelse ved Fuller hadde forvandlet mitt liv. Jeg dro tilbake til pastortjenesten som en helt annen person. Hva hadde hendt?

Fuller Seminarets professor, Paul Heibest, hadde gitt meg et helhetssyn på samfunnet og verden i dag. Hans blad «Missiology» (misjonslære) utfordret meg til bedre å forstå hvor viktig vårt syn på verden omkring oss er.

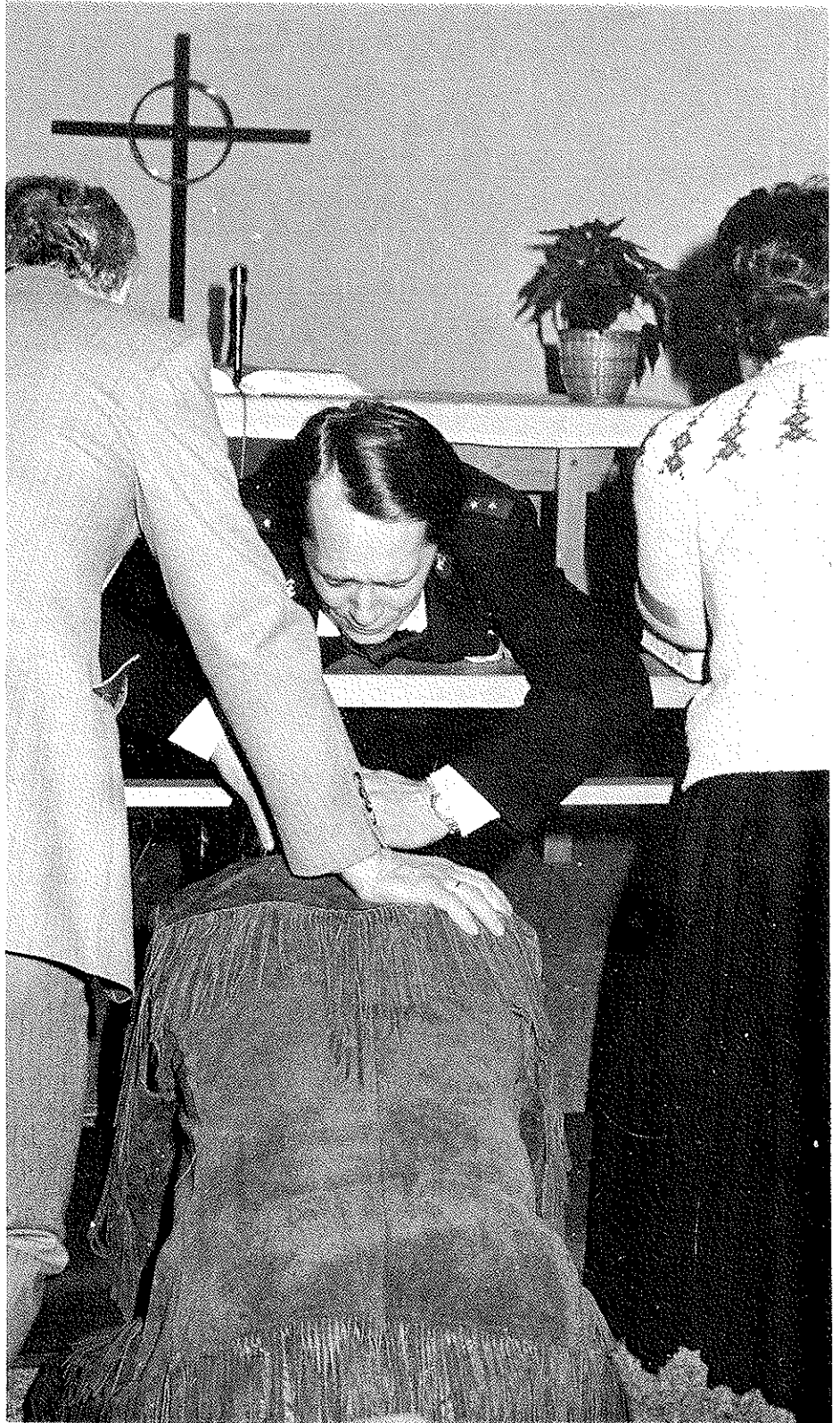
Samtidig tilskyndet Charles Kraft meg til å sette disse prinsipper ut i livet og la det bli praktisk teologi.

Av Peter Wagner lærte jeg å elske alt Guds folk, og jeg begynte å bli åpen for å se hva Den Hellige Ånd gjør i verden idag.

Dessuten ble jeg inspirert til å være strengt praktisk av Dr. Donald McGavran, kjent verden over for sitt store bidrag til emnet kirkevekst. Jeg visste etter å ha hørt på ham, at jeg aldri ville bli tilfreds med et menighetsliv slik jeg hadde lært det å kjenne.

Ikke bare var jeg blitt en annen person, jeg hadde også fått en annen oppfatning av min oppgave. Jeg husker hvordan Gud ledet meg til Esek 34,4: «Dere har ikke styrket de svake, ikke le-

«Det er en naturlig del av menighetslivet at vi ber for hverandre», skriver Wimber i denne artikkelen. Her en forbønnsituasjon under en fellesuke her i landet.

get de syke, og ikke forbundet de som er skadet. De som er drevet fra hverandre, har dere ikke ført tilbake; de bortkomne har dere ikke lett etter; de sterke har dere kuert med vold og makt».

Jeg var en villfaren hyrde som vendte tilbake til en såret hjord. Men jeg dro ikke tilbake for å fortsette som før. Gud sendte meg tilbake for å gjøre hva Jesus hadde gjort. Det var på den tid at Gud understrekte for meg Jesu tjeneste i denne verden, ved å minne meg om Luk 4,17-18: «Herrens Ånd er over meg, for Han har salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige. Han har sendt

viktig for oss. Det var alt vi var i stand til. Vi var så svake og syke i oss selv at vi hadde ingen ting annet å tilby Ham enn vår lovprisning. Og idet vi tilba Gud, begynte vi å friskne til. Etter hvert registrerte vi også en fellesskapsfølelse som vokste fram.

Vi begynte å få et hjerte og et sinn. Ut av dette ble det kristne fellesskapets sanne natur levende iblant oss. Vi fikk virkelig omsorg for hverandre. Små grupper vokste fram ved svært lite organisering. Det som skjedde den gang, fortsetter å skje i dag fordi vi trenger den.

John Wimber med sin hustru Carol, Blain Cook som er hans hjelpepastor sammen med sin hustru Becky og Jack Sims, som er Wimbers assistent.

meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet, og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år fra Herren.»

Lengsel etter å få en menighet slik jeg ønsket, er en ting, å få det, noe ganske annet.

Mange pinefulle skuffelser møtte meg på veien. Men menigheten hungret etter mer av det de visste Gud kunne gjøre for oss og gjennom oss. Vi ønsket ikke å være tilfreds, men ville stadig ha mer! Gud begynte å gjøre oss — en ubrukt flokk fariséere — til en gruppe av etterfølgere som ikke lenger lot oss styre av vår frykt for fanatisme eller for hva folk ville si om oss.

Tilbedelse

Gud tok oss slik Han fant oss — flyktninger fra ulike menighetsforlis og religiøse systemer — og begynte å forme oss til en gruppe trosetterfølgere som hungret etter Ham. Underveis viste Gud meg at det var Hans menighet, og at Han ikke trengte meg til å bygge den!

Hvordan begynte Han? Hva har Gud lært oss i løpet av disse 5 årene? Slik som jeg ser det, har det vært flere utviklingsfaser. Hver fase har vært med å danne oss i fellesskapet.

En av de første tingene Gud lærte oss, var verdien av tilbedelse.

I den første tiden ble tilbedelse livs-

Åndens kraft

Etterhvert som vi ble friskere begynte vi igjen å be for de syke.

Dette hadde vært en lang og smertefull prosess. Men fordi vi alle var engasjert i det som ett legeme, ga vi ikke opp. Helbredelse var ikke bare en idé jeg hadde. Det var noe som mange så som en del av menighetens oppgave. I dag er det å se at syke blir helbredet en naturlig del av vårt menighetsliv.

Teknikk er ikke nok. Det må være kraft fra det høye. For 3 år siden besøkte Gud oss med sin kraft. Inntil da hadde vi erfart Guds nærvær, men i mai 1979 begynte vi å erfare Hans kraft. I dag kjennetegnes våre store og små samlinger ved fenomener jeg bare kjente fra historiebøker. Rystelser, personer som faller under Guds kraft, og offentlig bruk av Åndens gaver som kunnskaps-tale og profetisk tale, er alminnelige. Da disse tingene først begynte å åpenbare seg, ble jeg meget urolig, inntil jeg ut fra skriftene og historien ble overbevist om at det var fra Herren.

Jeg husker klart den første kvelden Gud besøkte oss med sin kraft.

Jeg satt oppe hele natten og gransket skriftene og mine bøker om vekkelse, for å se om dette var fra Gud. Det hjalp noe at jeg fikk lest igjennom skriftene og vekkelsehistorien, men jeg satt fremdeles tilbake med spørsmål. Men så skjed-

de det at i løpet av de neste 2 månedene fikk vi som et resultat av denne mektige kraftgjerning av Den Hellige Ånd døpe 700 nyomvendte.

I dag ærer vi reservasjonsløst Den Hellige Ånd og det Han gjør i vår midte. Vi beveger oss framover i Hans kraft. Vi lærer også å leve med hva vi ikke forstår.

Barmhertighetsarbeide

Nylig ledet Gud oss til å ta nye skritt i utviklingen: Vi begynte å ta oss av de fattige.

Flere større tiltak er blitt organisert for å komme nødstedte til hjelp. De siste to somrene brukte vi tusenvis av timer og betydningsfulle summer til trengende familier. Vi har hjulpet til med mat, klær og rådgivning for fattige.

Vår plan er å gjøre dette barmhjertighetsarbeidet til en vital del av vår virksomhet.

Tilbedelse, fellesskap, helbredelse, kraft og medfølelse er ord som kan beskrive forskjellige sider av vårt menighetsliv.

Vi er en ung menighet

Men det vi gjør, finner sted i et miljø, med en bakgrunn som i seg selv er like betydningsfull som de tingene vi holder på med. For å kunne forstå hvordan en tegn- og under-tjeneste kunne vokse fram i menigheten, er det viktig å kunne forstå noe av dette miljøet — noe som mer må smitte oss enn vi kan lære det (more caught than taught).

Da vår menighet fikk sin start var gjennomsnittsalderen ca. 19 år. I dag ligger den på henimot 21. Vi er en ung menighet.

For størstedelen har den organiserte kirken i Amerika lite forståelse for den yngre generasjon.

Førkrigsgenerasjonen begynner å forsvinne fra det evangeliske kirkebildet uten at de finner noen som kan ta deres plass. Få menigheter satser effektivt på å nå de unge som ikke finner seg til rette med livsstilen, musikken og talemåtene i den etablerte kristenhet. Det er disse unge vi når. Som en ung menighet erfarer vi alle de muligheter og problemer som er forbundet med ungdommen. De unge fra 18-25 som deltar i våre samlinger, gir oss den åndelige ressurs vi behøver, for å kunne nå ut til en ung kultur og sette evangeliet inn i deres situasjon.

Vi er en samtidig menighet

Fordi vi er unge, er vi aktuelle. Vi taler de unges språk. Våre prekener og sangstil er for dem velkjent og blir akseptert. Vi opplever at vi må kommunisere evige sannheter i en samtids stil. Vi erkjenner at vi må svare på de spørsmål menneskene virkelig stiller.

Jim Wallis, redaktøren av «Sojourners», sa til Newsweek: «Det største be-

hovet blant de evangeliske kristne er en bibelsk livstil, ikke bibelske talemåter.»

Jeg er enig. Vi søker å ta fatt i dagens spørsmål på en bibelsk måte, noe som skaper en forandring i den måten folk lever på i det daglige.

Vi er en menighet av religiøse flyktninger

Mange mennesker som finner veien inn på våre møter har tidligere hatt en eller annen form for kirkelig bakgrunn. Dette er ikke uvanlig. Skjønt tallene er for nedadgående, så har de fleste mennesker i Amerika hatt en eller annen form for kristen arv eller påvirkning.

George Gallup understreker, i sine studier om kirkelivet i Amerika, det faktum at Amerika er en nasjon av navnekristne. Skjønt det finnes mer enn 100 millioner kirkemedlemmer, er det kun 40-60 millioner mennesker som jevnlig søker gudstjenester søndag formiddag. Han beskrev oss treffende når han sa at vi er en nasjon av «troende som ikke er knyttet til andre».

Mange mennesker har truffet det valg å forlate det religiøse systemet, fordi de følte at de ikke kunne leve opp til de normer og krav kirkene satte til dem. Andre er blitt slått og brent av en velment, men hard behandling. Kulturelle forskjeller har gjort det vanskelig for andre å finne seg til rette i de tradisjonelle kirker.

Mange av disse religiøse flyktninger finner oss.

Vi er en menighet som tjener i Guds kraft

I Amerika i dag er det en sterkt økende interesse for det okkulte, med spiritisme og all slags demonisk aktivitet. I deres søken etter åndelig virklighet, søker mennesker nye religiøse måter å tenke på. Vesten ser mot Østen etter en tro.

Vi tror at Jesus tjente i kraft til hele mennesket. Hans budskap var ikke bare for tanken, det var også for ånd og

kropp. Jesus forkynte, underviste og helbredet. Vi tror at denne balanserte tjeneste trengs i dag, dersom Menigheten skal kunne tjene slik Jesus har til hensikt.

Mennesker i vår kultur trenger å se at Gud er mer kraftfull enn den livsstil de dyrker. Vi oppdager at tegn og under, slik skriften definerer dem spiller en hovedrolle i å få evangeliet ut til en nasjon som behøver hjelp og åndelig veiledning.

Vi ønsker å nå mennesker som ikke er blitt nådd ved den tradisjonelle kristne virksomhet.

Men vår tjenesteform er ikke en fortsettelse av den førkrigsmodellen som de såkalte trosprekikantene praktiserte. Hos oss er hele legemet (menigheten) med og tjener.

Menn og kvinner har samme autoritet og kraft til å be for de syke og til å virke med alle de åndelige gaver. Noen er mer brukbare enn andre, men ingen er satt til side. Tjenesten er for alle.

I våre gudstjenester forventer vi at Herren både helbreder og åpenbarer sin vilje ved profetiske ord. Dette finner sted i varm, sindig og ordnet atmosfære. Besøkende bemerker ofte: «Dette er ikke slik vi har sett nådegavene praktisert i tidligere tider».

Av og til blir mennesker stille ledet ut av den store forsamlingsalen og inn i bønnerommet, fordi de opplever Guds kraft med rystelser eller gråt. Sannelig, vår menighet tjener i Den Hellige Ånds kraft, og Gud synes å finne behag i vår tillit til Ham.

Menighet med en oppgave

Vi ønsker å nå mennesker som ikke er blitt nådd ved den tradisjonelle kristne virksomhet. Og vår menighet utrustet de troende til sjelevinnere. Først ønsker vi å nå folket omkring oss, her i Orange

County. Etter det ønsker vi å etablere utposter rundt omkring i verden som vil gjøre det samme der. Vi har allerede hjulpet til med å opprette 6 nye menigheter i USA og utlandet. Det er behov for mange flere. Og flere er underveis. Vi forventer, sammen med likesinnede grupper, å etablere 50 nye fellesskap i løpet av neste år. Siden disse vil vokse fram på samme grunnlag, vil de ha samme stil og måte å tjene på — i forkynnelse, undervisning og Jesu helbredelsestjeneste.

Vi er en menighet med forventninger

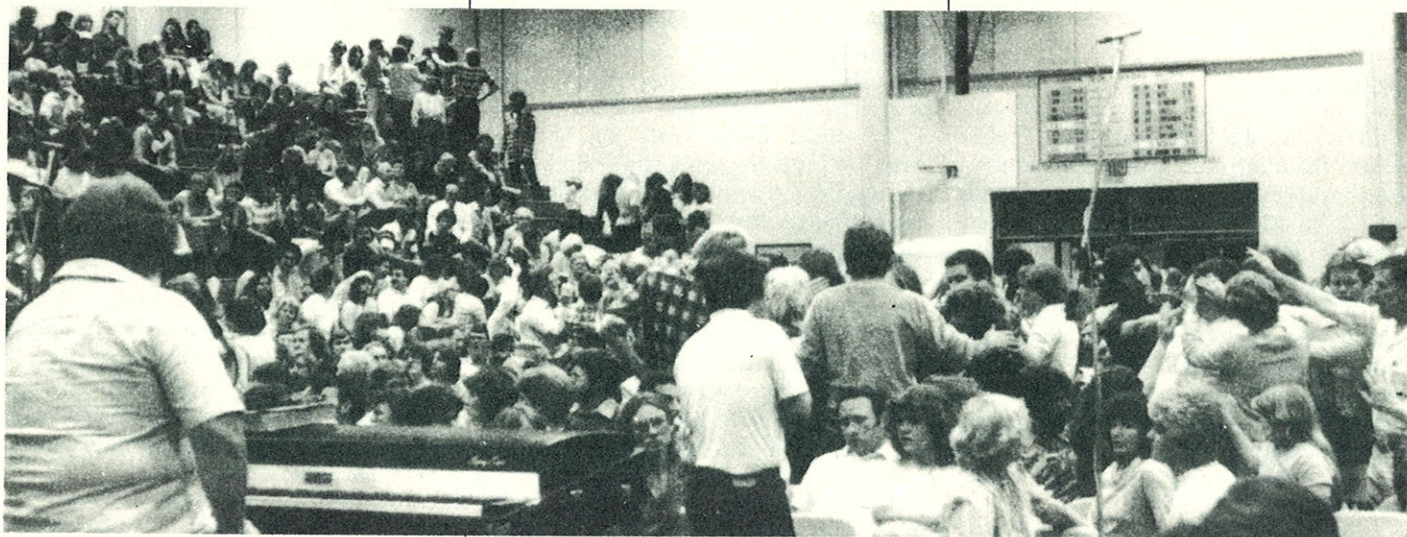
Vi tror at Gud er i virksomhet i verden i dag som aldri før. Vi forventer helt og fullt at Han skal gripe inne i verdens begivenhetene og i våre liv. De som går i vår menighet, er ikke redd for å oppmuntre hverandre til å utvikle et følelsesmessig forhold til Gud i tillegg til det intellektuelle forholdet som det så sterkt oppmuntres til i dagens evangeliske kretser.

Vi oppmuntrer hverandre til å «forvente at Gud kan gjøre mer enn den noensinne trodde Han kunne gjøre.» Våre åndelige muligheter vokser. Vi er villige til å tolke og forstå våre opplevelser underveis.

Hva framtiden har i beredskap for oss og andre menigheter i neste 10-år, er det mye spekulasjon om. Vår oppfatning er at det finnes en veldig åndelig hunger i verden i dag. Vi forventer fullt ut at Gud skal la det livsforvandlende evangeliet kunngjøres over enhver nasjon på jorden. Vi ser fram til å få være en del av denne store begivenhet.

«Vi har en ung forsamling som hjelper oss til å nå ut til dagens ungdomskultur». Wimber bak orgelet under et møte hvor forsamlingen er engasjert med å be for hverandre.

Norske forskere har hørt Wimber undervise på Fuller:

En unik kombinasjon av teori og praksis

Tormod Engelsen som til daglig er forskningsstipendiat ved MF har vært i USA for å forskne videre i sitt fag misjonsteologi. Under sitt opphold på Fuller var han med på noen av forelesningene til Wimber og på vår henvendelse gir han følgende inntrykk fra disse. Fuller seminary er det ledende evangelikale seminar i USA, med et meget høyt akademisk nivå, det er også et av de største med sine ca. 1600 studenter. Når det gjelder Wimbers forelesninger ble de holdt på Fuller Seminary School of World Mission som er ledet av Peter Wagner. Jeg var bare med på enkelte av de forelesninger Wimber hadde. De bestod i tre timer med forelesninger og så et par timers praksis av det vi hadde hørt med forbønn og sjelesorg. Denne kombinasjon av forelesninger og praktisering av det vi hadde hørt rett etter var det unike ved dette kurset til Wimber. Det var ingen tvil om at Gud virket og gjorde store ting under timene. Jeg hørte professor Peter Wagner vitne om hvordan han i mange år hadde måtte bruke medikasjon p.g.a. et for høyt blodtrykk, men etter forbønn kunne hans lege konstantere at alt var normalt og at han kunne slutte å bruke medikamenter. Det gjorde et sterkt

Tormod Engelsen på talerstolen under «Oase dager» for prester og predikanter i januar. Til venstre sokneprest Kjell-Petter Dahl.

inntrykk å høre slikt, og mange andre liknende vitnesbyrd.

Svakhetene ved Wimbers undervisning var etter mitt syn at han la for stor vekt på de praktiske erfaringer og for liten på en mer dypere bibeltoelning. Man satt igjen med mange spørsmål. Wimber hevder bl.a. at alle syke som blir bedt for skal bli friske. Om det kommer mennesker til han som er usikker på om det er Guds vilje og helbrede dem, ber han dem gå hjem og studere Guds Ord til de blir sikre. Han har ingen reserverasjoner mot at alle skal bli friske. Han har ikke noe syn for at et menneske kan leve med en sykdom fordi det er Guds vilje. Dersom de som søker forbønn ikke blir friske er det enten noe galt med troen til den syke eller de som ber. Det var selvsagt ulike reaksjoner på denne undervisningen blant studentene og til tider sterke meningsutvekslinger i klassen.

— — —
Lektor Ole Øystese ved lærer akedemiet i Bergen, har også forsket ved

Fuller, han arbeider særlig med religions pedagogikk. Han var i USA i 5 mnd. og lyttet flere ganger til Wimbers forelesninger. Han er sterkt kritisk til Wimbers undervisning som han mener ikke sterkt nok understreket faren for misbruk og misforståelse av temaet «bønn for syke». Øystese mener at det kun er enkelte syke som skal bli helbredet, for å være et tegn for alle de som ikke blir helbredet. Han tror på at vi mer frimodig skal ta ut av Guds løfter og leve friskere i troen. Men helbredelse må ikke fremstilles som et tilbud til alle som vil slippe unna lidelser, det er utrykk for en herlighetsteologi der man vil se Guds allmakt, men ikke hans avmakt som han viser ved at Jesus måtte dø på korset. Han karakteriserer Wimber som rederlig, oppriktig, varmhjertet og fint menneske.

SVEN NILSSON

taler i svensk TV-1
søndag 17/3
kl. 9.00

NYTT FRA DYNAMIS

Hør ÅGE ÅLESKJÆR tale i fellesmøter i Horten '83.

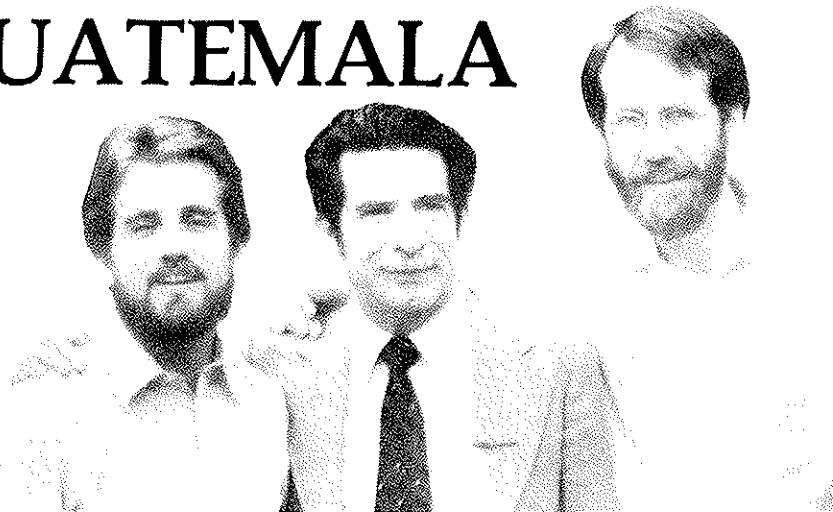
- D-291 EN BIBELSK VEKKEELSE
- D-292 ET GLEDELIG BUDSKAP
- D-293 ÅNDELIG KAPITAL I DAG
- D-294 HVA ER HIMMELENS RIKE
- D-295 FRELSEN EN FEST
- D-296 TRO OG KJÆRLIGHET
- D-297 JESUS GJØR UNDER I DAG
- D-298 GUDS GJERNINGER I VÅR MIDTE

Pris kr. 25,00 pr. stk. (pluss porto)
Alle våre kassetter vil nå koste kr. 25,00 p.g.a. den nye avgift på kassetter.

Bestill i dag fra:

KARISMATISK GENERAL STYRER I GUATEMALA

Presidenten i Guatemala, Efrain Rios Montt, flankert av fra venstre Carlos Ramirez, pastor i «Ordets kristne menighet» i Guatemala City og Dick Funnell, en av de elste i menigheten. Presidenten er et aktivt medlem av denne karismatiske menighet og arbeidet med å undervise i en av menighetens skoler før han ble president.

General Efrain Rios Montt, 55 år, president i den nye juntaen, var ikke involvert i statskuppet 23. mars i fjor, men underviste slik han pleide ved den

kristne skolen i Guatemala City hvor han var rektor. Gjennom radioen fikk han greie på at han skulle møte en gruppe offiserer fra hæren som hadde

veltet regimet til general Romeo Lucas Garcia.

Høsten før hadde han blitt bedt om å stille opp ved det kommende presidentvalget. Han hadde da vendt seg til det unge lederskapet i den karismatiske Verbo-menigheten hvor han var aktivt med, og sagt at han ikke ville gå et skritt uten i overensstemmelse med dem og med deres støtte. Han ville ikke bli noe annet enn det som var Guds vilje for ham og det Gud ga dem sin fred for. Etter tre dager i bønn og faste forsto de at Gud hadde en stor oppgave for Rios Montt, men at tiden ennå ikke var inne.

Da de nå kom sammen og ba om Herrens ledelse, ble de overbevist om at Monti skulle gå til dette møtet med offiserene, og her ble han så gjort til president i den nye juntaen.

Noe av det første han forpliktet seg til, var å stoppe den høyreorienterte dødsskvadronen. Siden da har antall dødsfall minnet drastisk. Før Montt ble president i juntaen, likviderte eller bortførte dødsskvadronen 500 personer pr. måned.

En annen målsetting for presidenten er å få satt en stopper for den omfattende korrupsjonen som hovedsakelig er årsaken til den store ustabiliteten i mange latinamerikanske land.

Det var etter jordskjelvene i 1976 at en gruppe medarbeidere i Gospel-Outreach kom for å hjelpe til med gjenoppbyggingsarbeidet og grunnla samtidig den karismatiske menigheten med det spanske navnet Verbo. Rios Montt begynte å ta del i møtene her i 1978 etter at han hadde kommet hjem etter en 4 års periode som militærattaché i Madrid. Han og familien likte seg i denne menigheten og kom regelmessig til søndagsgudstjenestene. Da de alltid pleide å komme tidlig, grep han ofte en kost og sopte gulvet, eller han satte på plass stoler. Etterhvert ble det tydelig at han var blitt en bror. Han var ikke «generalen» for noen i kirken.

Efrain Rios Montt sier selv: «Det er Gud som sitter på tronen. Mennesker kaller meg en religiøs fanatiker, men jeg er ikke en religiøs person, jeg er en kristen, og det er et liv.»

Vi finner det usannsynlig at en mann som har virket 4 år i menigheten og vist de holdninger som Rios Montt har gjort, kan være noe annet enn en ærlig kristen.

Verbo-menigheten står under et voldsomt press. Flere av eldstebrødrene har fått det ufattelige ansvaret å fungere som presidentens rådgivere, og samtlige må stadig gå med livvakt. Utviklingen i landet kommer til for en stor del å bero på om kristne over hele verden står bak søsknene der i deres forbønn for Guatemala.

Vær med å be for Guatemala!

Fra «Logos» og «Charisma»

Spesial tilbud til Pionerens lesere:

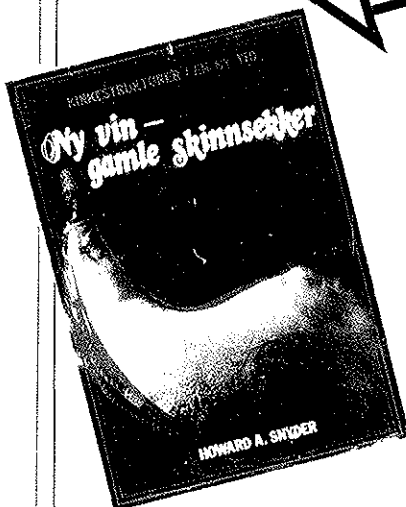
Howard H. Snyders kjente og engasjerende bok:

**NY VIN —
GAMLE SKINNSEKKER**

Ligger Guds menighet deg på hjerte — så les denne boken.

Den kjente misjonsmannen og bibelforskeren viser hvordan det går når «ny vin» (dvs. evangeliet) skal tilpasses «gamle skinnsekker» (dvs. menneskelige metoder). Hvilken betydning har f.eks. kirkebygget, prest/pastor, de fattige, små grupper, nådegaver, og fornyelse for en menighets liv og utvikling? Snyder har fundert mye over disse emner og gir sitt svar i boken. Denne bok er skrevet for å vekke og inspirere Guds folk i alle leire til å bringe evangeliet ut til vår egen generasjon.

Før kr. 29,00. Nå får du den tilsendt for kr. 23,00 om du sender inn dette beløp på vedlagte giro i dette nummer. Finner du ikke giroen så send kr. 23,00 til Dynamis Kassetts 3190 Horten på giror. 3 98 95 22.

John Blanchard

Kristen tjeneste

Ivåre vanligste oversettelser av Det nye testamentet blir ordene «tjenere» og «tjeneste» brukt som oversettelse i det minste for seks ulike ord i den greske originalen. Hvert eneste av disse ordene har sin spesielle betydning og nyans, og hvert av ordene kan si oss noe helt spesielt når det er spørsmål om de egenskaper vi burde strebe etter i vår tjeneste for Gud. La oss helt kort se på dem i tur og orden.

For det første: Entusiasme

Det greske ordet er *λειτούργος* leitourgós. Blant grekerne anvendes det generelt om en mann, som påtar seg en eller annen jobb for staten på egen bekostning; det innebærer generøsitet og entusiasme. Paulus anvender dette når han berømmer korinterne for deres frivillige gaver. Paulus sier: «For denne tjenesten, som også er en gudstjeneste, er ikke bare en hjelp for de hellige i deres nød; den skal også vise sin overflod i at mange takker Gud.» (2.Kor 9:12).

Hver enkelt kristen burde være en ukuelig entusiast for sin Frelser og i tjenesten for ham.

For det andre: Verdighet

Det greske ordet er *θεραπων* the- rapon. Det er et ord som taler om verdighet, frihet og heder. Bibelen sier at «Moses var tro i hele Guds hus, men som en tjener. Han skulle vitne om det som engang skulle forkynnes.» (Hebreerne 3:5). Moses hadde en helt spesiell stilling i Det gamle testamentet, men hans verdighet kom ikke av hans stilling, men av «Guds hus». Paulus sier til korinterne: «For vi er Guds medarbeidere» (1.Kor 3:9) og gir dermed hver enkelt kristen som er lydig, en ærefull stilling. De som er engasjert i tjenesten for Gud er «utsendinger for Kristus» (2.Kor 5:20), ikke noen tredjeklasses løpegutter.

For det tredje: Ydmykhet

Det greske ordet er *υπηρέτης* hu- peretes, som bokstavelig betyr «en rorskar». Det gir oss et bilde av en person som ikke tar ledelsen, men som nøyer seg med å tjene trofast i en underordnet stilling. Paulus sier til korinterne: «Så skal dere da se på oss som Kristi tjenere og forvaltere av Guds hemmeligheter» (1.Kor 4:1). Selv om det kristne kallet er høyt, så må den kristne aldri bli innbilsk eller hovmodig på grunn av sin stilling. Hvilken som helst spesiell oppgave han måtte ha, så forblir han en vanlig «rorskar», henvist til «å spille annenfiolin». Det kreves mye nåde til å spille annenfiolinen godt! Pass deg for den faren det er å bli så stor at Gud ikke kan bruke deg!

For det fjerde: Utholdenhet, standhaftighet

Det greske ordet er *λατρίς* latris, som betyr en tjener som arbeider for en lønn og som derfor ikke har rett til å sløse bort tiden. Det er det ordet som anvendes om de troende i himmelen, som står rundt Guds trone og «tjener ham dag og natt i hans tempel» (Åpenbaringen 7:15). Det nye testamentets beskrivelse av den kristne viser ikke en person som har en plutselig oppflammende entusiasme, etterfulgt av lange perioder med håpløshet. Nei, det viser oss heller en som er stødig, pålitelig og verdt fortrolighet. Hvilket av disse bildene tilsvarer best det selv?

For det femte: Lydighet

Det greske ordet er *διακός* diakonos, som vi jo har i ordet diakon. Ordet er nærmere knyttet til det å utføre tjenesten enn det å inneha et embete; sannsynligvis er det forbundet med verbet *διωκω*, «forsøke fullføre». I hilsningene på slutten av romerbrevet sier Paulus: «Jeg anbefaler vår søster Føbe for dere; hun gjør tjeneste (er diakon) i menigheten i Kenkreæ» (Romerne 16:1).

Det er viktig å legge merke til at dette ordet anvendes i Det nye Testamentet om mange personer og om mange ulike slags tjenester. Det blir brukt

som en tittel for Jesus, for apostlene og for anonyme og ukjente kristne. Det innebærer forkynnelse, fengselsbesøk, administrative tjenester og generelt uspesifisert arbeid når det gjelder å støtte arbeidet til de som befant seg i evangeliets frontlinje. Vi har her en sannhet av livsviktig betydning!

Overalt i Den nye testamentet så er det lydighet som er det viktige, ikke en framstående posisjon. Bibelen fordømmer den innstilling som gjør at mennesker jager etter titler, posisjoner i samfunnet og æresbevisninger. Det avskyr menneskers forkastlige forsett etter å bli president her, ordfører der og sekretær et annet sted. Legg merke til hva Jesus hadde å si om disse tingene:

«Dere vet at de som regnes for å være folkenes fyrster, er herrer over dem, og deres mektige menn hersker over dem med makt. men slik er det ikke blant dere. Den som vil være stor blant dere, skal være alles tjener, og den som vil være den fremste blant dere, skal være alles trel» (Markus 10:42-44). Det å inneha et embete gir oss ingen rett til å være selvbevisste. Det å utføre en ringere oppgave i samfunnet eller i menigheten, og å tjene i en ydmyk lydighetens ånd er mer verdt og skal få større belønning enn det å inneha det høyeste embete i en stolthetens og selvskhetens ånd.

For det sjette: Hengivenhet

Det greske ordet er *δουλος* dou- lossom bokstavelig betyr en husslave, og det er det vanligste av alle disse nytestamentlige ordene. Paulus kaller seg en «Jesu Kristi tjener» (Romerne 1:11) og anvender ordet gang på gang for å betone det vesentlige i kristen tjeneste. Det er et virkelig mektig ord, som innebærer intet mindre enn fullstendig og ubetinget slavetjeneste, skjønt dette i kristen sammenheng betyr en trelldom som er spontan, frivillig, helhjertet og fylt av glede. Og hva mer er - det dreier seg ikke om en tjeneste for et parti, et program eller en organisasjon, men handler alltid og helt og holdent om en person, Herren Jesus Kristus. Og til slutt: Denne tjenesten utføres ikke i håp om få noe, men som gjensvar på noe man allerede har fått. Det er slik som Paulus sier til korinterne: «For Kristi kjærlighet tvinger oss» (2.Korinter brev 5:14). Forviss deg om at du ikke ser på din tjeneste for Jesus (med andre ord, hele ditt liv) som et spørsmål om plikt, men om hengivenhet. Da Samuel ga et av sine store budskap til Israels folk om nasjonens tilstand, avsluttet han med å si: «Ha bare age for Herren og tjen ham trofast og helhjertet. Se hvor store ting han har gjort mot dere!» (1.Samuel 12:24). Ingen kristen skulle være tilfreds med noe mindre.

«HVER KRISTEN MÅ OPPØVES TIL Å HØRE GUDS TALE»

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Du begynte din forkynnergjerning med å reise som evangelist. Kan du fortelle litt om den tiden?

Når jeg etter mange år som en uvitende søker, endelig fikk mitt åndelige gjennombrudd, ble jeg en ivrig bibelstudent og ba mye til Gud. Dette resulterte videre i at jeg begynte å forkynne Guds ord. Etter et par år var jeg så engasjert i dette at min arbeidsgiver antydte at forkynnelsen kanskje burde bli min heltidsoppgave. Jeg var den gang bestyrer for et varehus, men mitt hjerte la jeg i forkynnergjerningen. Jeg forstod at jeg måtte gjøre et valg: enten konsentrere meg mer om mitt arbeide, eller slutte og begynne å reise. Det første stedet jeg besøkte for en møteserie, var et lite sted, omgitt av skog. Men i løpet av tre uker ble 85 mennesker døpt og lagt til menigheten. Menigheten ble fordoblet, og pastoren kunne begynne i full stilling. Siden gikk det opp og ned. Jeg reiste og holdt tradisjonelle vekkelsermøter, for det meste i statene Mississippi, Alabama, Georgia og Florida. Jeg ble en kristen i 1960 og dro ut som forkynner på full tid 1. februar 1963.

Etter å ha reist i 1½ år ble jeg ledet til å prøve meg som pastor i en liten bygd som hette Alberta, Alabama. De hadde lenge søkt etter pastor, og da jeg begynte der, forsto jeg hvorfor. Det kom lite folk til møtene, og det ble en hard skole på mange områder. Vi hadde det vanskelig, både økonomisk og åndelig. Etter noen måneder nærmest rømte jeg fra stedet.

En tid etter kom jeg til Columbus, Mississippi for en møteserie. Der fikk jeg min første visjon fra Herren. Han gjorde det klart for meg at jeg skulle dra tilbake til den lille menigheten i Alberta. Han viste meg også en kirkebygning, både fra utsiden og innsiden. Jeg hadde aldri sett denne bygningen før.

Hva mener du med en visjon?

Det er ting som Gud viser meg i et syn, like klart som om jeg skulle se det på en film e.l. Hver gang jeg har opplevet dette, har det vært på morgenen idet jeg våkner, men det er ingen drøm. For meg har det vært sterke opplevelser som siden har blitt stadfestet.

Jerry Potter har i mange år virket som evangelist og pastor i USA, men minst en gang i året de siste ti år har han besøkt Sverige for å tale på stevner og konferanser. Hans forkynnelse er preget av solid, praktisk bibelundervisning. Siden 1970 har han vært pastor i en liten forsamling i Columbus, Mississippi. De første fem årene var rene marerittet. Forsamlingen besto av umodne kristne som stadig fant på noe å stride med hverandre om. På fem år hadde menigheten gått igjennom fem splittelser. Men i 1976 begynte Herren å tale til Potter om at menigheten manglet et fundament av sentral bibelundervisning. Dette var årsaken til all strid og splittelse. Skritt for skritt begynte han å føre menigheten inn i Guds ord på en svært praktisk måte. Hele menigheten ble satt på skolebenken og måtte ta eksamen i grunnleggende sannheter. Siden fikk de lære å «høre Guds tale» gjennom Ordet og Ånden. I dag er menigheten inne i en helt ny tid. All uro og splittelse er borte. Medlemmene er opptatt i ulike tjenester, og nye vinnes for Guds rike. Nådegavene er i rik virksomhet, og folk kommer fra andre steder og menigheter for å lytte til bibelundervisning. Det som har skjedd i den lille menigheten i Columbus, har et budskap til alle som er engasjert i menighetsarbeide.

Jeg fortalte ikke om mitt syn til noen, men en bror kom til meg og sa at Herren ville jeg skulle dra tilbake til Alberta. Jeg dro tilbake til det lille stedet med bare 300 innbyggere. De fleste var lutheranere, kommet fra Tyskland. Jeg fikk en enda hardere tid enn min første periode. Selv om jeg besøkte alle hjemmene på stedet og innbød til møter, var 25 mennesker det meste jeg hadde. Jeg fikk skylden for at menigheten ikke øket. Men en dag besluttet jeg meg for at dersom Gud ville ha meg der, så skulle jeg gjøre mitt beste for den lille menigheten. Samme dag talte Herren til meg om at nå kunne jeg få reise. Da jeg hadde bestemt meg for å bli, så løste Gud meg fra stedet! Men jeg hadde lært den lekse at jeg ikke skulle rømme fra en menighet,

selv om det var vanskelige tider. Jeg fortsatte så å reise som evangelist til 1971. I 1970 kom jeg tilbake til Columbus, Mississippi hvor jeg hadde vært da Gud gav meg min første visjon. Da jeg kom dit, spurte pastoren om jeg kunne overta menigheten. Da vi kjørte for å se på lokalet, ble jeg overveldet. De hadde bygget nytt siden jeg var der sist, og det så utvendig og innvendig ut akkurat som den kirkebygningen jeg hadde sett i min visjon, lenge før den ble bygget. På den tiden fikk jeg også kall fra en menighet i Savannah, Georgia, men Gud hadde gjort det helt klart for meg at jeg skulle si ja til menigheten i Columbus.

Hva slags menighet var dette?

Det var en fri pinsemenighet.

Når Gud så klart hadde kalt deg til stedet, fikk dere vel oppleve en fin tid?

De første årene ble en kampfull tid. I Amerika er det ofte mange ting å strides om i menighetene, og vi opplevet den ene splittelsen etter den andre. Hver gang vi trodde at menigheten var på rett vei, kom vi ut i nye stridigheter. Vi opplevet fem splittelser på de ti første årene jeg var der. Hadde jeg ikke lært at jeg ikke skulle trekke meg bort, selv om det var vanskelige tider, hadde jeg sikkert reist fra menigheten. Tross motgangen, opplevet vi at Gud holdt oss oppe. Men jeg ba mye til Gud for å få svar på hva som gjorde at vi var på et så umodent nivå at alle mulige tema ble gjenstand for strid og splittelse. Etter hvert ble det klart for meg at menighetens medlemmer ikke var godt nok grunnfestet i de sentrale sannheter i Guds ord. De hadde hørt mye forkynnelsen opp gjennom årene om mange ulike emner, men hadde ikke fått noen systematisk undervisning som kunne skape stabilitet og vekst. De mange «inspirasjons-preknene» og «herlige møtene» hadde ikke ført dem inn i en åndelig utvikling. Derfor var de lette å forvirre, og barnslige i sine reaksjoner. Herren talte til meg om at vi måtte legge et fundament som vi kunne bygge videre på, og fundamentet skulle være grunnsannheter i Skriften, slike som Heb 6,1-3 omtaler.

Jeg hadde ingen anelse om hvordan vi skulle gå fram rent praktisk. Men jeg forstod at dette måtte begynne med et lederskap. Det fantes sakalte eldste i menigheten, men de fungerte ikke som åndelige ledere. De var selv åndelig umodne og derfor årsak til strid. De ville være med og bestemme, men kunne ikke være med og tjene. Jeg måtte begynne å fostre et åndelig lederskap fra begynnelsen av. I 1976 plukket jeg ut 7-8 brødre som hadde vist at de ville være med og tjene, var lærevillige og hadde åndelige lederegenskaper. Vi begynte å komme sammen så ofte vi kunne. Vi møttes i hjemmene eller gikk ut sammen på en pizza-restaurant. Jeg delte med disse det som Herren hadde vist meg om behovet i menigheten for et fundament som vi kunne bygge videre på. Vi ba og samtalte om hvordan dette skulle gjøres i praksis. I denne tiden vokste det også fram et veldig fint samhold mellom oss, noe som er helt nødvendig om det åndelige lederskapet i en menighet skal fungere godt.

Hva ble så det praktiske resultatet av disse samværene med de brødrene du plukket ut?

Vi fikk etter noen år da vi sammen hadde studert Guds ord, bedt og samtalt, et fungerende åndelig lederskap i menigheten. Det tok lang tid før vi var sikre på hvordan vi rent praktisk skulle

legge et «fundament» gjennom undervisning av de første grunner i Guds ord for en forsamling som hadde eksistert i mange år. Men i 1980 var vi klar til å begynne. Vi startet en «grunnskole» hvor vi satte hele menigheten på skolebenken. Vi hadde et kurs på seks mnd. hvor vi gikk gjennom de grunnleggende sannheter i evangeliet. Vi forlangte at alle skulle være med på dette, og vi fikk en 100 % oppslutning. Ingen som ikke har tatt dette grunnkurset og bestått det ved en eksamen, får gå videre inn i andre undervisningstilbud som vi etter hvert ha fått.

Hvorfor hadde dere eksamen, og hvordan?

Vi tok en prøve ved kursets slutt for å forvise oss om at alle kursets deltagere hadde fått med seg og forstått disse viktige ting. Vi gav dem 100 spørsmål å besvare skriftlig. Enkelte spørsmål gav vi mer poeng for enn andre, alt etter hvor viktige vi mente de var. Om noen ikke hadde fått et visst antall poeng, måtte de ta kurset på ny. Men jeg tror alle greide det, og så startet vi et nytt kurs for en «Rhema-klasse». Rhema er et gresk ord som bl. a. betegner den personlige åpenbaring av Guds ord og tale.

Vi ville hjelpe menighetens medlemmer til å oppøve evnen til å motta åndelig åpenbaring og høre Guds tale. Vi tror at alle kristne har lov til å forvente at Herren selv vil tale til dem gjennom sitt ord og ved sin Ånd. Vi holdt på i 2-3 mnd. med dette. Til å begynne med skulle hver enkelt skrive ned de tanker de fikk over et Guds ord. Vi leste så det de skrev for å kunne gi en personlig veiledning og vurdering, slik at de kunne lære å skille mellom sine egne tanker og det som var Guds tale. Vi var ikke interessert i om folk hadde evne til å uttrykke seg og hadde fine tanker, vi vurderte bare om Gud hadde fått tale til dem gjennom Ordet. Etter en tid lot vi dem begynne å undervise 10-15 minutter, mens de andre hørte på, og etter en tid kunne mange av dem holde en bibelti-me.

Virket denne undervisningen til fornyelse av menigheten?

Langt mer enn vi kunne forutse. Vi hadde bare fulgt Herren inn i dette, skritt etter skritt, og vi visste ikke hvor det skulle ende. Men nå begynte vi å se usedvanlige resultater i menigheten. De som hadde vært med oss i «rhema-klassen», begynte å bruke nådegaver. Jeg hadde ikke undervist noe særlig om de åndelige gaver, men i møtene ble de bare mer og mer fremtredende. Jeg måtte søke Herren om hvordan vi skulle gjøre. Vi fikk da tro for at etter talen skulle vi ta god tid til lovsang, og at de som hadde noe fra Herren, kunne komme fram med det. Hver enkelt skulle først nevne for meg hva det var, slik at jeg

kunne prøve det før det ble sagt offentlig. For alle var dette nytt, og de var glad for å få prøvet det de hadde. Folk hadde lært å underordne seg. Vi gjorde dette fordi vi ikke ville at uviseligheter eller menneskelige påfunn skulle forstyrre i møtene.

Hvilke nådegaver har virket sterkt hos dere?

Alle de ulike nådegaver har kommet i funksjon. Særlig har vi merket det Skriften kaller «å meddele kunnskap». Gud viser hvilke behov som er til stede i forsamlingen og peker dette ut. Det var f.eks. et møte hvor den ene etter den andre kom fram med budskap til en mann som hadde vært innblandet i narkotika-affærer og vært i fengsel. Til sist var det så detaljert at det bare var mannens navn og telefonnummer som manglet. Jeg ante ikke hvem det var, men han kom fram, og Gud gjorde store ting for ham. Når Guds Ånd begynner å tale, er den konkret, og den taler til personer i bestemte situasjoner. Den profetiske ånd avslører menneskets situasjon slik det står i 1. Kor 14, 24-25. Disse ting ble så sterkt blant oss at det fantes folk som ikke torde gå på møtene.

Hva forkynte dere angående underordning i menigheten?

Underordning er ikke at andre stadig skal fortelle deg hva du skal gjøre. Underordning er vilje og evne til å ta imot korrigerende når vi har gjort feil. Menighetens ledelse har en viktig tjeneste med å rettlede. Derfor må en eldste ha en solid grunn i Kristus, vise åndelig modenhet, ikke først og fremst i gaver, men ved å ha Åndens frukt, slik at han kan tjene andre i kjærlighet. Om han også har Gudgitte lederevner, ser vi vedkommende som en gave Gud har gitt til menigheten, og anerkjenner han som en eldste.

Hva gjør dere for å oppmuntre til andre tjenester i menigheten?

Vi sier at alle skal søke Gud for at han skal tale til hver enkelt om hvilken tjeneste de har. Vi har f.eks. en mann som er kalt av Gud til å ta seg av alt det praktiske i forbindelse med lokalet. Han gjør dette med en slik iver og trofasthet at det er åpenbart for alle at han har funnet sin tjeneste. Hvert enkelt medlem har en plass å fylle som Gud må vise dem.

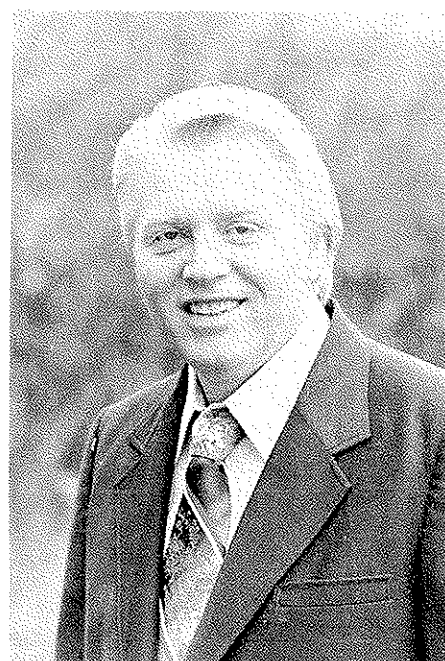
Hvordan formaner dere noen som er kommet inn i en gal utvikling?

Vi har undervist om at de eldste har ansvar for den enkeltes åndelige utvikling, og at vi bør holde dem høyt i ære for dette. Vi forlanger ikke at folk skal spørre oss om verken det ene eller det andre, men gir dem stor frihet i virksomheten. Men vi prøver å holde fingrene på pulsen av det som skjer. Hvis vi

mener noe er galt, går vi til vedkommende og sier i største kjærlighet at vi føler at de beveger seg i feil retning, og ber dem selv be over dette og korrigerer sin kurs. Dette har fungert hundre prosent, og vi har ikke hatt noen problemer med folk som ikke vil lytte til råd når de er gitt i kjærlighet. Menigheten respekterer sine eldste på samme måte som vi respekterer våre foreldre, vi er jo åndelige fedre. Vi har selv gjort våre feil og kan hjelpe andre.

Hvordan er samholdet mellom deg som pastor og de eldste?

«Vi må ikke ty til metoder som en erstatning for selv å bli ledet av Herren.»

Hvordan Gud taler til deg

Hør JERRY POTTER undervise om dette aktuelle emnet. Hvordan du oppøver dine åndelige sanser til å høre Guds tale gjennom Ordet og Ånden. (Tolket til norsk)

Tre undervisningskassetter, til sammen kr. 60,00 (pluss porto).

Bestillingsnr. D-285, 286, 287

Bestill i dag fra:

De står helt med meg i den visjon Gud har gitt oss. Vi kan nok ha ulike oppfatninger og kanskje konflikter til sine tider, men vi har alltid overvunnet dem og holdt sammen. 99 % av vår uenighet har årsak i mangel på kommunikasjon og ulik språkbruk. Så fort vi får gjort oss forstått for hverandre, blir kommunikasjonen opprettet, og Ånden flyter iblant oss . . .

Har dere mye lovsang og tilbedelse i menigheten?

Vi har en bror som kom fra katolikkerne, og som ble fylt av Ånden. Han har hatt en sterk tjeneste ved å lede menigheten i lovsang. Han kom fra en rik familie som tok fra ham alt han eide, da han gav sitt liv til Herren. Han stod ribbet, uten hus og eiendom, og endog familien forlot han, men han ble fylt med stor glede i Herren. Han har fortsatt å gå til den katolske messe søndag morgen, for han vil gjerne beholde fellesskapet med sine venner der. Nå får han lede et møte i den katolske kirken hver torsdag kveld, hvor han underviser om Åndens fylde, og mange er blitt frelst og fylt med Guds Ånd. Det har brutt ut en vekelse i dette området på grunn av denne broder. Han kommer til oss og mottar undervisning og drar tilbake til sine katolske venner og gir det videre. Gud talte klart til meg om at vi ville få en del mennesker fra andre kirker. Vi skulle ikke prøve å få dem inn i vår menighet, men la dem få del i vår undervisning og få bli til velsignelse for den menighet de kommer fra. Vi har et ektepar fra Metodistkirken som kommer til våre møter. Disse har blitt brukt til store ting i sin egen kirke. Han var lege, men begge var de bundet av store vanskeligheter, men Gud har utfridd dem og bruker dem til rik velsignelse blant metodistene.

Har andre menigheter noe å lære av den utvikling dere har gått igjennom?

Jeg opplever at Gud har åpenbart for oss ting som vil være til stor nytte for alle menighetsledere å merke seg. Ikke bare har vi fått slutt på alle selvødeleggende stridigheter, men vi er kommet inn i en veldig positiv utvikling hvor Gud bruker den enkelte, fordi de har lært seg til å lytte til hans tale på en praktisk og konkret måte. Vi har fulgt Herren i dette, det er ikke noe vi selv har funnet på. Derfor tror jeg de prinsipper Gud har vist oss, er noe vi ikke skal holde for oss selv, men la komme andre til gode. Vi har bare ydmyket oss under Herren og sett hva han har gjort. Jeg er nå i gang med å skrive en bok om de erfaringer vi har gjort gjennom dette.

Jeg vil understreke at det er Gud som har svart på våre bønner og tårer og ledet oss inn i dette, og vi må ikke lage metoder av det. Vi kan ikke ta noe ære av dette, vi bare fulgte Herren. Jeg blir redd når folk kjøper en bok og bruker den

som en metode i menighetsarbeidet. Vi må ikke ty til metoder som en erstatning for selv å bli ledet av Herren. Gud er ingen metode, han vil ha et personlig forhold til den enkelte av oss. Derfor vil jeg i min bok peke på hvor viktig det er at vi lærer å lytte til Guds tale. Så er det godt mulig at han leder dere annerledes i Norge enn han gjorde med oss i USA. Men over alt og til alle tider behøver Guds folk å lytte til Guds tale.

Hvordan ser dere på husgrupper?

Her gjelder det på ny ikke å kopiere metoder. Vi sier at de som har mottatt en byrde for husgrupper, skal be om bli ført sammen med de rette personer som Guds Ånd vil føre dem sammen med. De som får dette lagt på sitt hjerte, kan åpne sine hjem en gang i uken. Hensikten er først og fremst at gruppen skal fungere evangeliserende og hjelpe nye mennesker å ta de første skritt på troens vei. Fra husgruppene får vi dem til menighetens «grunnskole», som alle nye venner må gå igjennom. Leder for en slik gruppe må ha tillit blant de eldste, kunne høre Guds stemme og leve et liv som er verdig en leder. Videre er det viktig at vi kan stole på deres trofasthet.

Hva skaper strid mellom kristne, og hva skaper enhet?

Paulus sier at det er strid der det finnes umodne kristne. 1. Kor 3,1-3. Enhet har med modenhet å gjøre. Etter at menigheten er blitt grunnfestet i Guds ord og i åndelig åpenbaring, har vi en fantastisk enhet. Vi har fremdeles problemer, men de skaper ikke strid lenger. Vi er knyttet sammen i en enhet og kjærlighet som gir mange praktiske utslag. Har noen av vennene spesielle problem og behov, angår det oss andre, og vi forsøker å hjelpe så hurtig og konkret som mulig. Mange har blitt ført tilbake til menighetsfellesskapet fordi noen ble ledet av Herren til å hjelpe dem på en praktisk måte i en nødssituasjon. En gang jeg kom på møte, hadde noen hengt opp et skilt hvor det stod: «Vi er glade i vår pastor!» Det er et uttrykk for den kjærlighet som råder i menigheten.

Hva tror du kan skape enhet mellom Guds folk i ulike kirker?

Det vil oppstå enhet etter som det vokser fram modenhet. Kristne på et barneplan vil aldri kunne komme inn i enhet, ikke med venner i sin egen menighet en gang. Og modenhet har med grunnvollen å gjøre. Vi kan ikke bygge videre om ikke det blir lagt en god grunnvoll av sentrale sannheter i den enkelte kristnes liv. Når vi virkelig lærer Gud og Kristus å kjenne, kan vi være et bilde av hans omsorg og kjærlighet overfor andre mennesker.

La oss til sist høre litt mer om din personlige bakgrunn.

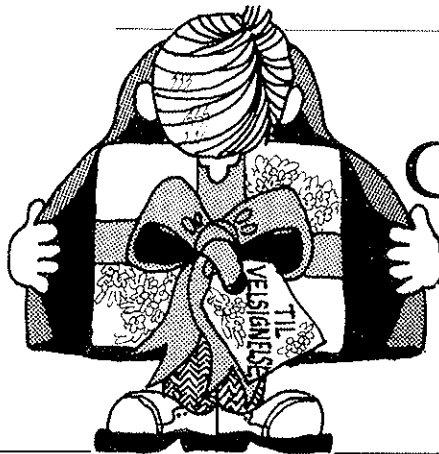
Da jeg var bare 4-5 år gammel, hadde jeg en markert opplevelse av at Herren talte til meg om at jeg skulle bli forkynner. Men siden jeg vokste opp i et hjem som var fremmed for det kristne liv, ble dette trengt i bakgrunnen. Jeg gjorde det godt i realfag på skolen og ønsket å studere atomfysikk. Jeg studerte matematikk et år, men da jeg ble en kristen, 19 år gammel, ble kallet straks fornyet i meg.

Hvorfor tok det så lang tid før du fikk tatt et avgjort kristent standpunkt, når du helt fra barneårene var kalt av Gud?

Jeg har gått i kirke helt fra jeg begynte i søndagsskolen hos metodistene, men jeg ble 19 år før jeg forsto at jeg måtte bli født på ny. Mine foreldre flyttet ofte, de begynte å gå kirken, men ikke i et bestemt kirkesamfunn. Guds Ånd virket på meg, og jeg ønsket å være en kristen, men forsto ikke hva frelse var. Hver gang vi kom til et nytt sted og begynte å gå i en kirke, spurte presten om jeg kom med overflyttingsmelding eller var kommet til tro. Ettersom jeg ikke hadde noen melding om flytting fra en annen menighet, mente de at jeg var kommet til troen, og så ble jeg døpt. Som uttrykk for den forvirrede tilstand jeg var i når det gjelder de første grunner i Guds ord, kan jeg fortelle at jeg lot meg døpe 5 ganger. Hver gang jeg kom til et nytt sted, ble jeg døpt, fordi pastoren mente jeg var kommet til troen. Jeg var med hos metodistene, baptistene, lutheranerne og pinsevevne, men jeg hadde fortsatt ikke liv i Gud. Da jeg begynte å gå på møter i en pinsemenighet og søkte frem til forbønn fordi jeg var kalt av Gud, så samlet brødrene seg rundt meg og ba. Etterpå sa de at Gud hadde frelst meg. Jeg tok dem på ordet og lot meg døpe for femte gang, men heller ikke da hadde jeg fått hjelp til å motta Kristus som frelser. Det var først et år senere jeg begynte å skje. Jeg flyttet med mine foreldre til Atlanta, Georgia. Jeg begynte på ny å gå i en pinsemenighet og gikk der nesten et år før jeg opplevet noe. Det kom en forkynner som var helt ny i sin tjeneste. Han talte veldig enkelt om dette å bli født på ny. Mens jeg lyttet til dette, gikk det for første gang i mitt liv opp for meg at jeg ikke var en kristen. Jeg hadde hele tiden trodd jeg var en kristen som stadig ble bedre. Da jeg den kvelden gikk fram til forbønn, var jeg så skuffet over alle tidligere forsøk på å søke Gud at jeg sa til Herren at jeg ikke ville forlate møtet før jeg var født på ny.

Gud tok meg på ordet og møtte meg på en konkret måte. Det var som hele mitt indre ble rensket. Plutselig visste jeg at Jesus var kommet inn i mitt liv, og det var ikke på grunn av følelser, for de kom først siden. Det var som all tvil var

Fortsettelse side 37

Gaveoppdagelse og kallsbevissthet

Tekst: Kjell Sjøberg

OPPDAG DIN GAVE

Mange mennesker har uoppdagede gaver og skjulte anlegg. Jeg kjenner en person som først i 60-års alderen oppdaget sin kunstnergave. Lysten til å male og tegne hadde eksistert hele tiden, men det tok så lang tid før han selv og omverdenen oppdaget denne gaven. På samme måte finnes det i våre menigheter personer utrustet med gaver som ennå ikke er blitt oppdaget.

Hva er det du har lyst til å gjøre i Guds rike? Hvorfor skal vi alltid oppfatte Gud som den som vil tvinge oss til å gjøre det som vi innerst ikke vil? For meg er Gud den som befri meg til å få utføre det som er mitt livs dypeste lengsel, det som gjør at jeg endelig finner meningen med mitt liv. Dersom Herren har gitt meg en kalls gave, har han også gitt meg lyst til å anvende den. Dersom jeg får kallet til å være bibellærer, kjenner jeg glede i det å undervise. Dersom jeg får tjenesten til å formane, så er det noe i min legning som gjør meg brukbar for den oppgaven, og da kjenner jeg også glede i å få veilede andre mennesker. Dersom Herren har kalt meg til å danne nye menigheter, da finner jeg livets største glede i pionerarbeidet.

Igjenkjennelsens glede

Kallsgaven er nedlagt i oss fra mors liv. Herren sa til Jeremias: «Før jeg formet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du ble født, helliget jeg deg; til profet for folkene satte jeg deg.» Jer 1,5. Paulus visste at han var utvalgt fra mors liv til å forkynde evangeliet for hedningene.

Det som Gud har nedlagt fra mors liv, ligger som en tørst og lengsel i vår ånd, og vi søker etter vår rette identitet, til vi kjenner igjen hva som er vårt kall.

Når jeg i min ånd gjenkjenner den tjeneste som Herren har lagt ned i meg helt fra mors liv, da kommer det en ubeskrivelig glede.

Det har eksistert en forkynnelse som har betont at Herrens vilje alltid er noe som går på tvers av mine egne følelser og mitt vesen. Det er sant at hans vilje er i konflikt med din opprørske og selviske

natur, men Guds plan med ditt liv er alltid i harmoni med deg fordi Herren kjenner hva som finnes i deg på dypet. Derfor kan det være en ledesnor når du beskriver hva det er som du kjenner glede i å gjøre.

D. L. Moody oppdager sin evangelistgave

Når man leser en biografi om D. L. Moody, behøves det ingen stor men-

neskevisdom for å kunne si at i ham fantes det fra begynnelsen av et evangelistemne. Han var en dyktig og fremgangsrik skoselger og hjalp til med en søndagsskole. Hvordan oppdaget D. L. Moody at han hadde et kall som evangelist til å vinne mennesker for Herren? En av søndagsskolelærerne fikk greie på at han var alvorlig syk og døende. Han hadde fått tuberkulose. Han kunne ikke lenger fortsette som søndagsskolelærer. Før han forlot dem, ville han besøke alle sine elever og spørre dem personlig om de ville ta imot Jesus som sin Frelser. Han ble drevet til å gjøre dette før sin død, men han våget ikke å utføre denne oppgaven alene.

Moody ble overtalt til å følge med, men Moody hadde aldri vært med på å føre noen til Kristus. Han kunne få med

seg barn til søndagsskolen, men han hadde ingen erfaring i å dele sitt personlige vitnesbyrd med andre eller føre noen fram til en avgjørelse for Kristus. De to gikk sammen fra hjem til hjem og snakket med søndagsskolebarna som bodde i slumkvarteret. Da de hadde besøkt alle, hadde det utenkelig skjedd. D. L. Moody hadde fått lede de fleste til Kristus. Her kom gjenkjennelsens glede. Moody hadde aldri kjent seg så lykkelig i hele sitt liv. Det å lede mennesker til en avgjørelse for Kristus var bedre enn å selge sko og gjøre god fortjeneste på det. Denne opplevelsen ble vendepunktet i Moodys liv. Han besluttet seg til å satse hele sitt liv i den tjenesten å vinne mennesker for Herren.

Å finne kalls gaven inngår i lovsangen i våre liv

De første fem årene som forkynder opplevde jeg ikke den dypeste gleden i Herrens tjeneste. Det var en tid i fostring, men også en søken etter meg selv. Jeg var hjelpeforstander i en pinsemenighet med ca. 900 medlemmer. Inne i meg fantes det en lengsel etter å få gå inn i et pionerarbeide, etter å få begynne fra begynnelsen og legge grunnen for en forsamling. Min lengsel var å få komme til et sted der det fantes få troende. Den tjenesten som jeg sto i, stemte ikke i det hele tatt med denne lengselen. Jeg modnet fram til beslutningen om å gå til en liten by der det ikke fantes noen pinsemenighet. I selve byen bodde det sju pinsevenner, og alt i alt fikk jeg hyrdeansvar for en gruppe på femten personer. Det kunne ikke sammenlignes med den plass jeg kom fra, og det var primitivt i forhold. Men fra første stund kjente jeg igjen lovsangen i mitt liv. I dette pionerarbeidet gikk jeg med en stadig glede inne i meg. Innfor all motgangen vokste min tro. Min oppgave stemte med min kalls gave. Smått om senn fikk jeg være med på å danne en menighet med 22 medlemmer. I Pakistan fikk jeg som misjonær fortsette i denne tjenesten å danne nye menigheter.

En annen opplever denne gjenkjennelsens glede når han for første gang får anledning til å undervise i Guds ord. Hans tjeneste er lærerens, og derfor har gleden i hans liv ventet på det øyeblikket da han for første gang får smake denne tjenesten.

Det her betyr ikke at man velger den letteste veien og de letteste oppgavene. Men man får gå med en uavbrutt indre glede midt under de vanskeligste prøvelser man møter, fordi man står i sitt rette kall.

Det er en viktig del av lovsangen i våre liv å være i det kall som Herren har gitt oss, og å være eksakt på den rette plassen i Kristi kropp. Tjenesten og lovsangen hører sammen iflg. 1. Pet 4,11. «Den som taler, skal se til at han taler

plass, kjenner kroppen tilfredsstillelse. Det er denne følelsen av helse og tilfredsstillelse som et lem på Kristi kropp kjenner når det havner på rett plass med sin gave.

Den balanserende kraften

Når Guds ord underviser om gaver, peker ordet på to begrensninger:

1. Den avgrensning som ligger i selve gaven: «... alt etter som Kristi gave blir tilmålt.» Ef. 4,7. Kristus måler ut en gave.
2. Begrensningen i den avmålte kraften. Kristi kropp vokser «gjennom den bistand som hvert ledd gir, med en kraft som er avmålt etter hver spesielle dels oppgave.» Ef 4,16 sv.ov.

jeg til å få problem med kraften. Herren gir meg ikke kraft for ekstraoppgaver. Der må jeg klare meg med min egen kraft. Det er på den måten vi blir utslitt. Dersom jeg ikke tjener Herren på det området som min kallsutrustning hører hjemme, så kommer jeg til å kjenne meg utilstrekkelig. Her finnes det altså et varselssystem innebygget i Kristi kropp. Dersom vi gjør det som stemmer overens med vårt kall og gave, så stemmer krafttilførselen, men dersom vi havner i feil oppgave eller tar oppgaver fra andre, så kommer det smygende en deprimerende følelse av utilstrekkelighet og oppgitthet, blandet med ulyst. I stedet for å ha kallsbevissthet havner vi i vanmakt, håpløshet og fortvilelse. Befinner man seg utenfor sitt mål av tro, så

Det er en viktig del av lovsangen i våre liv å være på rette plass i Kristi kropp. De som er inne i sin rette oppgave, kan opptre med stor frimodighet.

Guds ord. Og den som tjener, skal tjene med den styrke Gud gir. Slik skal Gud i ett og alt bli æret, ved Jesus Kristus. Ham tilhører herligheten og makten i all evighet! Amen.» Peter snakker først om å tjene med nådegaver. Deretter går han over i lovsang og tilbedelse. Det hører sammen. Tenk deg inn i den situasjonen Esekiel var i da han så de inntørkede ben i dalen. Esekiel fikk profetere, og det skjedde noe merkelig. Det ene benet føyde seg sammen med det andre, Esek 37,7. Det finnes kun et sted på skjelettet for en ben. Det passer bare en eneste plass i kroppen. Dersom et ben kommer på feil plass, forårsaker det smerter i kroppen. Men dersom et ben er på rett

Krafttilførselen stemmer nøyaktig med oppgaven. Det er nøyaktig den kraften som trengs for å kunne anvende den gaven.

Den tro som behøves for å anvende gaven, er også utmålt og tildelt hver og en. «Den som har profetisk gave, skal bruke den slik som troen tilsier.» Rom 12,6. «Hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham.» Rom 12,3.

Den Hellige Ånds krafttilførsel i våre liv fungerer etter det område hvor vårt kall ligger. Den Hellige Ånd følger gavekanalen i våre liv. Når gaven blir oppdaget og anvendt, finnes det en selvklar kraftstrøm gjennom våre liv, så sant vi lever i avhengighet av Den Hellige Ånd. Dette vil jeg kalle for den balanserende kraften i våre liv.

Dersom jeg påtar meg flere oppgaver enn det Herren har gitt meg, kommer

kommer frykt og depresjon.

Denne krafttilførselen i overensstemmelse med hver enkelt spesielle oppgave er Herrens metode til å få balanse mellom lemmene i kroppen og styre hver enkelt person inn i dens rette oppgave. «Og den som tjener, skal tjene med den styrke Gud gir.» 1. Pet 4,11.

I selve kallgaven finnes det en ubegrenset krafttilførsel. Det inngikk i Paulus' kall både å undervise og å formane mennesker, og derfor kunne han ta hånd om begge disse oppgavene «i samsvar med hans kraft, som virker i meg med styrke.» Kol 1,29 sv.ov.

De som er inne i sin rette oppgave, kan opptre med stor frimodighet, 1. Tim 3,13. Innen området for dine spesielle gaver er Herrens kraft ubegrenset i ditt liv.

FILM—

kan være
et godt
evangeliser-
ingsredskap

Bo Sanders har i vel 10 år ledet en ekspansiv filmvirksomhet som utgår fra Ordet Undervisningscenter i Sverige. De leier ut ca. 3000 film-visninger i året og har fra et av de store kristne filmselskapene i USA (Mark IV pictures) i flere år fått utmerkelse for 2. plass i distribuering på verdensplan. Bo er også Europa-representanten for den kristne filmforeningen som er en verdensomspennende organisasjon.

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

Stort behov

Det hele begynte med at vi ville vise en film i det arbeidet vi drev blant ungdom i Gøteborg, forteller Bo Sanders når vi møter han på senteret som «Ordet» nå har på Furnäs, Bengtsfors i Sverige (tidligere Jutatorpet).

Filmen som vi leide av et misjonsfilmbyrå her i Sverige, het «Vekkelsen i Centervill». Forventningsfulle satt vi filmen i gang men det ble en gigantisk skuffelse. Filmen var så dårlig laget at den bare vakte motreaksjoner og latter. Dette var i 1972, og tilbudet var ikke så godt når det gjaldt kristne filmer. Vi bestemte oss for å kontakte selskaper i USA og kjøpte over et par av deres filmer, bl. a. en om «Jesus-folket» som vi så begynte å leie ut. Vi har ikke drevet med særlig stor markedsføring, men behovet for god, kristen film har vært så stort at arbeidet har vokst ganske raskt. Behovet har også vært stadig

Over: Et bilde fra dokumentar filmen «Befriet» som handler om en vekkelse i San Quentin fengslet i USA.

Til venstre: Bo Sanders gjør klar til kjøring av en av filmene de leier ut gjennom «Ordet undervisningscenter» på Furnes. Bo er en av de fremste kjennere på utleie av kristen film i Skandinavia i dag.

økende, slik at i dag har vi ca. 110 titler på lager og ca. 2000 menigheter og foreninger som jevnlig leier film hos oss. Det viser seg at de som først har leid en film fra oss, kommer igjen og vil leie flere. Vi gir alle interesserte vår filmkatalog for kr. 10,-, og så får de siden to ganger årlig medlinger om de nyeste filmer gratis.

Anvendelig

Leier dere ut film i Norge eller Danmark også?

Nei vanligvis ikke, det tar for lang tid i posten. Men vi har planer om å samarbeide med folk som kunne ta på seg et slikt arbeid i våre naboland. I Norge finnes så vidt jeg vet bare to som driver med dette: «Kirkens filmtjeneste» som er en luthersk organisasjon og «Gospel film» som er knyttet til Billy Grahams organisasjon, så der er behov for noen som kan distribuere slike filmer som vi leier ut.

Hvor mange visninger av film kan dere ha i uken?

Vi kan ha opp til 100 visninger hver uke, men gjennomsnittlig ligger vi på 50 til 75 filmer i uken som vi leier ut. Enkelte filmer har vi 10 kopier av fordi de er spesielt mye etterspurt.

Hva slags filmer har dere?

Vi har et nokså variert tilbud, for ulike aldersgrupper og interesser. Størst etterspørsel har vi nok av «drama-filmer» med evangeliserende hensikt. Det er rene spille-filmer som forteller spennende livsskjebner og hvordan Gud griper inn i deres situasjon. Vi har også dokumentarfilmer av ulike slag, og noe av det seneste er sports-filmer. Det er kjente, kristne profesjonelle sportsutøvere som viser spennende og morsomme trekke ved sin idrettsgren og gir sine personlige vitnesbyrd. Filmer som «A sports Odyssey» og «Sport Galaxy» har åpne nye dører for oss, vi har f. eks blitt bedt om å vise dem i ulike idrettsforeninger. Vi har også rene undervisningsfilmer og barnefilmer.

Hvorfor tror du det er slik interesse for kristen film?

Fordi filmen er anvendelig i det evangeliske arbeidet. Filmen fengsler mennesker, fanger deres oppmerksomhet og kan være et godt redskap i arbeidet med å lede mennesker fram til frelse. Filmen har ledet titusener av mennesker fram til avgjørelse for Kristus. I USA har man særlig vært bevisst de muligheter som det ligger i kristen film, og det har vokst fram en rekke kristne filmselskaper. Jeg kjenner til ca. 80 stykker bare i USA, og det finnes flere i andre land også. Vi har samarbeid med mange av disse selskaper som «Mark IV pictures» og «Omega-film».

Bevisst bruk

I ditt arbeid med filmen, har du sett noen uheldige sider ved å bruke film i kristen virksomhet?

Filmen må aldri bli det primære,

film er bare et redskap, og må brukes bevisst til å nå et bestemt mål. Filmen kan bare peke på disse mål, og må aldri bli et mål i seg selv. Vi må aldri være engasjert i filmen, men engasjert i Herren og Guds rike. Er vi inspirert av Herren, da kan vi bruke filmen rett, hvis ikke, blir det bare underholdning.

Hva er viktige momenter ved rett bruk av film i kristen virksomhet?

Velg film etter den målgruppe du vil nå. Du kan ikke vise en drama-film for gamle kristne, eller en undervisningsfilm for ikke-kristne ungdommer. — Planlegging og de praktiske forberedelser før filmen vises er noe av det viktigste. Det bør være rett lokale, rett tid og godt utstyr til å vise filmen med. Et avgjørende punkt er også oppfølging av en filmframvisning. Noen må stå fram som en representant for det budskap filmen har brakt når filmen er slutt. Denne personen kan så folk oppsøke og samtale med. I evangeliseringsarbeidet bruker vi filmen bevisst for å få folk interessert i evangeliet. Derfor er oppfølgingen etter filmvisningen meget viktig. Det må ikke bli en pause mellom filmens avslutning og det vi vil si etterpå. Derfor bør en annen enn den som betjener filmapparatet, ha hånd om avslutningen av samværet.

Bilde fra filmen «Jesus fra Nazareth» som har gått i norsk fjernsyn, men som Bo Sanders nå også har forhandlet med svensk TV om å sende. Filmen blir antagelig satt opp i svensk TV til påske.

Tror du video vil overta for filmen?

Ikke så lenge man ikke kan vise video på store skjermer. Men vi planlegger å spille en del av våre filmer inn på video, for det vil gi rimeligere leie og nye muligheter til å evangelisere. Om du gjerne vil vinne noen for Gud, men ikke riktig vet hvordan du skal bringe dem et budskap, kan du be dem hjem til deg og se en aktuell videofilm, som så kan danne grunnlaget for videre samtale.

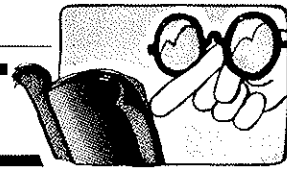

Hører du på OFK's «NITIME»

Alle hverdager fra kl. 9.00—10.00 sendes «tema-time» direkte fra OFK's studio. (Mandag ønskeplater). Stadig fler lytter på denne alternative «nitimen». Du finner oss på FM 101 MHz over store deler av østlandsområdet. Med fellesantenne kan vi f.eks. høres på 93,6 (Odd Ryg) og 103,8 (Janco)

NYE MULIGHETER

Rolf Erik Janøy inviterer en gjest til samtale og spiller aktuelle kristne plater. Fra 19. mars hver lørdag fra 9-10 på OFK-radio.

INGEN STRID I HIMMELEN

En gammel skotsk diakon hadde diskutert med sin forstander, og han talte en del hårde ord som nesten sønderknuste pastorens hjerte. Da diakonen den følgende morgen traff sin hustru, sa hun: «Hva er i veien, Jan, du ser så dårlig ut?»

«Du skulle også ha sett like elendig ut, om du hadde hatt en slik drøm som meg,» svarte han.

«Nå, hva drømte du?» spurte hun.

«Jo, jeg drømte at jeg hadde vært på diakonmøte og sagt noen hårde ord som bedrøvet vår forstander, hvorefter han gikk hjem. Jeg syntes at han døde og kom til himmelen. Fjorten dager senere døde også jeg og kom til himmelen, og da jeg kom til dens porter, møtte jeg vår pastor, som rakte fram sin hånd og sa: «Kom inn her, Jan, her er ingen strid, og jeg er lykkelig over å se deg.»

Diakonen gikk deretter direkte til predikanten for å be om forlatelse, men fant ham død. Han tok det så dypt at han selv døde fjorten dager senere.

«Og Spurgon legger til: «Vi skulle elske hverandre mer broderlig om vi tenkte mer på Jesus og himmelen.»

C. H. SPURGEON

EVANGELISERING SOM LIVSSTIL

De siste tiårene har evangelisering i ulike fasonger vært «in» i mange kristne sammenhenger. Avkristningen og likegyldigheten for åndelige spørsmål blant folk flest ble et kall til kristenfolket om å gjøre noe aktivt for å snu strømmen. Vekkelseskampanjer, gateevangelisering, husbesøk og traktater var blant de tiltak som ble satt ut i livet for å nå alle dem som ikke naturlig har sin gang i kirke og bedehus.

Ikke minst på amerikansk kirkemark ble det grunnlagt en mengde organisasjoner hvis spesialoppdrag var å hjelpe menigheter og enkeltmennesker med å utføre misjonsoppdraget.

Men også de etablerte lutherske organisasjoner har besinnet seg på evangeliseringsoppdraget og intensivert opplæringen. Indremisjonen — som historisk sett ble til for å ta seg av evangeliseringen i en halvøst folkekirke — har ansatt sin egen evangeliseringssekretær! Både Ungdom i Oppdrag og Misjonssambandet sender såkalte evangeliserings-team land og strand rundt.

Internasjonalt ser det nå ut til å være tid for besinnelse og skilvirkning når det gjelder de siste årenes evangeliseringsfremstøt. Stadig flere våger å stille spørsmål ved det som er gjort.

Derfor tror jeg ikke det er tilfeldig at jeg foran meg på skrivebordet har liggende to bøker skrevet av kjente ledere i noen av de amerikanske evangeliseringsbevegelsene. Begge forfatterne reiser spørsmålet om all vår innsats de siste årene har ført til forventede resultater. De spør videre om hvorfor så mange av dem som ble vunnet så fort faller fra og hvorfor alle evangeliseringsanstrengelsene i så liten grad har endret samfunnet omkring oss.

Det er nemlig et kjent — og meget beklagelig — faktum i disse kretser at alt for mange som ble kristne, f. eks. på store vekkelsemøter, etter kort tid glir bort fra troen og det kristne fellesskap. Undersøkelser som er gjort i forbindelse med noen av Billy Grahams kampanjer, viser både at de fleste som blir kristne på disse møtene kommer fra kristen bakgrunn, og at bare en brøkdel fremdeles bekjenner troen noen år etter omvendelsen.

Uten å ta fullstendig avstand fra de metoder som hittil er brukt, er forfatterne av de omtalte bøker svært opptatt av at **evangelisering må bli en livsstil**. Viktigere enn å proklamere evangeliet ut for flest mulig mennesker på kortest mulig tid må det være å bli venner med ikke-kristne mennesker som kan ta stilling til Kristus utfra både det liv vi lever og de ord vi sier. De som slik får oppleve hva kristendom er og ønsker å bli kristne, vet hva de går til og kan så føres inn i en menighet hvor man er opptatt av omsorg, kunnskap og vekst. Skal ver-

den nås med evangeliet trenger mer enn metoder. Det spørres etter forvandlede liv og menigheter.

JENS PETTER JØRGENSEN
i «For Fattig og rik»

HEDRE HVERANDRE

Det er et forstemmende faktum at man så sjelden opplever å høre prester, predikanter, misjonærer og ledere tale vel om hverandre, for ikke å si opphøye og hedre hverandre, — vel å merke når den ene part er fraværende. Og når en «utenforstående» med oppriktig varme og begeistring omtaler en fraværende Herrens tjener, hender det merkelige ofte at det blir stille i selskapet, hvir det da ikke til og med hender at en eller flere av den omtalte kolleger kommer med bemerkninger som utelukkende tjener til å redusere den fraværende.

Det dreier seg naturligvis ikke om skandaler, ikke om direkte ondskinn og bakvaskelse, men om «fin» ironi, antydninger, forsiktig mistenkeligjørelse. Eller man maner frem gamle feilvurderinger og bommerter som vedkommende har gjort seg skyldig i, gir dem en passelig «make-up» og fremfører dem på nytt for selskapet. Man er liksom ikke oppmerksom på at man dermed hjelper sjelefienden med å fiske i «Glemselens hav». Gud driver jo ikke med slikt. Har han glemt, sa har han glemt.

Journalist HARALD STENE DEHLIN
i Misjonsvennen

TO RIKER

«Tusener av mennesker som ellers ikke mangler opplysning, vet ikke at det er to åndelige riker i kristenheten. Først er det et lov-rike, hvor en får alt etter fortjeneste, slik som apostelen sier: «Den som har gjerninger, ham tilregnes lønnen ikke av nåde, men som skyldighet.» Rom 4.4. Det var dette Kristus ville vise oss med fortellingen om dem som hadde båret dagens byrde og hete i vingården. De fikk ingen nåde, de fikk bare det de hadde fortjent, fordi de holdt seg til sine gjerninger. Slike mennesker kalles i galaterbrevet tjenere, trelles, tjenestekvinnens sønner, de skal bare få det de har fortjent.

For det andre finnes det et **nåderike**. Der går det aldri etter fortjeneste. De som hører hjemme her, eier en stadig nåde. I sine beste og sine svakeste stunder har de samme nåde. For de har en borgsmann som har utvirket at de ikke dømmes etter loven, ingen synd er tilregnet dem. Om disse sier Paulus i Rom 4: «Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, ham regnes hans tro til rettferdighet. Således priser David et menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger.» («Bønnen og nådemidlene», side 91.)

C. O. ROSENIUS

«KRISTEN ENHET OG VERDEN»

Hvordan oppfatter mannen i gata det som med et vagt uttrykk kalles for «kristenfolket»? Så vidt jeg vet finnes det ingen undersøkelse som kan gi oss en pekepinn om svaret, men det er grunn til å frykte at folk i sin alminnelighet fester seg ved all den kranget og uforsonlige debatt blant «kristenfolket» som siver ut gjennom massedemne. Når uferleste mennesker kommer til tro på Kristus i vårt land, er det nok mer på tross av det kristne samhold enn på grunn av det. Det er skremmende hvor lite vi er villige til å ofre på fellesskapets alter.

Hvordan skal «verden» få lyst til å søke det kristne fellesskap når kjærligheten blant de troende sett utenfra er så lunken? Det virker lite overbevisende å fortelle andre om hva Jesus betyr for oss når det så vanskelig kan merkes at vi har vært i hans nærhet.

Men læren, vil mange si, den rette læren må komme i første rekke. Så komfortabelt som det stort sett er å drive kristen virksomhet i vår del av verden kan man saktens tillate seg å ri teologiske kjøpphester. Ikke så rent sjelden løper de løpsk! Det gir mer vann på mølla for dem som allerede har fått kirke og kristendom i vrangstrupen.

Det er selvsagt ikke likegyldig hva vi tror, men blant mennesker som bekjenner Jesus Kristus som Herre og Freiser og troen alene som freises grunn, burde det være mulig å dele et ekte, kristent fellesskap.

HARALD LARSEN.
Vår Land

LEDERE FOR LOVSANGEN

En menighet som hvert år setter opp trosmålsetninger, har i år bl. a. et punkt om lovprisning som vi gjengir her:

Vår målsetning er at vi skal bli en lovsyngende menighet — at Guds herlighet skal åpenbares blant oss på samme måte som i tabernaklet og i templet i Jerusalem og at den herligheten skal gjenkjennes som en lovsangstone av alle som besøker våre hjem og våre møter. Alle sang- og musikkgrupper skal se det som sin oppgave å lede menigheten i lovsang. Og lovsangen skal omfatte den unisone sangen, alle sangopptredener, vårt viljeliv og våre kropper, vårt bønneliv og vårt følelsesliv.

Vi må leve i en forberedelse til lovsang, slik at vi er i stand til å gi oss hen i tilbedelsen når vi kommer til møtene.

Lovsang forutsetter et rett gudsforhold, at vi står i rett forhold til hverandre og en innstilling som gjør at vi vil tjene Herren ved å bygge opp en lovprisningsplass for ham.

De som har en ledende tjeneste i lovsangen må bli erkjent som lederskap av oss alle. Vi må lytte til dem og lyde dem. Det kommer til å gjøre dem frimodigere.

Fra «Rundbrevet»
Stiftelsen Sandom

FORNÆRMEDE KRISTNE

Egentlig var det bare en liten bagatell som gjorde utslaget, men det var nok til at en eller flere ble så sørgelig fornærmet.

Disse fornærmede holder seg borte fra foreningen, fra sangkoret og møtene. De går helst og venter på at vedkommen de som fornærmet dem, skal komme og be så pent om tilgivelse for det som ble sagt og gjort. Hvis ikke det skjer, blir den fornærmede helt borte fra sin menighet eller venneflokk.

Kjernen i denne synden er selvpøttheten. En krever en spesiell porsjon omsorg og oppmerksomhet om en ikke skal bli fornærmet. Det er «Jeg Jegesen fra Jegebostad» som er hovedpersonen hos de fornærmede. I stedet for å være konsentrert om Jesus Kristus og min neste, er alt konsentrert om meg og mitt.

Av den grunn er det ikke riktig av andre kristne å «trøste» deg i din fornærmelse. Nei, du trenger tukt av en kjærlig Freiser, som ikke tenkte på seg selv, men på deg og meg slik at han «led tålmodig korset uten å akte vanæren», Hebr 12,2. I lyset av Jesu liv vil den fornærmede se sin synd, for Jesus ble aldri fornærmet! «Han ble mishandlet, men bar det ydmykt; han åpnet ikke sin munn, lik lammet som føres bort for å slaktes, lik sau som tier når den klippes», Esaias 53,7. Her blir forskjellen stor mellom Jesus og den fornærmede. Derne forskjellen er din synd!

Denne ydmyke vei vil føre den fornærmede fra et egosentrisk liv til et kristosentrisk liv.

Jo, det er mulig å bli løst av Gud — også fra fornærmelsen!

MARTIN OMDAL
i Fattig og Rik

Åpent «Geilo-møte» for arbeidere og
forkynnere i Guds rike:

Tjenester og gaver i funksjon

Vi innbyr alle som føler kall til tjeneste og utrustning i Guds rike, eller som står i oppgaver i menighetsarbeide, til samlinger omkring Guds ord og brorskapet. Vi håper samlingen skal bli til hjelp og inspirasjon for forkynnere, heltidsarbeidere og andre som kjenner behov av mer å få utløst den gave og tjeneste som Herren har gitt dem.

En rekke emner omkring «utrustning til tjeneste» blir tatt opp. God tid til samtale, forbønn og fellesskap.

Sted: Haugen Høyfjellshotell.

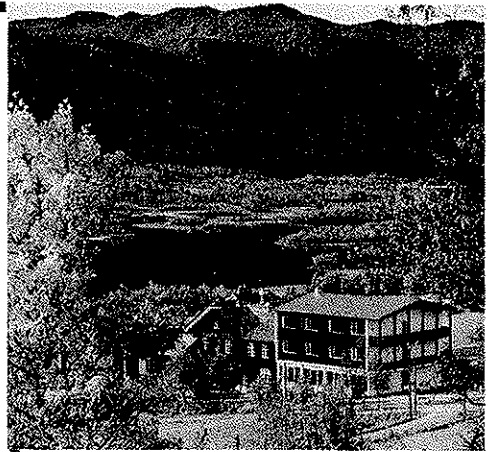
Tid: 30. mai til 1. juni '83. Samling kl. 17.00 på mandag 30. mai og avslutning med lunsj kl. 13.00 1. juni.

Pris: Kr. 280 med fullpensjon for hele oppholdet pr. person. kr. 340,00 for de som ønsker rom m/bad.

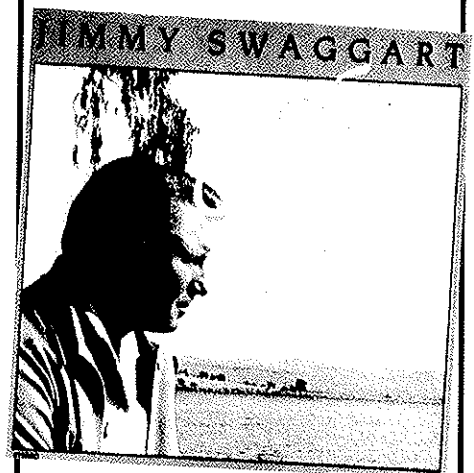
Påmelding: Direkte til Haugen Høyfjellshotell, 3580, Geilo.

Telf. 067/85 644. Helst innen 15. mai. Vær tidlig ute, begrenset plass.

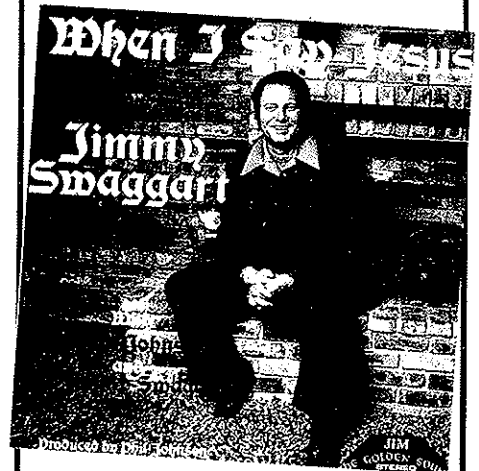
Talere: Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Ole Bjørn Urne, Rolf Erik Janøy, Leif Jackobsen, Hans Bratterud, Martin Meland, Sverre Granlund.

Nå har vi Jimmy Swaggart

«There Is A River»

«When I Say Jesus»

MC 4 — kr. 65,—

Bestilles fra LOGOS FORLAG
4480 KVINESDAL

OPPDAL -83 PINSEKONFERANSE 20.-23. mai

Gjestetaler
Pastor **KJELL SJÖBERG**
fra Sverige

Andre talere og deltakere:

KJELL HALTORP, ÅGE ÅLESKJÆR, LEIF JAKOBSEN, SVERRE GRANLUND, VILHELM LANGEMYR, HENNING MATSON, INGAR JENSEN, HANNE MARIT RYGH, TERJE RYGH, PER OTTO BELSVIK, DAG EIEL KRISTOFFERSEN m. fl.

Sangeren **THORBJØRN BAKSVÆR**
Gruppen «**AMBASSADØR**»
Ungdomskoret «**GJENREISING**»

Seminarer: 1. En profetisk menighet. 2. Fellesskapsgrupper og menighetsvekst. 3. Et fungerende bønneliv. 4. Hvordan trygge din framtid. 5. Guddommelig helbredelse.

EGEN BARNEKONFERANSE LEDET AV ESTER OG JOSTEIN JANØY

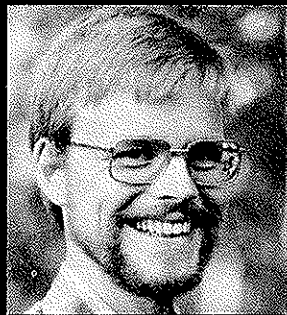
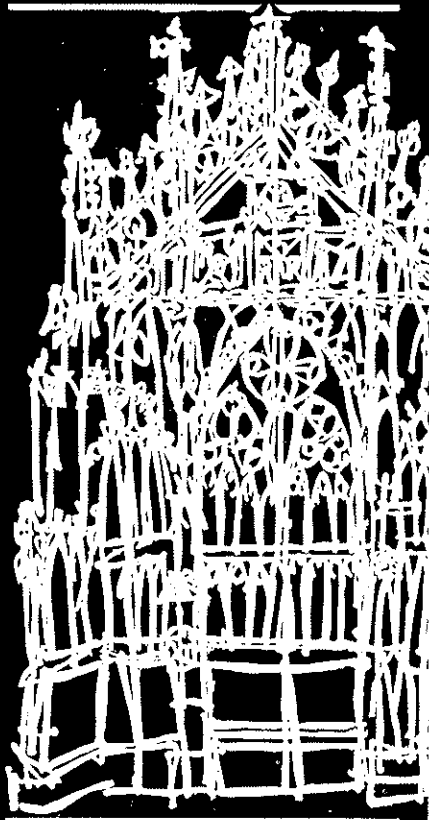
Åndelig fornyelse
Lovsang – Forkynnelse – Undervisning – Forbønn
Fellesskap

Program med innmeldingsskjema fåes ved henvendelse til:
«Oppdalskonferansen -83», 7340 Oppdal. Tlf. (074) 21 663.
Arr.: Baptistkirken i Oppdal.

Den Radikale Reformasjon

Del 2

Glimt fra kirkehistorien

Av Robert Kvalvaag

Hvem var Anabaptistene, og hva sto de for? Det første spørsmålet har vi forsøkt å svare på i artikkel 1. I denne artikkelen vil vi se litt nærmere på hva slags teologi Anabaptistene etterhvert kom til å bli stående ved, og hvordan de utformet denne i praktiske handling. Det kan da være greit først å skille ut strømninger i Anabaptismen som ikke var typiske for bevegelsen som helhet.

I årene 1524-25 reiste bøndene i de sørlige deler av Tyskland seg og gjorde opprør mot landeierne. En av dem som oppmuntret til dette blodige opprøret var Thomas Münzer. Münzer var opprinnelig en av Luthers medarbeidere, men da det viste seg at Münzer la mer vekt på spesielle åndsåpenbareiser enn på Skriftens ord, kom det til et brudd med Luther. Münzer ville opprette Guds rike med sverd og makt. Mange tusen bønder ble drept da bondeopprøret ble slått ned i mai 1525. Münzer ble torturet og senere henrettet.

Thomas Münzer ble ofte klassifisert som Anabaptist, blant annet fordi han forkastet barnedåpen. Men Münzer er ellers langt fra noen typisk representant for Brødrene. I september 1524 skrev Conrad Grebel (se artikkel 1) et brev til Münzer. Her sier Grebel: «Sanne kristne troende bruker ikke vold mot sine legemlige fiender, bare sine åndelige fiender angriper de med vold og makt. Sanne kristne troende bruker verken sverd eller krig». De sveitsiske brødre tok klart avstand fra all voldsbruk, og anerkjente kun Guds Ord som høyeste myndighet.

10 år etter bondeoppstanden, i årene 1534-35, opprettet Anabaptistene Jan Matthijs og Jan van Leiden «det nye Jerusalem» i den nordtyske bispebyen Münster. Alle de som ikke lot seg døpe, ble jaget ut av byen. Jan van Leiden utropte seg selv som den nye kong David, og innførte polygami etter gammeltestamentlig mønster. Dette «nye Jerusalem», som skulle innlede tusenårsriket, varte i ett år. I juni 1535 ble byen inntatt av katolske soldater, og opprøret knust. Et resultat av Münster-tragedien var at Anabaptistene fikk dårlig rykte på seg over hele Tyskland. De hadde jo klart vist seg som fiende av den bestående samfunnsorden.

Men heller ikke de av Anabaptistene som inntok Münster er representative for bevegelsen som helhet. Mange forskere skiller mellom døpere og spiritualister innfor Anabaptismen. Sammen med Thomas Münzer, klassifiseres de som inntok byen Münster som spiritu-

alister. For disse var ikke Skriftens autoritet avgjørende. Dessuten så de på Guds rike og Guds menighet som framtidige størrelser, og enkelte var tydeligvis villige til å bruke vold og makt for å rydde vei for Guds rikes komme.

Et fåtall Anabaptister kan karakteriseres som spiritualister. De aller fleste praktiserte en form for bibel-pasifisme som var nokså enestående under de rådende samfunnsforhold. Samtidig som

Balthasar Hubmaier, en kjent «Anabaptist»

de selv ble regnet som «slaktefår» (Rom 8.36), framsto de som talsmenn for toleranse og trosfrihet. Og det var slett ikke bare seg selv de tenkte på i så måte. De understreket at ingen kan tvinges til tro; både ateister og kjettere må overvinnes med åndelige våpen, ved tålmodighet og bønn, ikke ved bål og sverd.

To nøkkelord hos Anabaptistene er dåp og etterfølgelse. De knyttet dåpen til det å være en Jesus disippel, og kalte dåpen et løfte, et tegn på at den nye disippel for framtiden virkelig ønsket å leve etter Kristi ord og befaling. Balthasar Hubmaier, en av de fremste Brødre i Zurich-området, uttalte følgende om dåpen: «Når et menneske bekjenner at han er en synder, tror på syndenes forlatelse, og har overgitt seg til det nye livet, da må han døpes i vann. Ved denne handlingen bekjenner han offentlig sin tro og det nye mål han har satt seg i livet». Dette nye målet var å leve som en Jesu disippel, i pakt med Jesu ord i Bergprekenen. Jesu ord om ikke å sverge (Matt 5,33-37) og som å snu det andre kinnnet til (Matt 5,38-42), ble tatt bokstavelig. Av den grunn avsto de fra enhver deltakelse i krigstjeneste. Mennomittene praktiserte dess-

uten strengt Jesu ord om kirketukt i Matt 18,14-17. Menno Simons skrev: «Ha ingen ting å gjøre med de som er blitt døpt til Kristi legeme, men som senere, enten ved falsk lære eller ved et kjødelig liv, avviser og adskiller seg fra Kristi legeme. Dette gjelder om det så skulle være far eller mor, sønn eller datter». Men Brødrene var også oppmerksomme på at en slik form for kirketukt ville virke ubarmhjertig og lovvisk dersom den ikke ble praktisert i kjærlighet. Conrad Grebel skrev: «Kirketukten må brukes med tilbakeholdenhet og under bønn, sammen med tro og kjærlighet, uten lov og tvang».

sterkest inntrykk ved Anabaptistene, er den viljen og iveren de viste til å omsette det de trodde på, til praktisk handling. I 1553 kom det et skip med reformerte flyktninger fra England til Wismar i Nord-Tyskland. Dette var om vinteren, og da de lutherske myndigheter ikke gjorde noe for å hjelpe dem, ble de liggende innefrosset i havneområdet. På den tiden bodde Menno Simons i Wismar, og det ble Menno og hans Brødre som skaffet flyktningene mat og tak over hodet. Selv om Anabaptistene gjennomførte streng kirketukt i egne kretser, var de alltid rede til å gi en ustrakt hånd til nødstilte og forfulgte trossøsken.

person tale, mens alle tilhørerne tier, hvordan kan han da erkjenne at Gud bor i og virker gjennom den menigheten ved sin Hellige Ånd og hans gaver?»

At Anabaptismen ikke bar er et rent kirkehistorisk fenomen, men også aktuell i dag, kan illustreres ved to eksempler. Det ene eksemplet viser hvordan Anabaptistenes visjon for gjenreisning av Guds menighet også har funnet grobunn utenfor deres egne rekker. Det andre eksemplet viser at det også i vår tid lever etterkommere av Brødrene som har fortsatt i den samme ånd som sine forfedre.

I 1608 flyktet en gruppe engelske separatister til Nedeland. Separatistene så på den engelske kirke som frafallen, og grunnla derfor egne menigheter. I spissen for disse flyktningene sto John Smyth og Thomas Helwys. I Nederland kom de i kontakt med Mennonittene. Mennonittenes synspunkter på dåp og menighetsdannelse hadde stor innflytelse på Smyth og Helwys, og John Smyth og de fleste av hans medflyktninger sluttet seg etter en tid til den lokale mennonittmenigheten. Thomas Helwys dro derimot tilbake til England, hvor han i 1612 grunnla den første baptistmenighet. Vår tids baptister har med andre ord sterke røtter tilbake til 1500-tallets Anabaptister.

I boka «Living Together in a World falling apart», (Å leve sammen i en verden som faller fra hverandre), forteller Dave og Neta Jackson om en reise de gjorde over det amerikanske kontinentet i 1972 for å besøke forskjellige kristne bofellesskap. To av de bofellesskapene de besøkte har sine røtter i Anabaptismen. Det ene var et «Bruderkhof» etter hutterisk mønster. Det andre var et mennonittisk og karismatisk bofellesskap. Dave og Neta Jackson bodde begge steder over et lengre tidsrom. De ble imponert over bofellesskapenes evne til å møte behovene til de som bodde der, og over den praktiske kristendomsformen som møtte dem. Mange vil si at en stor del av den Anabaptismen som lever i dag, lever isolert og tilstivnet, uten å vise særlig stor vilje til å ta opp i seg nye impulser utenfra. I disse to bofellesskapene ser det derimot ut til at Anabaptisttradisjonen har vist seg å være en livskraftig overlevering som også kan inspirere og utfordre kristne i det 20. århundre.

Anabaptistenes historie er en lang beretning om prøvelser og lidelser, om troskap og utholdenhet, også i møte med døden. Enhver Jesu disippel har noe å lære av disse Brødre. Med sine liv viste de at de tok formaningen fra 1. Joh 3,18 på alvor: «Mine barn, vår kjærlighet må være sann, ikke tomme ord, men handling».

I boka «Living Together in a World falling apart», (Å leve sammen i en verden som faller fra hverandre), forteller Dave og Neta Jackson om en reise de gjorde over det amerikanske kontinentet i 1972 for å besøke forskjellige kristne bofellesskap.

Anabaptistene pekte på at en tro uten gjerninger er en død tro (Jak 2,17). Martin Luther skrev: «Det er klokt å ikke la seg merke med at onde mennesker går inn og ut av menigheten. Svermerne derimot, de roper ut når de ser syndere og gudløse i menigheten. Derfor har de skilt seg ut». Anabaptistene utmerket seg ved sin livsførsel. I enkelte tilfeller kunne man bli mistenkt for å være Anabaptist på grunn av plettfri moralsk vandel. Om en viss Hans Jeger heter det at «fordi han ikke sverger, ikke er krangleveren, men lever et eksemplarisk liv, derfor mistenkes han for å være Anabaptist».

I det hele tatt noe av det som gjør

Anabaptismen var ikke en karismatisk fornyelse slik som den vi opplever i dag. Mens våre dagers fornyelsesbevegelse stort sett har holdt seg innenfor de bestående kirkesamfunn, brøt Anabaptistene helt med den bestående kirke, som de så på som frafallen. I den menighet som disse Brødre ville gjenreise fra grunnen av, finnes imidlertid et viktig trekk som naturlig kan sammenlignes med vår tids karismatiske fornyelse. I menigheten framhevet Brødrene at enhver som hadde et budskap fra Herren kunne reise seg og bære fram budskapet. I et Anabaptistskrift fra 1534 heter det: «Om noen kommer til menigheten og alltid hører bare en

VISJON OM
FORNYELSE
I KIRKEN

LEVENDE FELLESSKAP
Visjonen fra Guds Fred,
Jørgen Aass, 89 siden, kr. 35,-
Vårt Land forlag, uinnb.

I over åtte år var Jørgen Aass leder for stiftelsen Guds Fred i Oslo. Virksomheten til Guds Fred ble særlig kjent gjennom sine gospelkvelder i Trefoldighetskirken. Den overfylte Oslo-kirken med hverdagskledd ungdommer som like gjerne satt på gulvet som i benkene, ble godt stoff i pressen. De fleste vet nok lite om hva Guds Fred var og stod for utenom disse stor-samlingene.

Boken «Levende fellesskap» er et lite stykke kirkehistorie fra vår egen tid, et vitnesbyrd fra innsiden om hvordan Guds Fred utviklet seg fra begynnelsen av 70-årene og fram til stiftelsen ble oppløst i 1982.

Det er en interessant beretning, men enda viktigere er den visjon om kristent fellesskap og åndelig liv som er grunntonen i boken. Her er ikke teorier om behov og muligheter sett utfra Den norske kirkes situasjon i dagens Norge, det er en rapport om de erfaringer man høstet når man forsøkte å virkeliggjøre den visjon som Gud hadde gitt. Forfatteren bruker en direkte og fortellende form, som er lettlest og inspirerende. Samtidig rommer boken sentrale og viktige sannheter som bare vil bli mer aktuelle fremover.

Hvordan skal kirken nå ut til dagens unge med sitt budskap? Hvordan skal den kunne hjelpe de svake i samfunnet? Hvordan kan omsorgen, fellesskapet, lovsang og tilbedelse komme til uttrykk i den norske statskirkelige form for menighetsliv?

Dette er noen av de spørsmål som stod sentralt hos de kristne som var med på å skape stiftelsen Guds Fred. Resultatet ble en karismatisk evangeliseringsbevegelse som ble en utfordring og inspirasjon for kristne i ulike leire. Lederne av Guds Fred tok det uvanlige trosskritt(!) og nedlegge selve stiftelsen. Men det vitnesbyrd som er nedtegnet i denne boken, peker på erfaringer og muligheter som alt Guds folk kan ta til sitt hjerte

ROLF ERIK JANØY

Tid og åndskraft skaper

LEVENDE FELLESSKAP

Tekst: Jørgen Aass
Foto: Svein Thorkildsen

En stor menighet i dagens Norge minner ofte om en steinrøys mer enn et tempel av levende stener. Få har funnet sin plass; og helheten mangler form og liv.

Her er det husmenigheten kommer inn. Den kan hjelpe den enkelte til å finne seg til rette, og skape Åndens orden og plan i det som skal skje.

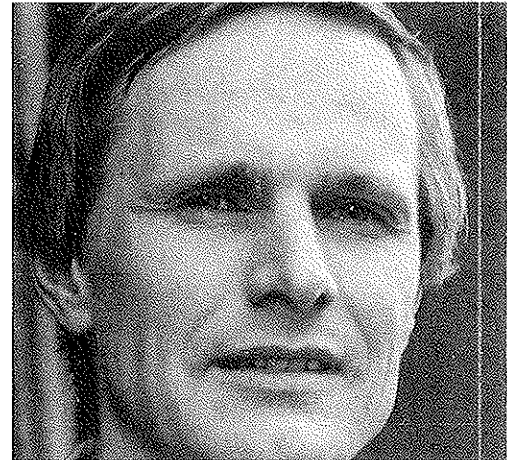
Vi strukturerte Guds Fred fellesskapet ut fra dette perspektivet. Ingen skulle bli borte i den store sammenhengen. Vi representerte nesten bare en generasjon, og det ble en svakhet. Men selve fellesskapsformen har vi prøvd gjennom mange år. Den er riktig.

Hva konstituerer så en husmenighet? Ingen har fasitsvaret på det, men følgende karakteristikk kan gi noen holdepunkter: Et fellesskap der kontakten og det innbyrdes ansvar anses særlig forpliktende. Et naturlig hverdagsfellesskap. Omsorgsfellesskap både i retning grasrot diakoni, forbønn for den enkelte, og sjelesorg. Jesus-konsentrasjon og vennskapsevangelisering.

En gruppe bestående av fra 5-7 til 20-30 mennesker i alle aldre og alle livssituasjoner. (Det hevdes av mange at man ikke bør være flere enn 12). Et bevisst lederskap, anerkjent av de øvrige. Et fellesskap som dreier seg like mye om livet mellom møtene som selve møtene.

En husmenighet vil som regel møtes i hjemmene, derav navnet. Det må ikke forveksles med bofellesskap, der alle bor i samme hus. Et bofellesskap kan selvsagt utgjøre en husmenighet, eller være del av en, — men det er en annen sak. (I Guds Fred brukte vi betegnelsen husfellesskap, men det var husmenighetens kvaliteter vi ønsket realisert).

En spesiell side ved det nære fellesskapet gjelder de enslige. Å regne alle over 20 år som enslige, er ikke et offisielt syn. Men om ikke holdningene til dem mellom 20 og 30 er diskriminerende eller giftepresset så stort, så er i hvert fall sek-

Jørgen Aass som var med i ledelsen av Guds Fred, har skrevet boken «Levende fellesskap» som vi her bringer et utdrag fra.

sualpresset det. Og ensomhetsfølelsen kan være intens nok hos en 20-åring. Det vi erfarte, var at miljøet ble en havn der mange urolige sjeler fikk falle til ro også hva forholdet til det annet kjønn angikk. De få over 30 erfarte også spesiell omsorg og oppvurdering av sin stand. Egentlig noe helt naturlig ut fra Guds ords klare utfordring om å leve ugift. Dette kallet må forkynnes langt sterkere, men da må også kirken kunne gi dem det det gjelder et fellesskap som varmer og hegner. Her åpner husmenigheten for en ny vei. For mer enn noen gang trenger vi dem som bare har omsorg for det som hører Herren til.

To ting må det advares mot: For det første kan husmenigheter bare i beskjeden grad organiseres i gang. Vår kirke er så glad i å organisere og styre. Her må kirkens lederskap holde fingrene av fatet. Det ligger i husmenighetens vesen at dette i første rekke må inspireres frem. For det andre: Det ligger ingen automatikk i å kalle en gruppe for husmenighet, følge et visst program, og så tro at det vil bli bra. Om man ikke legger den nødvendige vekt på den individuelle omsorg og kvaliteten av samværene, kan det bli som keiserens nye klær: «Se, nå har kirke-legemet fått fine, varme klær! Er ikke dette med husmenigheter storartet?» Så kommer det til sist en fattig gutt og roper det alle egentlig ser: «Men han er jo naken! Det er ikke noe varme å få gjennom husmenigheter heller!» Da kan Satan glede seg over det som så truende ut, bare ble en kirkelig «gimmick», en ny vri med gammel vin.

To kostelige ingredienser kommer man ikke forbi om husmenigheten skal bli en virkelig faktor: *Tid og åndskraft*. Her finnes det ingen billige løsninger. Både i denne verden og i Guds rike er betydningsfulle investeringer forbundet med *offer*. Husmenigheten er intet unntak. Derfor må vi være villige til å legge om vår livsstil slik at vi har tilstrekkelig med tid og omsorg for våre brødre og søstre. Om vi ikke samtidig lever nær

en mur er spesielt nær et begrenset antall andre stener, slik er det også med Guds tempel, bygningen av levende stener. Alle har kontakt med noen, ingen står alene. Selv om man ikke sees dagstøtt, kan man i hvert fall vite at man ikke er glemt. Ute av øye, men ikke ute av sinn. Om man trenger hjelp, vet man også at det finnes mennesker som gjerne stiller opp. Det gir trygghet. Viktig er det med en atmosfære av

ned og lese sin Bibel og være alene i stillhet. En løsning kan være så enkel at man går til en venn og er to om dette. Denne formen praktiserte vi særlig med noen av hjelpesvennene våre, — og det fungerte fint for dem som var motivert. Vi må ikke være så stolte at vi ikke kan be om hjelp for vårt «lønnkammer-liv» også. Det er bare når alle ser sitt individuelle ansvar at husmøtene og de store samlingene kan

Jørgen Aass utenfor det lille huset i Norbygaten 45 i Oslo sentrum. Ut fra dette stedet drev Guds Fred bl.a. arbeid iblant stoffmisbrukere og uteliggere.

Gud som sanne disipler, og blir fylt av hans Ånd, vil det hele bli spillfekteri.

Mange svever i den villfarelse at det er møtene som er så betydningsfulle. Dette er noe av problemet i norsk kirkeliv. Møtene — husmøtene inkludert — må være en naturlig fortsettelse av omsorg og kontakt i hverdagen. Her er det prioriteringen av tid kommer inn. I det lange løp må vi være medmennesker sammen for å fungere åndelig godt sammen. Denne sammenhengn så vi tydelig i Guds Fred. Noen av gruppene fungerte på et minimumsnivå, mens andre ble store ressurser i miljøet. Forskjellen var de bånd som var forlenget ut i hverdagen.

Målet er ikke at alle behøver å være like nær 10-15 andre. Når stenene begynner å føyes sammen under veiledning av Den Hellige Ånd, vil de riktige relasjoner vokse frem. Som stenene i

åpenhet og varme, slik at den som trenger støtte eller hjelp virkelig tør be sine kristne venner om det også.

Kjærligheten er det som binder stene sammen. Nokså avgjørende blir det derfor om man har tid og interesse for dem man er satt sammen med.

Satt sammen, ja. I Guds Fred oppdaget vi nokså snart at vi ikke bare kunne velge våre venner, men ta imot dem Gud gav oss. Noen ganger ville det nok gått ut på ett, men ikke alltid. Vår kjærlighet ble prøvet på dette punktet. Men resultatet viste oss til stadighet at Gud er den som vet best hvordan tempel skal bygges.

Noen tror at åndskraft har med å be særlig kraftfullt eller å synge høyt i tunger å gjøre. Åndskraft må forstås ut fra samfunnet med Jesus Kristus. Er man bare på hils med Gud, blir det kristne fellesskap på hils med hverandre. Den enkelte må bringe med seg noe fra livet i Gud. Da er det den personlige kontakten blir givende og møtene virkelige oaser. Nå er det slik at noen har store problemer med å sette seg

bli virkelig livgivende. Men da kan det til gjengjeld bli ubeskrivelige opplevelser av å være i Herrens «forgårder».

Om selve husmøtene og samlingen kan det sies mye. Selv om det stort sett gikk bra, opplevde vi det meste gjennom årene. Noen fellesskap utviklet seg i retning av koseklubber. Andre, og det var kanskje flere, ble til problemgrupper. Noen svakere personer fikk være altfor mye i sentrum for oppmerksomheten. Eller kanskje ble det organisatoriske eller teologiske spørsmål det dreide seg om. Var det mer et opplegg som for en bibelgruppe, var det en tendens til at de hodeflinke hevdet seg mens andre personlighetstyper følte seg utenfor.

Det er mange grøfter som et fellesskap kan kjøre seg fast i, — og litt frem og tilbake på veien vil det sikkert gå med de fleste. Da er det viktig at man har klart for seg hva som skal være det sentrale. Det er ikke en sak, men en person: Jesus Kristus.

Stanley Jones, en kjent kristen misjonsleder, har en gang sagt det slik:

Fra en av de mange «gospelkvelder» som Guds Fred arrangerte i Trefoldighetskirken i Oslo. Denne stiftelsen la vekt på fellesskap både i hjem, smågrupper og i de større samlinger. Lovsagen var et av midlene til å styrke fellesskapet med Gud og medkristne.

«Om vi begynner med våre problemer, kommer vi til å slutte med våre problemer, og trolig er vi selv blitt et problem underveis. Derfor bør vi alltid begynne med Jesus som er løsningen.» — Husmenigheter som kan lovprise Jesus sammen, lese og arbeide med Bibelen og be for hverandre, har alle muligheter til å vokse.

Denne veksten må også føre til en iver etter å føre flere inn i Guds rike. Derfor er det vesentlig at et fellesskap er villig til å ta inn nye. Ikke heseblesende, slik at det blir gjennomtrekk, men på en måte som er gjennomtenkt og ledet av Gud. En husmenighet må være et menneskefiskerfellesskap. Slik vil det også bli naturlig å dele fellesskapet etter en tid. Det bringer mange problemer med seg, men det er livets problemer. Det er nemlig smertefullt å vokse, men vekst hører Guds rike til.

Da jeg etter et par år i Guds Fred forsto at jeg faktisk var med i — og en del av — et levende fellesskap, var det en overraskende oppdagelse. Min bønn om fellesskap var blitt til virkelighet mens jeg hadde strevet med problemer og oppgaver av forskjellig slag. Mon tro ikke dette er situasjon for mange i

dag? Man er med i en bibelgruppe eller et spesielt arbeidslag, og ser ikke skogen for bare trær. Hvorfor kan ikke f.eks. en liten bønnegruppe utvikle seg til en levende husmenighet? Mulighetene ligger så ofte rett foran oss. Forutsetningen er at vi vil investere det som kreves.

Begrepene må ikke forvirre oss i hva saken gjelder. Det er egentlig mindre vesentlig om man kaller sitt fellesskap celle, omsorgsgruppe eller husmenighet. Selv om jeg vil anbefale begrepet husmenighet for det jeg beskriver, blir det avgjørende spørsmålet om fellesskapet er Jesus-sentrert, formidler liv og møter den enkeltes behov.

Da vi hadde gitt ut vår første LP-plate i 1973, fikk vi bl.a. et brev fra en jente som skrev: «I nærheten av der jeg bor finnes det så vidt jeg vet ingen kristne, den eneste følelse av fellesskap jeg har, er når jeg setter på plata deres, takk skal dere ha.» Takken var tankevekkende. Hva skal man si til alle som opplever å stå helt alene?

Jeg tror det er riktig å si at kristenlivet er et «vi-liv», og at vår Bibel lærer oss at Guds plan for oss er knyttet til det nære samfunn av troende. Den kristnes liv må være som en elipse som dreier seg om to faste punkter: lønnekammeret og de helliges samfunn.

Å stå alene kan være nødvendig eller uungåelig for enkelte i spesielle faser av livet. Men det må være unntaket. Gud vil fellesskap.

Derfor tror jeg at rådet til jenta som skrev, og mange med henne må være: Be Gud om å finne i hvert fall en kristen venn som du i fortrolighe kan åpne deg for og dele alt med. Søk opp din menighet og prøv å finne din plass i den.

Problemer vil alle fellesskap få. Spørsmålet er ikke om man kan unngå vanskelighetene, men hvordan man går igjennom dem. Her kommer forpliktelsen inn. Vi oppdaget at noen forsvant når det ble surt. De ville bare oppleve sol og sommer. De som var villige til å stå last og brast, var de som også vokste på erfaringene. Underveis vokste de også sammen med sine brødre og søstre. Dette er sant fellesskap.

Egentlig er det bare en ting et kristent fellesskap ikke kan overleve: Motstanden mot å leve åpent og i lyset med hverandre. «Dersom vi vandrer i lyset, slik han selv er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod renser oss fra all synd.» Disse ordene fra 1. Joh 1,7 sier noe avgjørende. Vandrer vi i lyset har vi fellesskap. Vandrer vi i mørket, har vi det ikke. Fellesskap er en gave og en oppgave.

Vi mennesker har en utpreget tendens til å vise oss fra god-siden. Desto nærmere vi kommer hverandre, desto raskere og klarere kommer våre skarpe kanter frem. Da vil ikke bare vår kjærlighet prøves, men også vår tro. Troen på at Gud har en hensikt med det han lar skje. Havets bølger sliper stener

langs stranden. Det tar sin tid. Mennesker som går inn i et forpliktende fellesskap er med på en raskere prosess. De blir som stener kastet opp i en hurtigrotende trommel. Slipingen skjer hverken smertefritt eller lydløst, men meget effektivt. Byggmesteren former litt på stenene så de kan passe perfekt! Det er en hensikt troens øyne må se.

Mye av det som sies om fellesskap, gjelder ikke mindre i ekteskap. Men omvendt så er et forpliktende kristent fellesskap ikke noe ekteskap. Det kan komme inn et moment av kollektiv tvang, som gjør det nødvendig å nevne dette. Vi opplevde noen ganger at våre veier skiltes i Guds Fred. Det kan være løsningen i en konfliktsituasjon, bare det skjer i lyset. Men det bør ikke være noen lettvinne løsning.

Nå er det på ingen måte sagt at dette med fellesskap trenger å være så problematisk. Tvert imot tror jeg det stort sett er naturlig og liketil. Slik vil også mye av formingen oppleves. På noen områder registrerte jeg dette da jeg begynte i Guds Fred. Når vi f.eks. var mange mennesker og bare hadde to biler, ble det naturlig at bruken skjedde etter behov. Bilen min ble til bilen vår, (som jeg forvaltet). En superindividuellistisk tenkning måtte brynes mot en voksende forståelse av solidaritet.

Mine egne svakheter ble mindre truende for meg etter som jeg så at vi alle hadde vårt å stri med. Litt etter litt oppdaget jeg også at det kanskje var mine svake sider som bandt meg sammen med de andre, og omvendt. Slik lærte vi på samme måte at vi trengte hverandre i tjenesten. En positiv følelse av avhengighet begynte å vokse frem.

Når det gjaldt teologi og lærespørsmål, ble det også en god formingsfaktor ettersom vi forsto at vi kunne sortere det meste ut fra følgende gamle oppskrift: Engighet i det sentrale, frihet i det perifere, kjærlighet i alt.

Ved å snakke mye om fellesskap, er det en fare for at forventningene skrus for høyt i været. Et levende fellesskap trenger lang tid på å utvikle seg. Kanskje de som trenger omsorgen mest, er de som også er minst i stand til å ta imot og gi kjærlighet. Imens må tålmodigheten oppøves. Det er også viktig at alle som går inn i et forpliktende fellesskap er klar over at vi alle er skapt med så store behov at det bare er Gud som kan møte dem. I utgangspunktet er det Gud vi må søke. Hvor mange frustrerte mennesker finnes ikke, fordi man ikke har forstått dette! Selvsagt vil behov bli møtt gjennom andre mennesker. Men enten det dreier seg om ekteskap, bofellesskap eller husmenigheter, — så må holdningen være at Gud er nr. 1.

Sterke fellesskap av kristne, har en veldig forvandlingsmakt innebygget. En fare kan være at enkelte begynner å leve på andres kristenliv i et slikt miljø.

Dette er vanskelig å oppdage. Men her må et modent lederskap være på vakt. Resultatet viser seg først etterpå, ofte med sørgelige følger. Dette har vi også opplevd. Ingen kan nemlig leve på andres gudsliv. Vi kan støtte og hjelpe hverandre, men livet med Gud er i utgangspunktet noe personlig.

I motgang og medgang, svakhet og styrke, tror jeg vi alle ble konfrontert med et ubønnhørlig faktum: Vi utgjorde et fellesskap av syndere! Selv de mest «snille og greie» hadde sine sider. Om vi kjente vår Bibel, burde ikke dette sjokkere oss. Den sier klart at mennesket ikke er godt på bunnen. Men Bibelen gir oss den nødvendige veiledning for å bygge fellesskap som holder. Det ble vår glede å erfare også dette. Som et fellesskap av syndere ble vår vilje til utholdenhet og trofasthet prøvet. Som et fellesskap av hellige, fikk vi oppleve stunder av kjærlighet glede og fred som overgikk våre dristigste forventninger. Det var fruktene av et liv i et tilgivende fellesskap omkring Ham.

Husmenighetsbevegelsen vil stå og falle på lederskap. Dette lederskapets kjennetegn må være nådegavene. Her dreier det seg om alle de gaver og tjenester vi kan finne beskrevet i Bibelen. Bare et slikt lederskap kan styre, lede, forme og utvikle den enkelte og samfunnet av de troende. Oppgaver og ansvar kan fordeles på en måte som skaper trivsel og glede for alle.

Her er det ingen som skal være «pott og panne». Om et fellesskap ser godt etter, vil det oppdage at ledergavene finnes iblant dem. Gud vet hva som trengs, og det er han som deler ut gavene. Men vanligvis vil det ikke dreie seg om sterke og farverike lederpersonligheter. Lederne må få tid til å vokse de også. Det er lederemner vi må se etter. Når disse gjenkjennes av fellesskapet og innsettes i tjeneste, er det at ting kan begynne å skje. Da vil det bli orden, styring og liv over fellesskapet. Gud vil gi autoritet, og ingen skal være i tvil om at det er et myndig lekfolk som reises opp. Dette lederskap er den store, forsømte ressurs i kirken.

Da står vi overfor et siste avgjørende spørsmål: Hvordan kan denne ressurs og denne bevegelse komme lokalmenigheten til gode?

Selv gjorde vi nokså dårlige erfaringer da vi på et senere tidspunkt søkte å lede husfellesskapene våre mer bevisst inn i lokalmenighetens liv og fellesskap. Med noen hyggelige unntak, lyktes vi dårlig. Noe av årsaken var sikkert at gruppene dukket opp med Guds-Fredmerkelapp. Man var fra starten av et slags fremmedlegeme. Jeg tror det vil være et mye riktigere utgangspunkt med grupper som er sprunget ut av menighetens egne rekker.

Når det er sagt, synes jeg både egne og andres erfaringer gir meg grunn til å ret-

te oppmerksomheten særlig mot det etablerte kirkelige lederskap. Deres holdning til lege ledere vil være av stor betydning. Her kan det lett bli posisjoner og prestisje som spiller inn. Men nettopp erkjennelsen av fornyelsens nødvendighet, skulle mane til ydmykhet.

Særlig viktig tror jeg det er at prester, pastorer og forstandere ser hvor avgjørende det er for en menighet at de åndelige ledere er i funksjon. De er avgjørende for den lokale menighets sunnhet og liv. (K.fr. Ef 4,10-13)

I dagens kirke-Norge er det presten som forventes å stå for det meste. Det kan de nødvendigvis ikke. De mange fine og dugelige prester og ledere vi tross alt har, fortjener den glede og avlastning som et utvidet, åndelig lederskap innebærer.

Kan ikke dette ivaretas uten å snakke om husmenigheter e.l.? Selvsagt, men finnes det noen bedre miljøer for lederutvikling enn de små enheter der budskapet læres og leves? Derfor kunne vi snu på flisa og si: Husmenighetene er verdt alt om de bare kan frembringe det lederskap som mangler i vår kirke i dag! Jeg tror erfaringer fra andre land viser oss at de kan!

Når dette er sagt, så er det viktig å peke på at «grasrotlederskapet» også må forstå hvor mye de har å vinne på nærkontakten med erfarne ledere og menighetsarbeidere. Ydmykhet er like viktig fra det hold. Skal kontakten få virkelig betydning, må begge parter være villige til å gå inn i et forpliktende lederfellesskap! Dette har selvsagt med tillit å gjøre, — og må få modnes frem over tid. Men her tror jeg vi er ved sakens kjerne.

Prinsipielt er det av stor betydning at husmenighetsbevegelsen ser den lokale menighet som det viktigste mål for fornyelsen. At det kan synes langt frem til dette målet enkelte steder, er en annen sak.

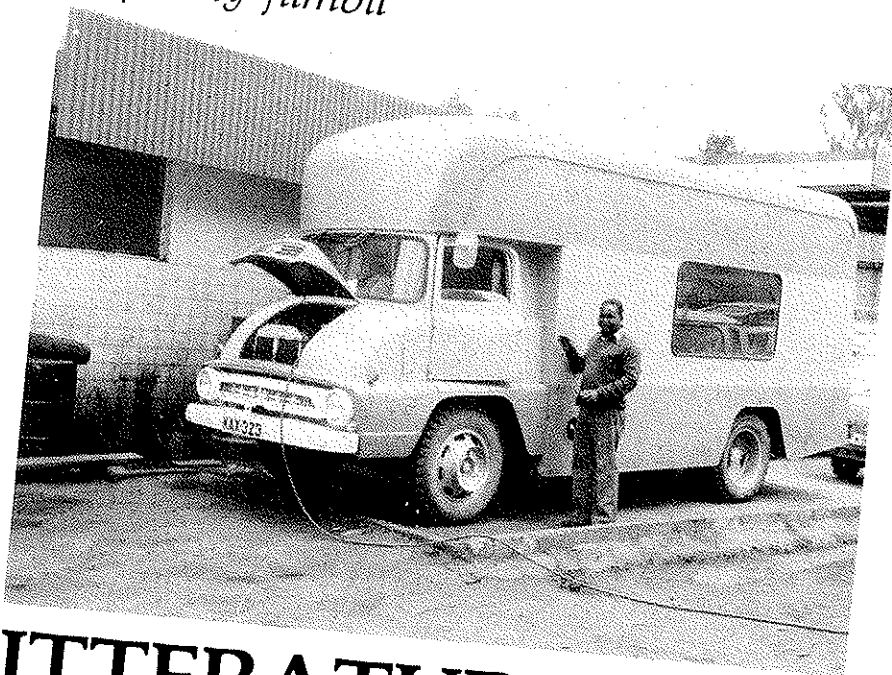
Det finnes en bemerkelsesverdig stor gruppe kristne, som føler seg avvist og såret av kirken. Det kan skyldes manglende evne til innordning og underordning. Men overraskende ofte skyldes det etter min erfaring et særlig forhold: De er ikke blitt inkludert og elsket for det de er, men bare for hva de har kunnet yte! Den ubetingede kjærligheten som skulle gjelde blant kristne, har de ikke erfart.

Jeg har selv gjort meg skyldig i å tenke mer på maskineriets behov for arbeidskraft enn den enkeltes behov for omsorg mange ganger. Jeg kan derfor på ingen måte løfte noen moralsk finger. Jeg kan bare peke på at en markert tverrkirkelig og utenomkirkelig fellesskapsbevegelse vokser frem i kjølvannet av disse frustrasjonene. Ingen kan kommanderes inn i det lokale menighetsliv, og jeg tror det er meget om å gjø-

Fortsettelse side 37

Halvdelen av befolkningen under 15 år. — På verdenstoppen i befolkningsøkning. — Ca. 4 millioner lærer å lese hvert år. Dette er sannheter om Kenya, et land i rivende utvikling, og med full åpenhet for evangeliets forkynelse. Med disse enorme utfordringene foran seg er det at Logos Literature Centre i Embu, Kenya, har gått til innkjøp av en liten, overbygd buss som skal brukes som et mobilt senter for film- og litteratur.

Logos Literature Centre i Kenya kjøper ny filmbil

FILM- OG LITTERATUR ARBEIDE MED VISJONER

Denne film og litteraturbilen er det som nå skal kjøpes av Misjonssambandet, slik at den kan fortsette å tjene som et redskap på de modne høstmarker i Kenya.

Film og litteratur-evangelisten Sammy Njeru som skal følge den nye bilen på evangeliseringsturer til Kenyas mange byer og landsbyer.

soner og menigheter fra store deler av Kenya har presset på for å få besøk, og resultatene har heller ikke uteblitt. Filmmøtene er store vekkelsesmøter hvor skarer hører evangeliet, og det blir alltid gjort innbydelser til frelse og helse. Det er utallige vitnesbyrd om mennesker som har opplevd forvandling i disse møtene, og menigheter har opplevd nye impulser og ny vekst.

Nytt mobilt evangeliseringssenter

Denne litteratur- og filmbilen er nå nesten utslitt etter å ha kjørt i årevis på elendige veier. Vår fenomenale sjåfør og leder av filmtjenesten. «Logos Film Ministry», broder Sammy Njiru, har gjort en kjempejobb med å holde bilen sammen den siste tiden.

Vi har i lengre tid vært på utkikk etter en ny bil som vi kunne bruke til dette arbeidet, og da jeg i september '82 var innom Norsk Misjonssambands senter i Voi sammen med gruppen fra Norge, traff vi deres pioner i Kenya, misjonær Jon Jøssang. Han holdt på å gjøre i stand en overbygd lastebil som han hadde inn-

Tekst: Jan Ernst Gabrielsen

Logos Literature Centre

i Embu ble startet i 1974, for å være et redskap til å spre korrespondansekurset Ewig Liv. Kurset har nå ført titusener av kenyanere inn i de grunnleggende sannheter i Guds ord. I tillegg til kontorene for retting og oppfølging av kurset, ble det startet en bokhandel og likeså et grossistlager for videresalg til andre bokhandlere og litteratursentra. Store parti av gode, kristne bøker ble tatt inn fra England og Amerika, ved siden av innkjøp fra forlag og andre importører i Afrika. Bibelspredningen kom til å stå

sentralt helt fra begynnelsen, og Logos Literature Centre ble av de beste avtagere av bibler og bibeldeler fra Bibelselskapet i Kenya.

Film- og litteraturbil

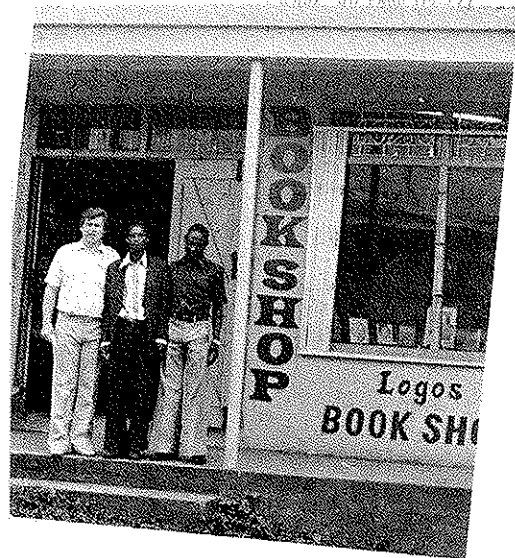
I 1976 ble arbeidet utvidet til også å innbefatte en varebil som vi kunne bruke ved boksalg i skoler, på markeds plasser osv. I 1980 hjalp også Herren, så det ble midler til å kjøpe en strømgenerator og en 16 mm filmfremviser. Dette gav helt nye muligheter i evangeliseringen utfra senteret, og etterspørselen etter å få besøk av dette mobile evangeliseringssenteret ble veldig stor. Kristne enkeltper-

redet for filmtjeneste, for salg som husvogn. Den hadde vært brukt en del i deres filmarbeide, men i mangel av mannskap til å ta hånd om denne gren

Jan Ernst Gabrielsen har grunnlagt et effektivt litteraturarbeid i Kenya. Det utgår denne bokhandel i Meru, som er et av de større sentra i landet. Her er han sammen med to av sine innfødte medarbeidere, Stepenon Nygagah og Benson Njeru.

Logos literature centre

P.O. BOX 402 ERUHU III 727

av arbeidet, hadde de bestemt seg for å selge den.

Jeg opplevde straks at denne bilen måtte være midt i blinken for Sammy Njiru og Logos Film Ministry. Jon Jøssing tilbød oss den for ca. 60.000,00 norske kroner og etter å ha fått Sammy til å sjekke bilen og prøvekjøre den, så ble bestemmelsen tatt om å kjøpe denne filmbilen fra Misjonssambandets misjon i Kenya.

Denne bilen er større enn den første som vi har hatt i mange år, og er innredet slik at Sammy og hans medhjelper kan bo i bilen når de er på misjonsturer. De kan ha med seg et stort boklager som de selv kan selge på markeder, ved siden av å levere til bokhandlere og skoler.

Frelese- og helbredelsesmøter hver kveld

Arbeidet er lagt opp slik at de har en fast rute som de kjører i vel tre uker i måneden. Da har de filmfremvisning hver kveld, og dagene går med til besøk i skoler, forretninger ved siden av salg på markedet. Filmmøtene blir alltid arrangert i forbindelse med lokale menigheter som deltar i filmkveldene,

og hvor de nyfrelste blir henvist etter møtet. Det blir alltid delt ut store mengder traktater i disse vekkelsesmøtene, og det har gitt tusener av nye elever til Evig Liv-kurset i Embu fra slipper som rives av traktatene. Det er nå nesten 60.000 elever som har tatt kurset.

De store resultatene for evangeliet som denne tjenesten har gitt, har ført til at Sammy har et svært stritt program. Det er imidlertid nødvendig med noen dager i måneden til å ta vedlikehold på bil og utstyr, og likeså for å skaffe ny forsyning av bøker og filmer fra Nairobi. Det er mange fine evangeliseringsfilmer å gå tak i både på engelsk og swahili, og filmene fra T. L. Osborn er vel de som har gitt de aller største resultatene og er mest etterspurt.

Et stort trosskritt

Det har vært et stort skritt for oss å gå til innkjøp av denne nye bilen, men vi har følt at dette var et ledd i Guds plan, og vi har gjort det i tillit til at Herren vil tale til troende venner omkring i vårt land om å støtte denne saken. Den gamle bilen kan ikke gjøre mer, og bilen som Herren her har skaffet til veie for oss er helt ideell for formålet. Den er også billig i drift da den bruker diesel. Misjonær Jon Jøssang som står for dette salget for Misjonssambandets misjon, har også uttrykt sin begeistring for at bilen som han har lagt så mye arbeid på å utstyre, skal få fortsette i Herrens tjeneste.

Vekkelse blant Kenyas oppvoksende slekt

Den enorme skare med ungdom som vokser opp i Kenya, står i spenningsfeltet mellom ødeleggende og nedbrytende film og litteratur, og evangeliets gledesbudskap. Det betyr enormt at nettopp Kenya kan bli bevart som et fritt og åpent land, ikke bare for dets egen skyld, men fordi det er, og fortsatt behøver å være, et springbrett i evangeliseringen av alle de omkringliggende nasjonene. Gjennom denne sterke film- og litteraturevangeliseringen i nært samarbeid med lokale menigheter, er vi med og legger grunnlaget for både åndelig og materiell fremgang i landet. Vi har sett at det fungerer, og vi vil fortsatt være med i den åndelige kampen i landet. Vi ber deg om forbønn i disse dager når vi skal ut med store beløp til denne nye film- og litteraturbilen. Be sammen med oss om at de nødvendige midler må komme inn, så arbeidet ikke bare kan fortsette, men nå enda videre.

Gaver til «Det mobile evangeliseringscenter» i Kenya kan sendes til:

MISJON I ØST-AFRIKA,

v/Jan Ernst Gabrielsen,
Oftebroveien 32,
4580 LYNBDAL

Postgiro: 3 42 40 17

Bankgiro: 3080.21.13117

Ny misjonstur til Kenya 6.—22. SEPT '83

Det planlegges en ny misjonstur til Kenya i september. Jan Ernst Gabrielsen vil da ta med deltakere på en to ukers rundtur i landet hvor det blir møter, besøk i hjemmene til de innfødte, og på misjonsstasjoner, opplevelser av det afrikanske dyreliv, primitive stammer og noen dager med bading ved det Indiske hav utenfor Mombasa.

Opplev vekkelsen som går over det afrikanske kontinent, sammen med en uforglemmelig tur med masse opplevelser.

Send påmelding til:

JAN ERNST GABRIELSEN
Oftebroveien 32,
4580 LYNBDAL

Hemmeligheten til tjeneste

HVERDAGS- SANNHETER

Vi har i de foregående artikler delt litt om hvordan «frelsen er av Gud» og at den nye skapningen er «født av Gud.»

Alt sammen er Guds verk, og han har gjort det ved Kristus. Dermed kan Gud nå sitt MÅL: Å åpenbare Kristus! Gud vil at Kristus skal være ALT I ALLE, og å fremstille hvert menneske fullkomment i Kristus.

Det som kan sette oss ytterligere fri fra oss selv, er å se at TJENESTEN ER AV GUD. Noen trenger å bli fri fra seg selv når det gjelder kompleksser eller selvstrev i tjenesten, andre fra ærgjerrighet og følelsen av å «få noe til».

Åndens tjeneste

Jesus sa: «Uten meg kan dere INTET gjøre». Joh 15.5. Men du verden hvor mye vi gjør! Men menneskelig kraft og innsats kan aldri tjene Guds hensikt, den tjener bare det religiøse apparatet.

For å fungere i den nye pakts tjeneste, må vi bli avhengig av GUDS NÅDE. Den eneste måten vi kan skape resultater med verdi i Guds øyne, er ved å tjene i Den Hellige Ånd, drevet av Hans Nåde. La Paulus si oss litt om dette: «Ikke slik at vi av oss selv er i stand til dette, vi kan ikke tenke ut noe, som kom det fra oss. DET ER GUD som har satt oss i stand til det, han som gjorde oss til tjenerne for en

Del 4.

Ved
Åge M.
Åleskjær

ny pakt, som ikke bygger på bokstav, men på Ånd. For bokstaven slår i hjel, men Anden gjør levende.» 2. Kor 3,5-6. «Vår dualitet av AV GUD» . . . v. 5, 1930 oversettelse.

Videre skriver Paulus: «NÅDEN er gitt hver enkelt av oss alt etter som

Kristi gave blir tilmålt. Derfor står det: Han steg opp i det høye og bortførte fanger, til menneskene ga han gaver.

Det er HAN som ga sine gaver. HAN satte noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere . . .» Ef 4,7-11.

Videre: «Vi har forskjellige nådegaver. ALT ETTER DEN NÅDE GUD HAR GITT OSS.» Rom 12,6.

Og i forbindelse med den overnaturlige utrustningen i tjenesten som kalles Åndens gaver, står det: «Det er forskjellige nådegaver. MEN ÅNDEN ER DEN SAMME. Det er forskjellige slags virksomheter, MEN GUD ER DEN SAMME. HAN SOM VIRKE ALT I ALLE». 1. Kor 12,4-6. Kan det sies tydeligere?

Guds spesielle nåde

Når det gjelder frelsen, det nye livet, den åndelige velsignelsen i Kristus, autoriteten i Jesu navn osv., står vi alle i den samme felles NÅDEN. Det fullbrakte verket stiller oss alle likt, vi står i den felles tro og felles nåde. (Rom 5,2). Han har velsignet OSS. (Ef 1,3)

Men i tjenesten kommer en annen side klart fram: Slik som lemmene på et legeme har ULIKE funksjoner, har Gud gitt hver enkelt en SPESIELL NÅDE til å utføre akkurat SIN tjeneste. Rom 12,3-6.

Derfor er det så meningsløst å «ta seg til» en tjeneste uten at Gud har

gitt NÅDE til det. Alt det vi springer rundt og gjør etter eget hode og andres ønsker og krav, må vi regne med å gjøre i egen kraft. GUDS NÅDE i tjenesten fungerer når du gjør den tjenesten han satte deg til på legemet.

Salvelse

Tjeneste er avhengig av Guds salvelse. GUD ER MED OSS OG GIR OSS KRAFT I TJENESTEN VED Å SALVE OSS MED DEN HELLIGE ÅND. Apg 10,38. Den salvelsen han ga oss, forteller hvilken tjeneste vi har. Når vi tjener i avhengighet av denne salvelse, vil tjenesten utstråle «Guds herlighet».

Hele 2. Kor 3 taler om at GUDS HERLIGHET, Guds spesielle nærvær, preger Åndens tjeneste. Gjennom salvelsen blir vi betjent av Gud, slik at vi kan betjene andre. Vi kan bare betjene når vi selv er blitt betjent, derfor blir vi avhengige av «å vente på Herren.» Jesus står her som det store eksempel på avhengighet i tjenesten: «Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men bare det han ser Faderen gjør . . . For Faderen elsker Sønnen, og viser ham alt det han selv gjør . . .» Joh 5, 19-20.

Korset

Vi møter det samme problemet her som i forbindelse med å leve det nye livet: Vi prøver i egen kraft å gjøre det som Gud tenkte vi skulle gjøre i hans nåde!

Hvilken hemmelighet Paulus hadde lært: «Men av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgjeves, men jeg har arbeidet mere enn de alle, DOG IKKE JEG, MEN GUDS NÅDE SOM ER MED MEG . . .» 1. Kor 15,10.

Den eneste måten vi virkelig lærer dette på, er at Gud lar oss møte korset. Han gjør oss svake og avhengige gjennom situasjoner og omstendigheter der bare Han selv kan være vår hjelp. Vi går frivillig inn under korset: «Den som hver dag tar sitt kors opp -» Ved å lære vår egen svakhet å kjenne, ved å forstå at all menneskelig kraft ikke duger, lærer vi å bli AVHENGIG AV DEN HELLIGE ÅND.

Priset være Herren som ikke har etterlatt oss hjelpeløse! Den Hellige Ånd står klar til å virke gjennom dem som er bevende avhengig av Ham. 1. Kor 1,27-2,5.

En ny pakt

Den gamle pakt blir kalt «bokstavens tjeneste», «fordømmelsens tjeneste» og «dødens tjeneste» i 2. Kor 3. Mens tjenesten i den nye pakt kalles «Åndens tjeneste» (Og Ånden gjør levende!), den kalles «rettferdighetens tjeneste» og er «langt mere rik på herlighet . . .»

Faren for oss er at vi kan kom-

me til å forvalte nytestamentlige sannheter i den gamle pakts vesen, og dermed skapes intet liv og ingen realiteter!

Galaterbrevet 4 sammenligner den gamle pakt med trellekvinnen Hagar og hennes sønn Ismael, mens den nye pakt sammenlignes med Sara («den frie kvinnen») og hennes sønn Isak.

Hva var forskjellen på Hagar og Sara? Begge fikk de en sønn. Men Hagar fikk sin sønn ved naturlig kraft, SARA FIKK ISAK VED GUDS KRAFT! Isak var et under!

Dette røper forskjellen på disse to paktene VESEN: Når vi tjener i egen kraft, TJENER VI DEN GAMLE PAKTS VESEN. Vi produserer bare «Ismael», han som skulle være en slags «erstatning» når Guds under uteble. (1. Mos. 16,1-2).

Men når vi tjener i GUDS KRAFT, da produserer vi «Isak», han som symboliserer den nye pakt.

Den gamle pakts løftede pekefinger bringer ingen forløsning og hjelp. Tenk på all den «fordømmelse» og «død» som produseres gjennom menneskelig tjeneste uten Ånden.

Den NYE pakts tjeneste skaper det den taler om! DEN GJØR LEVENDE! Den er gjennomtrengt av den Ånd og tone som Jesus selv slo an: «Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet, og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri, og rope ut ET NÅDENS ÅR fra Herren . . .» Luk 4,18-19.

Oppbygget av å tjene

Når vi tjener i Guds Nåde, avhengig av Herren, får vi «ny kraft», «løfter vingene som ørner», «løper og blir ikke trettede . . .» Es 40,31. Dersom vi blir tomme og uttappet av å tjene, bør vi stanse og finne ut hva som er feil. (Jeg mener ikke dette at du av og til trenger hvile, og at vi av og til har kjørt oss for hardt.)

Jeg ble OPPBYGD av å tjene! Han satt tretted og sliten ved en brønn, men ved å vinne en for Gud, blir han så oppbygget at han kan si: «Jeg har mat å ete som dere ikke vet om . . .» «Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg.» Joh 4,34. TJENESTEN FYLTE HAM!

Gi abonnent-kortet videre til venner og kjente. Anbefal et abonnement på PIONEREN!

Brev fra leserne

Hjertelig takk for PIONEREN! Jeg låner det bort til mange av mine naboer, og alle er så glade over å få lese så mye oppbyggelig stoff.

S. S., Stavanger

Takk for et åndelig lærerikt blad. Det er det mest tidsaktuelle og interessante blad jeg har lest, — også av stoff og nyheter fra andre land. Jeg anbefaler PIONEREN til alle folk som vil følge med i det kristne budskap i vårt land — og i verdenssituasjonen i vår tid.

La-Hj-Lillehammer

Jeg er abonnent på det gode bladet PIONEREN og vil takke så meget for det gode stoffet — både godt og lærerikt. Bladet er noe utenom de andre blader jeg holder.

En søster i Oslo

Hjertelig takk for et herlig blad. Norges folk trenger positive nyheter i denne tid! Dette må være det beste kristne blad i landets historie.

S. R. Oslo

Hjertelig takk for et alltid nytt og «friskt» PIONEREN.

M. H.

Tusen takk for et kjempefint blad. Jeg har ikke lest mange ennå, men de jeg har lest, har gitt meg veldig mye. Om vi så måtte betale 100 kroner i året, så er det virkelig verdt det. Amen.

L. A. V.

Jeg vil gjerne få si noen gode ord om bladet PIONEREN. Det er vel det jeg setter mest pris på av de 5 kristne bladene jeg holder. Det blir lest tvers igjennom.

I. B. Oslo

Takk for det gledelege PIONEREN, eg vil nytta kvar side.

I. N.

I PIONEREN er noe for alt Guds folk. Jeg vil be om Guds velsignelse over bladets medarbeidere så det som blir skrevet i bladet, måtte finne gehør og få virke det Gud hadde tenkt. Jeg kommer til å spre bladet så godt jeg kan og anbefale det til alle mine venner og bekjente.

M. H. A., Sauda

Takk for et godt blad som gir mye til mange mennesker.

G. J., Skien

BØKER:

KONKRET LEDELSE

«Jeg våget å kalle ham Far»
192 sider, kr. 30,00
Logos forlag, uinnb.

Jeg kom helt tilfeldig over denne boken og begynte å lese litt. De personlige opplevelsene som boken beskriver, fanget straks min interesse. Den er et vitnesbyrd om hvordan Gud kan lede et menneske som vil la seg lede av ham.

En viktig ting som blir fremholdt i boken, er hvor avgjørende det er å være konsentrert om JESUS hele tiden, ikke å være opptatt av resultatene som Herren virker i og gjennom oss.

Boken peker spesielt på noe en sjelden ser i andre bøker, nemlig at Gud kan lede oss på en konkret måte. Dette går gjennom stadig overgivelse og lydighet, fra nederlag til seier.

Min konklusjon blir derfor: Dette er en bok som kan lære oss viktige ting om hvordan man hver dag kan oppleve å bli ledet av Jesus til å gjøre hans vilje.

ALF JAKOBSEN

OM FORFØLGELSE KOM TIL OSS

«Kirken under jorden»
Richard Wurmbbrand, 21 sider, kr. 10,00
Prokla-Media, hefte

Det er nok dessverre ikke så rent få kristne i vår fredelige lille del av verden som lever i den oppfatning at trengsel, forfølgelse og lidelse er noe som skal inntreffe etter at de er tatt bort fra jorden ved Jesu gjenkomst. Man blander sammen Bibels ord om forfølgelse for Jesu navns skyld med ordene om den store trengsel som skal komme over jorden. Riktignok er vi klar over at våre brødre og søstre i Øst-Europa ikke nyter den samme frihet som oss, men det er likevel så uvirkelig at vi noen gang skulle oppleve en slik forfølgelse her hos oss.

Vi har imidlertid intet løfte på at vi skal unnslipe tortur. Tvert imot sier Bibelen at «alle som vil leve et gudfryktig liv i troen på Kristus Jesus, skal bli forfulgt». (2. Tim 2.12). Svært få av oss er imidlertid direkte opptatt av å ta konkrete skritt — og forberede seg — nå — til at de kristne også i vårt land en dag kan bli tvunget til å gå under jorden.

Dette temaet blir tatt opp av den rumenske pastoren Richard Wurmbbrand i et lite hefte som nylig har kommet ut. Her hevder han at kirken må forberede seg på å gå under jorden, mens den ennå kan arbeide fritt og åpent. Den første kristne menighet levde i en forfølgelsessituasjon, og vi kan derfor finne flere vers i Det nye testamente som direkte eller indirekte instruerer oss for en mer hemmeligpreget virksomhet enn den vi driver i dag.

Wurmbbrand foreslår studier i noe han kaller «sufferologi» (av sufferlide) og «martyrologi» som forberedelser til undergrunnsvirksomhet. I en forfølgelsessituasjon kreves det mer av menighetsmedlemmene enn vanlig — de må lære å lide. Dette må vi ifølge Wurmbbrand forberede oss åndelig og mentalt til nå.

Det viktigste er at vi lærer Herren å kjenne. Ord, teorier og teologi er ikke nok. Vi må kjenne personen Jesus Kristus. Et dypt, personlig kjennskap til ham vil være det eneste som kan bære oss gjennom tortur og lidelser. Wurmbbrand har selv sittet forton år i rumensk fengsel for sin tros skyld, så det er vel underbygde argumenter han kommer med.

Det alvorlige stoffet er presentert på en noktem måte som uvilkårlig maner til ettertanke. Vi trenger til enhver tid å være våkne for den muligheten Wurmbbrand antyder: at kirken må gå under jorden. Heftet anbefales til alle som ønsker å være realist.

JON ULTVEDT

ET ANNERLEDES LØFTESLAND

«Drømmen om frihet»
Jan Markell, 255 sider, kr. 30,00.
Logos forlag, uinnb.

Man kan gjentatte ganger undres over jødernes lidelser opp gjennom historien. Det som har holdt motet oppe hos dem, har hele tiden vært håpet om at Messias skulle komme og drømmen om det forfjettede landet.

I Jan Markells bok «Drømmen om frihet» får vi møte en søken etter et annet løftesland.

Vi følger Leshenotsky-familien som ble forfulgt i Tsarrussland og utvandret til USA. Herfra følger vi deres unge sønn, Joseph, fra oppveksten under de harde kår det brutale New York ghetto-miljøet hadde å by på, gjennom de dype religiøse grublerier som den jødiske tro og religion fører ham inn i, fram til han selv gifter seg og stifter familie.

Imidlertid opplever Joseph at hans religiøse og åndelige søken bare tiltar i styrke, og etterhvert går det for full fart nedover med ham på grunn av den håpløshet og fortvilelse han kjenner i sitt indre.

Men nettopp i denne situasjonen møter han noe som begynner å gi ham håpet tilbake. Et annerledes løftesland kommer til syne i horisonten. Han finner en bok som snur fullstendig opp-ned på livet hans.

Endelig blir han i stand til å gi sine sønner svaret på deres personlige og nasjonale drøm.

Forfatterinnen, Jan Markell, har her gitt oss en aktuell skildring av to hver for seg meget interessante emner: Jødeforfølgelsen i tsartidens Russland med påfølgende utvandring — forøvrig den største i moderne tid — og en jødisk families motakelse av den kristne Jesus som sin Messias.

Over disse tema spinner hun så den dramatiske historien, som forøvrig er fra virkeligheten og er blitt til i nært samarbeid med bokens hovedpersoner.

Hovedpersonene skiftes forøvrig ut på en måte som gjør at boken ikke virker allfor veiskrevet. Vi vil allikevel anbefale «Drømmen om frihet» på det varmeste. Vi kristne trenger i stor grad å være informert om jødernes tragiske vandring gjennom historien, samtidig som vi også bør oppnå en større forståelse for hvilke vanskeligheter det er forbundet med for en jøde å bli en kristen.

JON ULTVEDT

PLATER:

«UFFE»

«I mina drömmar».
Prim Prl 5009
Prc 5009

Her kommer for mange en etterlengtet plate. «Uffe's» soloalbum. Ulf Christiansen, som er hans rette navn, er lederskikkelsen i den kjente kristne tungrockgruppen «Jerusalem», noe som også denne plata bærer preg av. Stilmessig kan den minne om Volum 2, «Jerusalems» andre plate. Men denne er noe lettere. Det er selvfølgelig rockelåter på denne plata også, men her finner også vise-pop, da ikke glatt og klisjerikt, men låter med åndelig tyngde, tekster som rett fram forkynner evangeliet om Jesus Kristus, rett-på-sak-tekster. Det virker som Ulf ikke ønsker å presentere et rosenrødt og glatt evangelium, men et evangelium om fullstendig overgivelse av kropp og sjel. Denne plata er varm og ekte. Det virker som at Ulf og «Jerusalem» ikke gir ut plater for moro skyld. Musikkerne på denne plata er gode, gamle kjente studiomusikere. Denne plata er tvers igjennom et kvalitetsprodukt, noe som også produsenten Peter Sandwall har bidratt sterkt til.

BERNT AUSTAD

MARK

«Frøet»
Noah LP 82-601861

«Mark», bestående av Kristin Voll Tesdal, Ragnar Tesdal, Marit og Astrid Voll debutterer med plata «Frøet». Jeg synes det er en sterk debut. Kristin og Ragnar er navn som har preget norsk kristen musikk i lengre tid, og her, sammen med Kristins søstre, danner de en meget fin kvartett. Stilmessig dreier det seg om vise-gospel-pop. Det meste av stoffet har de skrevet selv, og tekstene er poetiske og lyriske, uten å bli for svevende og tradisjonelle Arrangementene er enkle og utfyllende. Dette står Rolf Løvland for. Han har også produsert plata sammen med Rune Larsen. En ting som jeg synes demper litt, er sounden på de låtene som tydeligvis er mikset i Bergen lydstudio. Det later for spist og tørt i forhold til det som er mikset i F. A. studio. Men dette er kanskje litt flisespikket, for plata er i sin helhet et stykke kunst som jeg kommer å spille mye i tiden framover.

BERNT AUSTAD

AGAPE,

«Alt er mulig for Gud».
Lumi LP-603414

Ungdomskor har vokst opp som paddehatter i løpet av 70-årene. Noen kor som har ligget på et høyt nivå og andre er av mer blandet kvalitet. Agape er et kor som blant annet her og tidligere viser seg å kunne det de framfører og markerer seg her med sin nye plate. Stoffet på plata er egentlig ganske tradisjonelt i seg selv, men Agape kler de inn med frisk sang med stadig komp. Man sier at på koret kan du lese dirigenten og av det en hører så gjør Hans Petter Erstad en meget dyktig jobb bak notestativet. Kjetil Bjerkstrand produserer plata også. Han har gjort en nevneverdig jobb. Alle som er engasjert i kor burde anskaffe seg denne plata.

BERNT AUSTAD

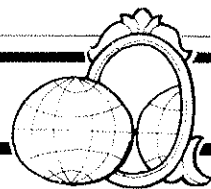
TOMAS HAGENFORS,

«Har den æran»
Prim PRL 5011
Prc 5011

Tomas Hagenfors var et helt nytt bekjentskap for meg helt til jeg fikk denne plata dettende ned i postkassa. Nye bekjentskaper kan både være positive og negative. Dette var et positivt. «Har den æran» serverer oss ti ferske bløttkakestykker noe som også coveret illustrerer. Men nok om mat. Tomas har skrevet mesteparten av stoffet på denne plata. Peter Carlsson har bidratt med en del av tekstene. Generelt er det tekstmessige og det musikalske ganske variert og Tomas synger gjennom samtlige av sporene med en meget personlig og varm stemme. Selve stemmen og enkelte av sangene minner meg litt om Alan Sorrenti for dem som har vært borti han. Vise-pop-ballade stilmessig og musikere Peter Ljung, Sam Bengtsson, Per Lindvall med fler får dette til å svinge skikkelig. Glenn Myerscough beviser fortsatt at han kan spille saxofon. Peter Ljung står for arrangementene som skaper liv i plata. Produsenten er Boje Lundberg som hever denne produksjonen til et delikat produkt. Selve lyden er behagelig og spenstig.

BERNT AUSTAD

SISTE NUMMER
for deg som ikke har fornyet
abonnementet for 1983.
Betalt tilsendte giro straks!

M/S LOGOS TIL NORGE

I mai vil M/S Logos skipet besøke Bergen, Stavanger og Oslo. 140 ungdommer fra omkring 25 forskjellige land utgjøre mannskapet på dette skipet. LOGOS tilbringer mesteparten av tiden i den tredje verden, og en av hovedoppgavene er å spre kristen litteratur. Foruten en rekke arrangementer ombord, vil internasjonale team fra skipet besøke menigheter som ønsker innslag litt utenom det vanlige. M/S Logos eies av organisasjonen Operasjon Mobilisering.

PAVEN TALER I EVANGELISK KIRKE

For første gang gi kirkehistorien kommer overhodet for den romersk-katolske kirken til å tale i evangelisk kirke, og emnet blir Martin Luther.

Det er lederen for den Evangelisk-Lutherske Kirke i Italia, Christoph Meyer, Rom, som har tilkjennegitt at pave Johannes Paul II kommer til den evangeliske Kristus-kirken i Rom, og årsaken er 500 årsjubileet for reformatoren Martin Luthers fødsel.

De ca. 180.000 protestantene i Italia utgjør en minoritet i sitt land. Over 99,6 % av Italias 57 millioner mennesker er katolikker.

FLERE UNGE I DANMARK VELGER KRISTEN DÅP

Stadig færre danske barn blir i dag døpt som spedbarn, men samtidig er det en klar tendens til at stadig flere barn og unge velger å bli døpt i forbindelse med konfirmasjonen. Dette sier generalsekretær Erik Norman Svendsen i Kirketønden til Kristelig Dagblad. Han begrunner sin uttalelse med undersøkelser om konfirmasjonen som er foretatt i København og Fredriksberg.

«UTSYN»

KORTSPILL TIL LUTHERJUBILEET

Nå kan man få kunnskap om Luther og hans samtid ved å spille kort! Inntot 500-årsjubileet for Luthers fødsel har «Lutherstaden» Augsburg trykket en førsteutgave av et kortspill i 5000 eksemplarer. I tekst og bilder beskriver det Luthers liv.

REKORD-PREKEN

Pastor M. Gregory Gentry i Plymouth, USA nådde ikke sitt mål om å preke 100 timer i strekk, men satte ny rekord i prekelengde. Gentry, som begynte sin preken klokken 08.55 den 14. november, ble tvunget til å slutte klokken 09.47 den 18. november, tre timer «for tidlig». En ødelagt tunge og ren utmattelse var årsaken. Pastoren forteller at anstrengelsene hans innbrakte mer enn 10.000 dollar til menigheten.

SYNODE I DEN NORSKE KIRKE?

Den tenkte synoden er tenkt å være et kamporgan mot statens økende makt over kirken. Dette ble aktualisert av regjeringsadvokat Bjørn Haugs ord i rettergangen mot Borre Knudsen: «Staten er kirken».

FENGSELET

Den verdensberømte rumenske dikteren, Traian Dorz, er tilbake i fengselet igjen. Han ble nylig arrestert på nytt og fengslet for kristen aktivitet, inkludert skriving av salmer, kristen poesi for barn og deltagelse i kristne møter. Han har tidligere sittet 16 år i rumenske fengsler.

TIENDE PRAKSIS GIR MEST

Alle kirker i Amerika finansieres gjennom frivillige bidrag all den tid det ikke finnes noe slikt som kirkeskatt. Ifølge en amerikansk statistikk ligger de menigheter høyest på offerskalaen som av tradisjon praktiserer å gi tiende, dvs. en tiendedel av sin inntekt.

PINSEVEKKELSEN —

kristenhetens fjerde retning
Pinsevekkelsen er hverken et samfunn eller en sekt innen protestantismen. I stedet er den en fjerde hovedretning innen kristenheten ved siden av protestantismen, katolisismen og det ortodokse kirkefellesskapet. Det skriver den britiske teologen James D. G. Dunn i sitt verk «The History of Christianity», s. 618-622.

Når det gjelder spørsmålet om pinsevekkelsens røtter, plasserer han disse «i den strøm av kristendom som setter en personlig opplevelse av Den Hellige Ånd høyt blant en kristens kjennetegn». Til denne strøm regner han såvel John Wesley som 1800-tallets fornyelsesbevegelser.

Hvordan skal så pinsebevegelsen betraktes i dag, 75 år etter vekkelsens utbrudd i Los Angeles? Det er her Dunn kommer med det interessante synspunktet, at pinsebevegelsen ikke er et samfunn eller en sekt innen protestantismen — tvert imot utgjør den en fjerde hovedretning innen kristenheten ved siden av protestantismen, katolisismen og det ortodokse kirkefellesskapet.

Hva er da årsekene til pinsevekkelsens ekspansjon ifølge Dunn?

- En entusiastisk erfaring av Den Hellige Ånd.
- Den spontane gudstjenesteformen.
- Mangel av et prestehierarki.
- Forventningen til at alle dens medlemmer skal dele sin tro med andre.

KRISTNE BRUKER KABEL-TV I KØBENHAVN.

Liksom i Norge og Sverige har man også i Danmark gått inn for nær-radio og nær-TV, som en begynnelse for en treårsperiode. Pinsemenighetene Elim og Tabor i København er med i dette arbeidet. Disse menigheter forbereder seg nå på å bygge ut sendinger. TV er et dyrt media, sier Alfred Lorenzen, og vi satser på å få en økonomisk ryggrad bl.a. ved å opprette en seerklubb med 1000 medlemmer som hver for seg betaler 50 Dkr. i måneden. Vi kommer til å nå ca. 1 mill. seere i København-området, og vi tror at dette kommer til å bety mye for det kristne arbeidet i landet. Jeg tror at det som er skjedd på mediafronten i de nordiske land bare er en begynnelse. Det er viktig at de kristne nå forbereder seg på å ta vare på de muligheter som mapner seg når det gjelder kristne radio- og TV-program.

«KORSETS BUDSKAP»

KATHRYN KUHLMAN

Kathryn Kuhlman's stilltelse i Pittsburgh, Pennsylvania ble offisielt nedlagt sist sommer. Den 35 år gamle organisasjonen overlot sine samlinger av kassetter, videoprogrammer, filmer og fotografier til Billy Graham-senteret i Wheaton, Illinois, hvor det vil bli gjort tilgjengelig for publikum.

KATOLSK ERKEBISKOP BER FOR SYKE

Den katolske erkebiskop Emmanuel Milingo mener Herren har utrustet han til å be for syke. Milingo (52) har fått oppleve at syke er blitt helbredet og mange betridt fra onde ånder i en periode på ni år, på tross av advarsler fra Vatikanet. Sist var kalte Vatikanet ham til Rom fra hans erkebiskopsete i Lusaka, Zambia, men helbredelsen sluttet ikke med det. Skarer av troende fra forskjellige steder av verden kommer til Rom for å få hjelp. Det hele begynte i oktober 1973 i Rocco de Papa, en liten by i nærheten av Rom. Da han leste en trykksak med læremessige uttalelser fra Vatikanets andre konsil. Han følte Anden komme over seg og en stemme som sa: «Ga ut og forkynn evangeliet.» «Det var da alle mine problemer begynte», sier Milingo. Siden da har han tatt være til hjelp for mange syke og lidende ved å torkynne Jesus for dem. Han har nå på Vatikanets ordre vært ett år i Roma for «hvile og sjelersorg».

«TIME»

PAVEN UTNEVNER 18 NYE KARDINALER

Disse er valgt ut fra seks kontinenter, og fem av dem lever under et kommunist-regime. Biskop Julijans Vaivods (87) er den første fra Latvia og den første russisk-fødte som noengang er gjort til kardinal. Johannes Paul II har også vist sin støtte til de krigsherjede kristne i Libanon ved å gi dem en kardinal i Antoine Pierre Khoraihe (75). Thailand og elfenbenskysten får sin første kardinal. I USA har han utnevnt den radikale erkebiskopen Joseph Bernardin, (54) og fra latinamerika den konservative Alfonso López Trujillo (47). Han er kjent for å uttale seg skarpt mot de prester som aktivt engasjerer seg i venstreorientert politikk. Jean-Marie Lustiger (56) utnevnt til erkebiskop i Paris i 1981, er den første konverterte jøde i moderne tid som blir med i kardinalkollegiet.

KJELL WEDØ

30 år, som i ni år har vært pastor for «Guds menighet» på Vegårdshei, er blitt pastor for Frikirken i Kragerø. Wedø som har fire års studier ved Ansgar (Missionsforbundets teologiske seminar), har ikke tidligere vært tilknyttet Frikirken. «Guds menighet» har mye til felles med frikirken, både læremessig og organisatorisk.

Hvordan kan du hjelpe mennesker til å oppdage Kristus?

Fyll tankene dine med bevisstheten om at Kristus Jesus er hos dine uomvendte venner. Forsøk å se for deg disse vennene der de befinner seg på gaten, i hjemmet, på skolen, på arbeidsplassen, ute i naturen, i lek og moro, ja, i alvor og arbeid. Tenk så på at Kristus er hos dem.

Dersom du prenter dette inn i ditt sinn, vil du etterhvert se de muligheter dine uomvendte venner har når det gjelder omvendelse og frelse. Frelseren selv er jo like ved siden av dem, og han har frelsens rike gave med seg til hver og en av dem.

Denne tankegangen har sin bakgrunn i troen på Guds og Kristi nærvær i verden. David forstod dette med Guds nærvær, og at han ikke kunne rømme fra hans Ånd. Slik spør han:

«Hvor skal jeg gå bort fra din Ånd, hvor skal jeg flykte for ditt åsyn?»

«Bakfra og forfra omgir du meg, du har lagt din hånd på meg.»

Profeten Jesaja hørte en gang en skare serafim (engler) som ropte:

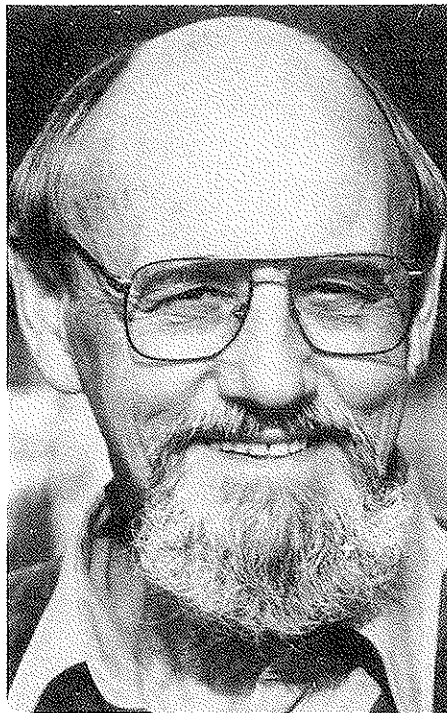
Hellig, hellig, hellig er Herren Sebaot. All jorden er full av hans herlighet.

I NT fortelles det at Kristus er tilstede over alt. Bare fortapelsen er unntatt fra dette. Om Kristi nærvær i universet, og på vår lille klode, skriver apostelen Paulus: *Han som steg ned er den samme som steg høyt opp over alle himler for å fylle alt.* Skriftstedet sier at Kristus etter himmelfarten er gått tilbake til allmakten, og derfor også er alle-steder-nærværende.

Men dersom Kristus fyller alt og er alle steder nærværende, så er han nettopp til stede hos dine uomvendte venner. *Han er det sanne lys som lyser for hvert menneske.* Dette uttrykket har også vært oversatt med ordene: *Opplyser eller lyser over hvert menneske.* Du skal altså ikke bringe Kristus til dine uomvendte venner, men gjøre dem oppmerksom på at han allerede er hos dem. Denne tankegangen vil føre deg inn på en sunn bibelsk linje i ditt omvendelsesarbeid.

Den største synden er å vende Kristus ryggen

For bare 50-100 år siden visste folk flest at de var syndere. De visste også at synd betydde skyld over-

Edin Løvås
skriver om
«Omvendelsespedagogikk»

for Gud, og at de sto foran en fortapelses mulighet. Går vi så langt tilbake som til Martin Luther, var hans store og brennende spørsmål dette: *Hvordan kan jeg finne en nådig Gud?*

I dag er situasjonen en annen. De store religiøse spørsmål knytter seg til livets mening og til døden. I de store massene øker dødsangsten for hver dag. De fleste regner den store globale katastrofen for uunngåelig.

Dette er også bakgrunnen til en omvendelsespedagogikk hvor budskapet om troen og Kristi nærvær i verden skyves i forgrunnen. Spørsmålet om synd og nåde blir da, som regel, det neste ledd i omvendelsespedagogikken. Og her kreves det av vi gjør en skikkelig jobb, fordi selve syndebegrepet er så misforstått. «Hva talte presten om?» spurte faren sønnen som kom

hjem fra kirken. «Om synden,» svarte gutten. «Hva sa han om den?» ville faren vite. «Han var imot den,» svarte gutten. Det som presten var imot, ifølge denne vitsen, var da først og fremst hor og fyll. Og det som faller helt utenfor tankegangen er det Bibelen fremstiller som den store avgjørende og grove synden, nemlig det å vende seg bort fra Gud og nekte å ha noe personlig med ham å gjøre.

Jeg spurte en gang en ung mann: «Vil du bli en kristen?» Men jeg visste ikke hvordan jeg skulle holde meg alvorlig da han svarte: «Nei, jeg har tenkt å bli elektriker.» Under den etterfølgende samtalen ble det likevel brått slutt på min munterhet. Den unge mannen fortsatte nemlig slik: «Jeg har bestemte planer for min framtid. Et eget elektrisk firma er mitt mål. Om jeg omvender meg til Kristus, kunne han komme til å forandre hele livet mitt. Han vil jo være Herre over meg.»

Den unge mannen hadde fattet det hele perfekt. Det var ikke bare et spørsmål om å vende om til Kristus for å motta syndsforlatelse og livssamsfunn med ham, men også om å underkaste seg hans herreveide. Jesus sier: «Om noen kommer til meg, må han sette dette høyere enn - - sitt eget liv.»

Den unge mannen levde i synd, og synden bestod i at han hadde vendt Kristus ryggen. Dette er det moderne menneskets store synd. Og dette må du undervise om med klarhet, skarphet og styrke.

Den nærværende Kristus er også den sårmerkede

Under de førti dagene mellom oppstandelsen og himmelfarten viste Jesus gang på gang fram sine sårmerker. Det sies også at han oppfordret dem til å komme fram og ta tak i ham, slik at de kunne forsikre seg om at de ikke så en ånd. «Ta på meg og se!» sa han, «en ånd har da ikke kjøtt og ben som dere ser jeg har.»

Hvorfor var det så om å gjøre for Jesus å vise disiplene sårmerkene! Fordi de skulle bli helt visse på at det var den korsfestede som viste seg for dem. Dernest ville han feste oppmerksomhe-

Jesus er hos dine uomvendte venner

ten ved selve korsfestelsen. Sårene fikk han jo på Golgata kors, og selv om de ikke forsto så mye av forsoningen, så skulle de senere, særlig gjennom de åpenbaringene apostelen Paulus mottok, komme til å fatte betydningen av hans død og gang på gang minnes de første dagenes underlige opplevelser.

Når du tenker på at Kristus er hos dine uomvendte venner, vet du altså at det er den sårmerkede forsoneren som er hos dem.

Denne trosforestillingen kobler seg da naturlig til Esaias' ord om at vi har fått legedom ved hans sår. Dette profetiske budskapet er gjengitt av apostelen Peter og koblet direkte sammen med Kristi død. Slik står det skrevet i I. Peters brev: «Han bar våre synder på sitt legeme opp på korstreet, så vi skulle dø bort fra synden og leve for rettferdigheten. Ved hans sår har dere fått legedom.»

En liten pike besøkte sin mor på sykehuset fordi hun ville be om tilgivelse for noe galt hun hadde gjort. Moren kunne ikke ta imot besøk, men sykesøster tok imot en liten tavle hvor piken hadde skrevet opp det gale hun hadde gjort med et kritt. Tavlen bar søster inn til pikens mor. Da hun fikk den tilbake, hadde hennes mamma strøket bort alt sammen med sin feberhete hånd. Slik stryker Kristus bort synden. Han leger også synden med sine sårmerkede hender.

Og dette kan han gjøre fordi han bar våre synder opp på korstreet, fordi han da *ble gjort til synd* for vår skyld, fordi han var villig til å ta vår forbannelse inn over seg og lide den straff vi burde hatt for våre synders skyld.

Dette må du forsøke å forklare din venn når han eller hun ønsker å be om syndstilgivelse og frelse.

Din venn har stått bortvendt fra Gud ved å vende ryggen til Kristus. Han eller hun hører kallet til omvendelse og vender om til han som er Frelseren. Stillet fram for Kristi ansikt mottar din venn troens gave, faller på kne og ber om syndstilgivelse. Den sårmerkede stryker bort synden, løfter skylden av og leger sjelen. Deretter forener han din venn med seg selv i inderlig livsforbindelse, og kaller ham/henne til etterfølgelse. En ny disippel er født.

Dette er bare én måte å skildre det

mysterium som Bibelen kaller *den nye fødsel* på. Vi kan også si det slik: Gud handler med oss i troen, dåpen og omvendelsen.

Et viktig ledd i ditt arbeid er å være til stede hos din venn når omvendelsen skjer. Denne kan være dramatisk eller stillferdig, ta lang tid eller hende på et øyeblikk. Du må oppmuntre, trøste og gi de rette trosordene. Til den som rygger tilbake overfor en slik oppgave, kan vi bare si: Det er Gud som utfører verket. Det er Kristus som frelser. Du skal bare være med som en liten *fødsels-hjelp*.

Den nye disippelen hører med i disippelflokken

Da Jesus engang kalte disipler til bokstavelig etterfølgelse var det ingen som oppfattet dette livet som en privatsak som andre ikke hadde noe med. Omvendelsene førte folket direkte inn i menighetslivet. Slik står det i Apostlenes Gjerninger: *De som tok imot hans (Peters) budskap, ble døpt, og den dagen ble tre tusen lagt til menigheten.*

I dag er forholdene slik: Den store massen tilhører statskirken fra barnsben av, og ser som regel ingen sammenheng mellom dette og det kristne livet. De som sogner til frikirkelig miljø ser ofte heller ikke sammenhengen. De kan bli frelst på et vekkelsesmøte og så, flere uker, måneder eller til og med år senere, bli spurt om de vil være med i menigheten. Mange svarer be-nektende, og gjør et umulig forsøk på å være kristne på egen hånd. Dette er et eksperiment som er helt utenkelig i Skriften. Ingen kan være en normal kristen på egen hånd. Vedkommende blir som oftest en avhugget gren eller et avhugget lem, og dermed overgitt til døden.

Nettopp disse bildene er hentet fra NT, og forteller at alt sunt kristenliv er et fellesskapsliv. Jesus har gitt oss lignelsen om vintreet og grenene, og Paulus bruker bildet av legemet og lemmene for å fortelle oss om forholdet mellom den enkelte disippel og kirken eller menigheten.

Da vekkelsen brøt løs i Jerusalem, organiserte den seg i en mengde disippelflokker. Flokkene samlet seg rundt omkring i hjemmene. Alle troende holdt sammen i et hverdags- og omsorgs-fellesskap. Dette ble formet i nærmiljøet hvor de bodde. Den første disippelflokken gjenoppsto her i hundreder og etter hvert tusener av hjem og nærmiljøer. Og alle disse flokkene

bygget på et løfte om at Kristus selv ville være midt iblant dem.

Det var først to hundre år senere at den første kirken ble bygget. Etter hvert kom de store menighetene.

Utviklingen og situasjonen behøver ikke å gjøre oss motløse. Vi har i urkristendommen et fint eksempel på balanse og samspill mellom store menighets-samlinger og små husmenigheter eller hverdagsfellesskap. Slik står det skrevet om de første kristne: *De holdt sammen, og hver dag samlet de seg trofast på tempelplassen. I hjemmet brøt de brødet, og de spiste sammen med oppriktig og inderlig glede.* Tempelsamlingene og kjærlighetsmåltidene i hjemmet kan være forbilde på et fint samspill mellom gudstjenestelivet i kirken eller misjonshuset og bedehuset, og hverdagsfellesskapet i nærmiljøet.

Interessant i forbindelse med spørsmålet om omvendelsespedagogikken, er dette: De først kristne vant de nye disiplene først og fremst i sitt eget hjem og i nærmiljøet. Derfor ble de nyomvendte også helt naturlig innlemmet i det kristne fellesskapet. De var jo allerede til stede i kretsen. De var barn, foreldre og søsken. De var tjenere og slaver, naboer og venner. Det er også dette forhold som ligger bak Jesu løfte til Sakkeus når han sier: «I dag er frelse kommet til dette hus.» Det samme er bakgrunnen når Paulus sier til fangevokteren: «Tro på Herren Jesus, så skal du og dine bli frelst.» Sakkeus og fangevokteren hadde allerede latente menigheter rundt omkring seg.

Det er sant at det også fortelles om masse vekkelser i NT. I Jerusalem og områdene omkring denne byen bruste det en mektig vekkelse. Til Cesarea kom evangelisten Filip, og der brøt det ut en stor vekkelsesbevegelse. Men ettersom det ikke fantes kirker, og ettersom de troende etterhvert også ble kastet ut av synagogene, var de nyomvendte henvist til husmenighetene og hverdagsfellesskapene i de områdene hvor de bodde.

Mange steder gjenoppstår i dag hverdagsfellesskapene i tilknytning til et etablert menighetsliv. Dette skjer over hele verden. Om disse hverdagsfellesskapene skal fungere etter det urkristne forbildet, må de først og fremst formes som omvendelsesmiljøer.

I en krig er forsyningstroppene like viktige som frontsoldatene. I et vekkelses- og omvendelsesarbeid er hverdagsfellesskapene uunnværlige. Det er altfor lett å bare henvise til gudstjenesten søndag kl. 11.00 eller

Vil du bli en kristen? — Nei, jeg skal bli elektriker.

ukemøtet torsdag kl. 19.30. Det kan jo finnes Bibelstudiegrupper og bønnegrupper som er fine omsorgsfellesskap for uomvendte. Det avgjørende er at nyomvendte får leve med i et hverdagsfellesskap i det området vedkommende bor.

Dersom du altså opplever at Herren kaller deg til omvendelsesarbeid, bør du først tenke igjennom om du har et slikt levende nærmiljø å ta de nyomvendte inn i. Finnes ikke dette, må det fødes. Og når det har begynt å fungere, kan du frimodigere og tryggere kaste deg inn i arbeidet med å gjøre mennesker til disipler.

Hold deg fra første øyeblikk av i nærkontakt med din menighets eller kirkes ledelse. I lengden vil du vinne mye på dette.

Et personlig omvendelsesarbeid må altså gå hånd i hånd med bestrebelsene for å gjenskape en menighetsstruktur hvor urkristendommen i store trekk kan være retningsgivende. (Vi sier altså ikke at det er mulig å legge blåpapir på urkristendommen, men bruke ordet *retningsgivende*)

Omvendelsespedagogikken og læren om treenigheten

I denne artikkelen har vi sterkt understreket Kristusbudskapet, og dette har vi gjort fordi emnet her gjelder pedagogikken i omvendelsesarbeidet. I en teologisk avhandling kan man - billedlig talt - legge stoffet om Faderen, Sønnen og Ånden på en trearmet vekt (om en slik kan tenkes) og så passe på at stoffmengden veier like tungt i alle tre vektskålene. Men i omvendelsespedagogikken må Kristus stilles i sentrum. Etter Skriften er han da også Ordet fra Gud og Ordet om Gud. Noen har svært folkelig sagt at Jesus er den måten Gud snakker på. Skriften selv sier det slik: «Ordet ble menneske og tok bolig i blant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som den enbårne sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.» «Ingen har noen gang sett Gud, men den enbårne sønn, som er Gud og som er i Faderens favn har vist oss hvem han er.» Til Filip sier Jesus: «Den som har sett meg, har sett Faderen», og Paulus forteller oss at i ham — Kristus — er hele guddomsfylden legemlig tilstede.

Her ser vi hvordan Bibelen, pedagogisk sett stiller Jesus markant i sentrum. Det samme gjør Den Hellige Ånd. Hele tiden drar Ånden mennesker mot Herren Jesus Kristus. Den kaster sitt skinn over ham forat vi skal oppleve hans herlighet og i ham se Faderen selv. Med et meget enkelt bilde er Ånden som en P.R.- og reklame-mann for en politisk kandidat. Hele tiden framhever P.R.-mannen politike-

rens personlighet for å dra oppmerksomheten til ham.

Den Hellige Ånd arbeider på et dypere plan. Han gir våre hjerters øyne lys og gir oss del i den visdom og innsikt vi trenger for å se Kristi storhet. Denne Åndens gjerning gjelder uomvendte, søkende mennesker såvel som troende. Dette kan vi kanskje kalle guddommelig pedagogikk.

«Kom inn i Guds kjærlighet»

Foss Gjestgård, Hvitvingfoss

Et sted for hvile og oppbyggelse for alt Guds folk.

Fellesskap, bibelundervisning, weekender, utleie av lokaler, overnatting, bespisning.

Tlf.: (03) 76 83 45

Stiftelsen: «Jesus er Herre»-fellesskapet.

FESTSPILLKONFERANSE

I BERGEN
2.-5. juni 1983

Menigheten Filadelfia innbyr til konferanse for evangelisering og åndelig fornyelse. Møter og seminarer holdes i Eldorado, Olav Kyrresgt. 28.

HOVEDTALERE:

Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Sverre Granlund, Martin Meland, Rolf Erik Janøy, Leif Jacobsen.

SANGERE:

Thorbjørn og Wenche Baksvær

De som trenger overnatting, påmelding til:

Menigheten Filadelfia, Olav Kyrresgt. 28
5000 BERGEN

INNEN 25. MAI

Hver kristen må oppøves til å høre Guds tale

Fortsettelse fra side 15

borte, og jeg kunne som Peter med visshet si at Jesus var Guds sønn.

Min erfaring fra ulike kirkesamfunner er at det finnes mange menighetsmedlemmer som ikke har hatt en virkelig opplevelse av Kristus. Jeg kan dog ikke dømme andres erfaringer, men jeg kan i alle fall si utfra egne erfaringer at dersom dåpen i vann kunne frelse noen, så burde det ha skjedd med meg som ble døpt fem ganger i ulike kirkesamfunn.

Hva skjedde så etter du fikk dette åndelige gjennombrudd?

Du kan gjerne smile, men jeg lot meg døpe for sjette gang. Men på bakgrunn av mine tidligere erfaringer med forskjellige menigheter og den forvirring som rådet, selv om sentrale spørsmål i Guds ord, stolte jeg ikke på andre enn Gud selv. I ca. tre år brukte jeg hver ledige stund til bønn og bibelstudier. Jeg gikk regelmessig på møter, men brukte mye tid til å søke Herren, ofte også gjennom faste.

Du var nygift på den tiden. Hvordan så din hustru på at du brukte så mye tid til bønn og bibelstudier?

Min hustru, Ann, er en fin og innvidd kristen som støtter meg hundre prosent. Vi ba mye sammen, og når jeg fastet kunne hun også faste noen dager for å støtte meg. Herren hvar virkelig velsignet meg med en god hustru.

Leste du systematisk i Bibelen?

Jeg begynte med Johannes-evangeliet, men min hovedinteresse var brevlitteraturen. Jeg følte at Johannes-evangeliet og brevene var mest aktuelle for menigheten i dag. Siden fikk jeg lære at Joh.evangel. står i en særstilling i forhold til Matt., Mark. og Lukas (de synoptiske evangelier). Jeg gikk også inn i GT og så skyggene av NT i det. Jeg skrev ned hva jeg mente de ulike skriftsteder betydde, og kom jeg til noe jeg ikke forsto, kunne jeg bruke dagevis til å få det avklart. Det hendte jeg våknet klokken to-tre på natten og fant at jeg lå på kne. Da hadde jeg sovnet mens jeg ba. Når jeg i senere år har gått tilbake til de notater jeg gjorde i min første tid som kristen, finner jeg at Gud åpenbarte for meg meget som jeg i dag utfra mitt kjennskap til grunnteksten kan se var en rett tolkning. Men det var først mange år etter jeg ble født på ny at jeg begynte å studere gresk og hebraisk og tok i bruk oppslagsbøker eller leste annen kristen litteratur. I mange år leste jeg bare Bibelen.

Levende fellesskap

Fortsettelse fra side 27

re at disse fellesskapene blir forstått og akseptert for hva de er. I årene som kommer vil omfanget av denne bevegelsen bli et meget godt barometer på om statskirken og frikirkene på sin side lykkes i å skape varme og omsorgsfulle miljøer, der den enkelte kan føle seg hjemme.

At enkelte husmenigheter defineres som tverrkirkelige, må godtas i vår kirkevirkelighet i dag. Men det er ingen tvil om at en slik profilering krever mye av dem som skal være ledere. Man bør være temmelig sikker på at dette er veien, før man slår inn på den.

Enkelte steder tror jeg tverrkirkelige husmenigheter er en nødvendig nøkkel til at noe nytt skal skje i det hele tatt. Det gjelder særlig der forholdene er små og posisjonen kanskje fastlåst. Det er også viktig se den ekumeniske egenverdi tverrkirkelige grupper kan ha mange steder der murene er høye.

Uansett ståsted, blir det avgjørende at alle som kommer med i en bestemt husmenighet vet hvor den hører hjemme i kirkebildet, og gir sin tilslutning til dette. Like viktig er det også at alle læres opp til å omgås alt Guds folk på en kjærlig og klok måte.

På samme måte er det livsviktig at husmenighetens lederskap, uansett tilhørighet, får den nødvendige korreksjon og inspirasjon underveis. Det betyr ikke minst god personlig kontakt med ledere av andre husmenigheter og det etablerte kirkeliv på stedet.

Det må også finnes leder-forum der man kan møtes som likemenn. I Guds Fred var et slikt møtested noe av nerven i fellesskapet. Det vi ikke klarte, var i tilstrekkelig grad å knytte de nødvendige bånd videre utover til andre sammenhenger. For også et stort og sammensatt miljø må ha gode forbindelseslinjer utover sine egne sirkler. Det ligger nemlig alltid en spire til isolasjon og sekterisme på lur der selvstendige basisgrupper vokser fram. Bare i nær kontakt med andre miljøer kan dette motvirkes på en effektiv måte.

En menighet i morgendagens Norge må være som et tempel av levende stener. Et byggverk der alle kan finne sin plass. Da tror jeg at Gud for alvor kan la vekkelsen komme til dette land.

Forkortet gjengivelse av et kappittel (Husmenigheten) fra boken «Levende Fellesskap», med tilatelse fra Vårt Land forlag.

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra Grunnteksten

LYS
Φ Ω Σ

(uttales: fos) = lys
Verbet heter fotizo (fotidso)

Av de 72 gangene **fos** er brukt i NT, faller 33 ganger på Johannes' skrifter. Men allerede på Bibelens første blad finner vi ordet lys. Den første befaling Gud gav, gjaldt lyset. Han sa: «Bli lys», og så ble det lys. Ingen annen ting kunne skje på jorden før den hadde fått lys. Lyset er den viktigste betingelsen for alt liv. Derfor hører lys og liv så nøye sammen. Den polske Oasebevegelsens motto er **Lys og Liv**. Gud er selv lys (1. Joh 1.5). Der han kommer, må mørket vike.

Jesus er også lyset (Joh 1), og som troende er vi lysets barn. Jesus sa til sine disipler: «Dere er verdens lys. En by som ligger på et fjell kan ikke skjules.» (Matt 5. 14) Vi har lyset i oss, for Jesus bor i oss og er på den måten Jesu representanter på jord. Det åndelige mørket må vike for oss når vi er sammen med Jesus.

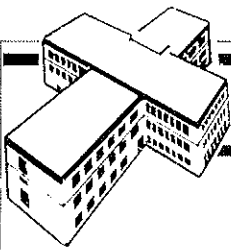
Johannes satte sannhetene i relieff ved å stille to motsetninger opp mot hverandre. Han taler om **lys og mørke, liv og død, sannhet og løgn, kjærlighet og hat**.

Lys og mørke er motsetninger, som ikke kan være på samme sted samtidig. Når lyset kommer, må mørket vike. Lyset behøver ikke anstrenge seg det minste for å spre mørke. Det er nok bare det er der.

Skal vi kunne spre mørket (hedenskap og vantro), må vi ha lyset. Jesus, i oss. Vi må være **Jesus** der vi er, både i livsvandel og ord. Johannes kaller det å vandre i lyset. Paulus sier det slik: «En gang var dere selv mørke, men nå — i Herren — er dere lys. Lev da som lysets barn.» (Ef 5.8). I den første kristne menighet levde de troende som lysets barn. Derfor måtte mørket vike for dem. Evangeliet gikk sin seiersgang ut over jorden. Da menighetens lys ble uklart, greide det ikke lenger å spre mørket. Nå er vi kommet til endens tid. Mørket er stort på jorden. Men det er en sterk utfordring til hver enkelt troende og til Guds menighet på ethvert sted om å rense veien, så lyset igjen kan skinne klart.

Som Jesus, får også vi oppleve at menneskene liker mørket bedre enn lyset. Det betyr motstand, forakt og forfølgelse. Men Guds ord forteller oss at lyset skal seire. Derfor kan vi trygt satse på «lysets våpen».

En som fem år gammel var en snarort innenfor det himmelske forhenget, fortalte om tre ting som han ikke kunne beskrive med ord. Det var lyset, fargene og blomstene. Satser vi her i livet på å vandre i lyset, skal vi, ved avslutningen, få komme inn i det nye Jerusalem, der Gud selv er lyset som omslutter oss på alle kanter. Å være omsluttet av Guds lys er å være omsluttet av Guds kjærlighet.

Leif Holstad gjør dokumentarfilm fra narko-miljø

— støttet av sosialdepartementet

Tekst: Tove Kristiansen
Foto: Svein Thorkildsen

I tiden etter at jeg var ferdig på Misjonsskolen, søkte jeg Gud i bønn for å finne ut hva Han ville med meg videre. Jeg ble mer og mer sikker på at jeg skulle ut i evangeliserings-tjeneste, og det var spesielt Oslo som lå på mitt hjerte. Det viste seg at det var flere som gikk med denne tanken, og vi ble et helt team som dro innover til Oslo. Vi skulle ha vårt utgangspunkt fra Ten-Center i Totengata, men vi kom liksom aldri i gang med evangeliseringen på den måten vi hadde tenkt. I stedet ble vi engasjert i arbeidet med å hjelpe narkomane jenter, og vi begynte å be om at Gud skulle kalle arbeidere til et jente-senter. Det viste seg etter kort tid at bønnesvaret befant seg innenfor husets fire vegger, for en del av de som var med og ba, var selv svaret, og Jentesenteret ble startet.

Dermed var teamet vårt blitt oppløst, og jeg reiste til Lillehammer sammen med Ola Strøm. Vi virket i menigheten i 7-8 måneder sammen med Kjell Haltorp, og etterpå begynte jeg å reise som evangelist, både alene og sammen med Kjell.

Et par-tre år bodde jeg nærmest i koffert og hadde som hovedbeskjeftigelse å besøke skoler og holde møter i lokale menigheter. Det ble etter hvert en del skoler! Så vidt jeg har kunnet regne ut, har vi vitnet for 200.000 elever og lærere den tiden vi har holdt på, og vi solgte en mengde eksemplarer av boken «La meg gråte». Det har vært veldig sterkt. Vi har fått be med folk til frelse og så Ordet i mange hjerter. Vi regner med at vi skal få se resultater av dette.

For tre år siden giftet jeg meg med Evaleena, og vi har fått to deilige unger, Line som er

2½, og André, som er 8 måneder. Vi bor i Homlia i Oslo og har det veldig godt! Jeg arbeider fortsatt i Ten-Center. Ved siden av skolebesøk og forskjellige andre oppgaver innen Centeret arbeider jeg for tiden med en dokumentarfilm fra narko-miljøet. På slut-

HVOR BLE DET AV DEM?

Møte med tidligere elever ved Misjonsskolen.

Denne gang:

LEIF HOLSTAD

ten av filmen kommer en del intervjuer med noen av oss som har overlevd. Vi har fått 150.000 kroner på Sosialdepartementet til å lage filmen, og vi håper at det ikke bare skal virke forebyggende, men at vi også skal nå inn der hvor mange andre ikke når fram, ved vitnesbyrdet om at Jesus kan frelse og forvandle. Det er Heradstveit som skal foreta intervjuene, og vi regner med filmen skal være ferdig i mars måned. Vi gleder oss til å presentere den.

Oppgavene i Guds rike er mange og varierte, og det er spennende å få være med!

Ellen Margaret Larsen,
Arendal:

Fikk be med mor og far til frelse

Tekst: Ingunn og Jahn Grønås
Foto: Olav Selseng

Ellen er elev ved Misjonsskolens 15. kull.

Når ble du frelst, Ellen?

Jeg ble frelst for ni år siden.

Hvordan ble du frelst?

Jeg var nettopp ferdig med handelsskolen og skulle begynne i ny jobb. Da traff jeg en kristen som var veldig aktiv til å vitne, og hun hadde noe som tiltrakk meg. En dag ble hun med meg hjem, og vi snakket sammen om Jesus. Jeg kjente at Han kalte på meg, og jeg tok avgjørelsen der og da. Jeg fikk trang til å lære mer og kom med i en menighet i Arendal. Der fikk jeg undervisning og ble ånds døpt to måneder etter at jeg var blitt frelst. Et halvt år etterpå ble jeg døpt i vann.

Som nyfrelst fikk jeg oppleve at en engel viste seg for meg i et syn og fortalte meg at jeg ikke skulle frykte for noe, for Herren var med meg. Dette skulle jeg få mye bruk for gjennom vanskeligheter senere i livet.

Da jeg hadde vært frelst i tre år, reist jeg på et seks måneders team. Det ble imidlertid ikke med de seks månedene, men jeg var på team i ett og et halvt år sammen med andre ungdommer fra «Guds Tros Evangelisering».

Av alle opplevelsene i teamtiden satte jeg mest pris på at vi fikk lov å overta kristendomstimen på skolene der teamet var stasjonert. Det kunne bli mange timer på hver skole, og på den måten fikk vi god anledning til å forkynne frelse for elevene. Vi inviterte dem også til samlinger om kveldene, og vi fikk svært god kontakt med dem. Jeg opplevde en sterk modning gjennom denne tjenesten og fikk lære å stå på egne ben ved å være teamleder et halvt år.

Hadde du mennesker som ba for deg hjemme for du ble en kristen?

Så vidt jeg vet, hadde jeg ikke det. Ingen i min familie var kristne da jeg ble det, men foreldrene mine ble frelst siden.

Mamma kom først, og jeg fikk lov å lede henne til Herren. Jeg hadde da vært frelst i tre år. Bare tre år etter at hun hadde tatt

imot Herren, hentet Han henne hjem. Hun hadde hatt kreft i flere år. Hun døde fire år før far. Han lå på sykehuset i Kristiansand da jeg en formiddag fikk slik trang til å reise og besøke ham. Det første han sa da jeg kom inn døren, var: «Du må be for meg, Ellen. Jeg må bli frelst.» Han ble virkelig et vitnesbyrd de fire månedene han levde. Han døde i april i fjor. Det største jeg har fått oppleve som kristen, er å få lede foreldrene mine til Jesus.

Du er en kristen «kraftstasjon», Ellen. Er det denne motgangen som har modnet deg?

Dette med foreldrene mine sammen med andre ting har ført meg inn i et avhengighetsforhold til Herren. Han har etter dette vært en erstatning for min kjødelige far, ja, mye mer enn det — Han er en fullkommen far.

Kenyanere studerer ved TBBMI:

«Det vanskeligste var klimaet»

Tekst: Richard Gunning

Foto: Sigurd Sørhus

Hvert år tar Misjonsskolen i Sarons Dal inn elever fra Kenya. Dette er en del av en avtale vi har med East African Pentecostal Churches. I år har vi to elever fra Merudistriktet i Kenya, Elijah M. Libutu (32) og Peter Karangu (26). Deres vennlige, utadvendte vesen og iver for Herren gjør dem til en inspirasjon for alle på skolen.

Hva gjorde dere i Kenya før dere kom til Sarons Dal?

Elijah: Jeg arbeidet som pastor i Tigania-området som har 42 menigheter. Jeg reiste rundt i de forskjellige menighetene og forkynte evangeliet, døpte nyfrelste og hjalp evangelistene på disse stedene.

Peter: I flere år arbeidet jeg som evangelist, og i 1981 ble jeg valgt inn i EAPC's komité. Jeg var ansvarlig for arbeidet i Thrakområdet som har 74 menigheter. Jeg brukte mesteparten av tiden på å reise rundt i de forskjellige menighetene. I fjor ble Elijah og jeg valgt av komitéen til å reise til Norge for å studere.

Norge og Kenya er to vidt forskjellige

Når det menneskelig sett har vært helt svart, har jeg fått oppleve at Gud har løftet meg opp slik at jeg har kunne prise Ham gjennom alt.

Det har tross alt vært en rik tid. Jeg har fått oppleve mye med Herren. Blant annet fikk jeg se et syn av foreldrene mine etter at de var hentet hjem, og det bekreftet for meg at de var mye lykkeligere enn vi noensinne vil bli her på jorden.

Til deg som er deprimert og i prøvelser, har jeg et budskap som jeg har fått oppleve i mitt eget liv: HVIL I AT GUD HAR KONTROLLEN, og at vi i alle ting vinner mer enn seier ved Ham som elsker oss, sier Ellen til slutt.

land. Hva har vært hardest for dere å vende seg til her?

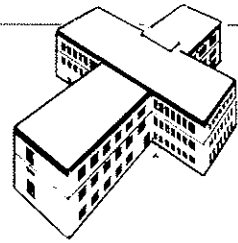
Det vanskeligste for oss var klimaet. Kenya er et svært varmt land som ligger ved ekvator. Her i Norge er det veldig kaldt, men nå begynner vi venne oss til det.

Er det store forskjeller på de kristne i Norge og Kenya?

Ja, vi har merket betydelige forskjeller. Måten vi tilber Gud på i Kenya, er mye friere. Vi liker å klappe i hendene og danse. Når vi forkynner evangeliet i Kenya, ser vi mange mirakler skje, og mennesker blir helbredet. Kirkebygningene i Norge er mye bedre enn i Kenya. Mange av våre menigheter har ingen bygning og må samles under åpen himmel.

Tror dere at året her på TBBMI vil være til hjelp for dere når dere reiser tilbake til Kenya?

Vi har lært mye her som vil hjelpe oss når vi drar hjem igjen. Vi har lært mye av bibelundervisningen, spesielt med henblikk på misjonsarbeidet. Det har vært godt for oss å ha fellesskap med kristne i Norge og se hvordan arbeidet for Herren blir utført her.

HØSTEN ER STOR — men arbeiderne få

BIBEL- & MISJONSSKOLES tre årskurs og evangeliseringsseminar.

1. årskurs: Grunnleggende teoretisk og praktisk undervisning i Bibel og misjonsfag.

2. årskurs: Praksisår i menigheter og på misjonsmarken.

3. årskurs: Videregående undervisning i Bibel- og misjonsfag/media. Linjedeling.

Evangeliseringseminar: Et seks ukers kurs for personlig fornyelse med emner som kirkevekst og evangelisering i fokus. Opptak høst og vår.

Søknadsfrist: 1. juni for årskursene og for evangeliseringsseminarene: 1. aug. og 1. des.

KANSKJE DETTE ER NOE FOR DEG?

Skriv i dag og be om søknadsskjema.

TROENS BEVIS BIBEL- & MISJONS-
INSTITUTT, SARONS DAL
4480 Kvinesdal — Tlf. 043/50 711

OVERSETTERE

Vi behøver flere som kan hjelpe oss å oversette fra engelsk og svensk tekst. Kan du hjelpe så kontakt redaksjonen!

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Din mann - et fascinerende kunstverk

I tre dager har jeg vært helt alene på hytta. Det er søndag formiddag, og jeg tar på meg varmt, ledig tøy for å gå en skogtur. Det er neppe kuldegrader, noen sølepytter har riktignok et tynt lag av is etter natten. Det er blikkstilte og fredfullt. Ennå fasinert høstfargene, selv om bladene er falt av de fleste lauvtrær. Jeg finner en skogssti og tar sikte på en fjellknaus. Stien ser ut til å lede et annet sted, så jeg tar av for å komme til toppen på fjellknausen, hvor en vidunderlig utsikt kommer til syne. Der jeg står, kikker jeg meg bak, og der ligger en fururot halv-vendt. Jeg bryter ut: Kjære Gud — her har du satt fram for meg en fin kirkestol! Når jeg setter meg til rette, må jeg innrømme at jeg sitter bedre enn jeg gjorde i kirken sist søndag. Der var kirkebenkene gråmalt. Denne stolen har fått en sølvgrå farge som nyanserer i grønne skalaer. Slik komposisjon kan bare naturen få til etter måneders og års behandling. Det er godt å tilbe Gud her i hans store og romslige helligdom. Sannelig er det høgt under taket og så langt jeg kan se, er jeg alene, i hvert fall som menneske. Men trass det, har Gud spandert dette på meg. Jeg priser han og ærer han.

Plutselig bryter solen fram, og spiller i de vakreste nyanser i alt som er omkring meg. Det kommer en liten bris og rasler i noen blader som ennå henger på trærne. Et domkirkeorgel med sin kunstmusikk kan ikke fremkalle mektigere stemning. Å —, der er også solisten for gudstjenesten, en liten fugl som kvitrer sine beskjedne toner. Han vil ikke overdøve, bare supplere med sin pris til Skaperen på sin måte. På andre siden av sundet ser jeg de to rødmalte hyttene som jeg så godt kan se

fra hytta hvor jeg er. Men du —, så annerledes de ser ut herfra. Jeg ser dype-re inn, fra en helt annen kant. Det er sannelig ikke så nakent og flatt som det så ut til å være. Nei, det var mye interessant i omgivelsene å hefte seg ved og beundre.

Her sitter jeg og nyter utsmykkingen i Guds helligdom. Nå hører jeg kirkeklokker. Mange går til gudstjeneste akkurat nå. Jeg pleier også å være der, men i dag sitter jeg her.

Mange gudshus er vakkert utsmykket med kostbare ting. Store kunstnere har lagt all sin flid og arbeid i det de har skapt. Ikke få komme innom bare for å betrakte og beundre, og det er vel og bra, men gudshuset var ikke bare ment til det. Det er bygd for å tilbe Gud der, og så skulle utsmykkingen danne en ramme omkring gudstjenesten. Slik opplever mange mennesker naturen også. De priser og ærer den. Noen tilber den også. De glemmer å tilbe Skaperen, og da får ikke gudstjenesten, eller turen, sin rette mening og innhold. Gjøres det på den måten Gud har tenkt, blir det til styrke, ikke bare for kropp og sinn, men også for vår ånd.

Her jeg sitter får jeg se en parallell til det jeg har betraktet. Det kommer for meg et ord fra Efeserne 5.33 (Nytt liv oversettelse): «— og hustruen må se til at hun dypt respekterer sin mann, lyder, priser og ærer han.»

Det er som Gud selv legger ut teksten for meg.

Slik som du ærer og priser mitt skaperverk, naturen, slik skal du ære og prise din ektefelle. Din mann er en gave til deg. Du synes du ikke kan få uttrykt med ord det du betrakter i dag, men din ektefelle er et større kunstverk, det ypperste av mitt skaperverk. Du skal lære av det du ser i dag. Her sitter du, slapper av, hviler og nyter. Du sitter ikke og engasjerer tankene dine som så: Nei, dette treet skulle ikke ha stått der, det skulle ikke ha vært så mye mose på den stenen. Og se —, det visne treet der borte! Det er jo tørt fra roten av. Jeg kan ikke nyte denne stunden før jeg får tak i en sag og saget det ned.

Du smiler nå, og synes dette er tåpelige tanker. Men slik tenker du mange ganger når du iakttar mitt store skaperverk: ektefellen din. Du skal gjøre slik du gjør i dag når det gjelder ham. Hva har du så gjort i dag? Først tilba du meg, priste og takket meg for hva jeg er, og så beundret du, æret og priste det som var rundt deg av mitt skaperverk. Så satte du disse to komponentene sammen, og du må vel innrømme at

mer fullkomment kan det ikke bli.

Du skal ære og prise din ektefelle. Det er ingen ting i naturen som overgår ham. Beundre ham der han sitter og går, legg merke til hvor fint jeg har satt alt sammen! Ær og pris han for tankene hans, de tanker han måtte ha om deg. Takk ham for måten han uttrykker seg på, for alt det han er. Du har dvelt ved ting ved din ektefelle som du ønsket skulle være annerledes, men la ikke det være dominerende. Ved at du ærer og priser ham vil han gjøre den største framgang i ting som burde bearbejdes. Kjærligheten er den beste vei å nå dette målet på. Når Paulus avslutter sin utlegging om de forskjellige nådegaver, så sier han: Streb etter alt dette, for det er så nyttig både for dere selv og andre, men så vil jeg vise dere den vei som er den aller beste.

Kjærligheten er var. Den menneskelige kjærligheten tåler ikke alt. Det skal ikke mye kritikk og misnøye til før kjærlighetens følelser lammes. Til slutt står mange ekteskap i fare. Ikke alle går fra hverandre, men de har et kaldt forhold til hverandre, og familielivet lider. Barne blir ikke forsømt med klær og mat, men de får ikke med seg den dyrebare atmosfære som det blir i et hjem hvor mor og far elsker hverandre. Det er håp for slike forhold hvis de bare vil tilbe Skaperen først, prise han og ære han, og så gi pris og ære til det opphøyde skaperverk: ektefellen.

Når du åpner deg for denne siden, og inntar denne holdningen, vil du oppleve at din ektefelle får fornyet kjærlighet til deg. Du blir varm, god og tiltrekkende. Og når han elsker deg, som seg selv, er det heller ikke vanskelig å lyde han. Han er satt til å være under Guds autoritet. Når din ektefelle elsker deg og har Guds autoritet, vil han være den beste beskytter for deg og din familie — med et guddommelig ansvar og fin orden. Du hustru, se til å ha en oppriktig respekt for din mann.

SKULLE IKKE OGSÅ DU TA ET BIBELSKOLEKURS?

Grundig innføring i den kristne tro.

Bred innføring i kristen tjeneste med praktisk øving i evangelisering, møtevirksomhet og institusjonsbesøk.

Skriv etter planen.

BIBELSKOLEN

8250 Rognan.
Tlf. (081) 90 808

ELIDA, et praktfullt seilfartøy på 85 fot, med 200 kvm. seil, masthøyde 18 meter, 320 HK Volvo Penta, 46 køyeplasser, salong med spiseplass til ca. 60 personer. Dette fartøyet, Elida, blir nå et fantastisk tilbud for sommerferie, fellesskap, bibelundervisning og evangelisering for kristne ungdommer fra alle kirkesamfunn fra alder 17 år.

Inspirasjon — fellesskap — evangelisering
Bli med på ELIDA,
Opplev noe nytt og spennende!

Du får oppleve:

- Kristent fellesskap i et positivt miljø
- Trosfrisk bibelundervisning for vår tid. Åge Åleskjær, Lewi Waskaas m.fl.)
- Aktiv evangelisering på en utradisjonell måte
- Sangtreffene «SANG UNDER SEIL» ved brygger og badestrender langs kysten
- Seiling og ferie i skjærgårdsidyll

Betingelser for å delta:

- Du må ha fylt 17 år (Ideell alder 20-25 år)
- Du må være en personlig kristen
- Du må være villig til å underordne deg fartøyet's ledelse

Aktuelle uker er f.o.m. uke 25 t.o.m. uke 32. Hver uke begynner på mandag kl. 17.00 og avsluttes påfølgende søndag kl. 13.00.

Leiravgiften er på kr. 400,00 + påmeldingsgebyr kr. 50,00. Påmeldingsgebyret betales ved påmelding kontant eller på postgiro nr. 3 35 55 42.

Adresse: «M/S ELIDA», Vangen 14, 4480 Kvinesdal

Vi vil seile hovedsaklig på strekningen Flekkefjord—Halden. Du vil få opplyst hvilken havn du skal mønstre på.

Sendes: «M/S ELIDA», Vangen 14, 4480 Kvinesdal
 Tlf.: (043) 50 404, — (02) 41 86 01

PÅMELDINGSBLANKETT:

Adresse: Poststed: Navn: Alder: Tlf.: Postnr:

Melder meg på følgende uke(r):
 Jeg er en personlig kristen og fylt 17 år.
 underskrift

kort og godt

BEKYMRINGER

er ikke en byrde som glir av oss av seg selv: med troens hånd og med en beslutsom handling må vi legge alle våre bekymringer på Guds Sønners sterke skuldre.

STORE MENN

Gud behøver ikke store menn: det Gud behøver er menn som våger å prøve storheten hos Gud.

A. B. SIMPSON

AKSEPTERE SEG SELV

Gud begjærer ikke mer enn at vi hver og en skal gjøre det best mulige med den gave vi har, og det kan man kun klare hvis man aksepterer seg selv som den man er.

FRANK MANGS

BANK

Det er bedre å ha din bank i himmelen enn å ha himmelen i banken.

NÅDEN

Man kan vokse **fra** nåden i stedet for **i** nåden.

ANNERLEDES

Å være annerledes enn andre er ikke nødvendigvis det samme som å være dårligere enn andre.

LUDVIG PANETH

TROENS VEKST

Husk på at når vi ingen ting ser, er tiden inne for tro en til å virke. Jo større vanskelighetene er, desto større anledning for troen. Så lenge det finnes visse naturlige forutsetninger, kan ikke troen vokse i samme grad som når naturlige forutsetninger ikke er til stede.

GEORGE MÜLLER

FOR STOR?

En kristen får aldri bli større enn at han får plass på tjenerplassen.

MARTIN MARTLING

SKAPENDE

Mennesket er aldri helt seg selv uten når det aktivt skaper noe.

DOROTHY L. SAYERS

PLAGER

Hvilke plager har du ikke utholdt av det onde som aldri kom!

RALPH WALDO EMERSON

GUDS VILJE

Jeg kan ikke nå min fulle utvikling som menneske på noe annet sted enn i sentrum av Guds vilje. Går jeg ut av denne viljen, er jeg dømt til på en eller annen måte å skade meg selv.

FRANK MANGS

GUD KALLER

Når Gud kaller på et menneske, kan det ikke unngå å høre det, men det kan unngå å svare.

SMERTEN

Smerten er den dypeste gullgruve.

ERNST JÜNGER

TÅLMODIGHET

Tålmodighetens blomst vokser oftest i lidelsens jord.

Å TRO

Å tro er motet til stadig å begynne på nytt.

WATCHMAN NEE

EN VENN

Den beste måten å få en venn på, er å være en.

KJÆRLIGHET OG VILJE

Uten kjærlighet ingen vilje, uten vilje ingen kjærlighet.

OM ANDRE

Vi fester oss ofte for mye ved hva andre sier om oss og for lite ved hva vi sier om andre. Du gjør feil når du berømmer en sak som du ikke fullt forstår, men verre er det når du snakker nedsettende om den.

LEONARDO DA VINCI

FRIHET

Absolutt frihet er absolutt nonsens. Frihet kan bare finnes i den frivillige akseptering av disiplin.

D. E. TRUEBLOOD

SANNHET

En sannhet som blir sagt med en dårlig hensikt, kan gjøre mer skade enn aldri så mange usannheter.

BLAKE

TREGHET

La oss bekjempe treghet i møtene, så vi kan få mest mulig oppbyggelse ut av alle våre samvær. Ikke forlange av de andre at de skal få tregheten bort, men selv stille seg til tjeneste.

MEDMENNESKER

Det ligger i menneskets natur en uhyggelig evne til å glemme det gale en selv har gjort og huske det gale andre har gjort. Når vi derimot dveler ved hvor Gud har vært god imot oss, da får vi en stor hjelp til å være gode og kjærlige mot våre medmennesker.

«SKJULTE SKATTER»

NÅDE

I det ydmyke sinn finner Guds nåde rom. Jo mer vi ydmykes, desto mer får vi del i Guds nåde, og jo mer vi vokser i nåde, jo ydmykere blir vi.

JOHAN ARNDT

BEKYMRINGER

La oss overlate våre tanker, våre planer, våre liv, vår innflytelse, vårt alt i Hans hender, og siden når vi har overlatt alt til Ham, blir det ikke noe vi kan være bekymret for.

HUDSON TAYLOR

GUDS FORUTSEENHET

Sannsynligvis er det Guds forutseenhet som har ført deg inn i den nåværende situasjon. Uten tvil vil han gi deg nåde til å gjennomleve den.

LOVEN

Det er et stort fjell du skal over, sier LOVEN; jeg vil over sier SELVTILLITEN; du kan ikke, sier SAMVITTIGHETEN; så vil jeg la det være, sier FORTVILELSEN».

KRONEN

Mange er de som ønsker å få seierherrens krone uten å få stridsmannens sår.

PRØVELSER

Vårt arbeid blir ikke hindret gjennom prøvelser uten det blir bare fordypet og utvidet.

SEKTERISK

Vi kan ikke vokse i troen om vi har en sekterisk ånd.

I DAG

I dag har du høve, i dag kan du gi. I morgen kan hende endar di tid.

I dag kan du seie om Jesus eit ord. I morgon for seint! Di tid frå deg for.

I dag kan du ærend for Frelsaren gå. I morgon for seint. For natti fall på.

I dag kan du søkje ein eveleg arv. I morgon for seint. Din nådedag kvarv.

TRYGVE BJERKRHEIM

Frå «Mot soloppgangen»

TJENE MED GLEDE

Jeg sov og jeg drømte at livet var glede. Jeg våknet og fant at livet var å tjene. Jeg tjente og fant at tjenesten var glede.

TAGORE

BEKYMRINGER

Man skal ikke bekymre seg. Bare dette ene er tillatt — å bekymre seg over at man lager seg bekymringer.

JØDISK ORDSPRÅK

RETT VEI

Det er bedre å gå med vaklende skritt på den rette veien, enn med faste steg gå vill.

AUGUSTIN

BØNN OG TRO

Bønnen banker på nådens dør, men det er troen som åpner den. Bønnen tar kontakt med Gud, men det er troen som får audiens.

KATHRYN KUHLMAN

VI ER ALLE MENNESKER:

DEBATT

Så var det gutten som spurte faren:

«Pappa, hva er debatt for noe?»

«Debatt, gutten min, det er en diskusjon med to sider og ingen ende.»

Frå «NY HORIZONT»

RIGHT ON:

It is impossible to build into the church what has not been built into our families.

GERALD COATES

SØREN — OGSÅ:

Å våge noe er å miste fotfestet for en liten stund. Å ikke våge noe er å miste seg selv.

SØREN KIRKEGAARD

Vi vil forsøke å bringe denne spalte med sitater i hvert nr. Har du gode sitater, så send dem til redaksjonen. Vi er også interessert i å få korte glimt fra hverdag og virksomhet som kaller på smilet. De vil vi bringe under tittelen «Vi er alle mennesker».

«ORIGINAL-OPPTAK FRA JONAS I FISKENS BUK? DET ER UMULIG!»

Det er sant, men faktum er at Dynamis tar originalopptak fra kjente vitner over hele Norden.

Dynamis gjør kvalitets-opptak med — budskap — atmosfære — inspirasjon.

Dynamis kassetter plasserer deg på første benk på møter, konferanser og stevner du ikke fikk være med på.

HVER MÅNED plukker vi ut det absolutt beste og mest aktuelle budskap og sender det hjem til alle som blir med i

MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT

De er billigere også! (kr. 20,00 pr. stk. mot ellers kr. 25,00) Vi begynner i april '83. Send ditt navn og adresse til DYNAMIS KASSETT, 3190 Horten.

- Vær snill send meg MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT. Jeg forstår at jeg mottar en utvalgt kassett hver måned som jeg betaler med kr. 20,00 pluss porto. Jeg kan når som helst stoppe denne ordning.

Navn

Adr.

Post nr. Sted

PÅSKE DAGER '83

På Nerskogen, Sør-Trøndelag,
26. mars — 3. april

TALERE: Judy & Barry Brännberg, Sverige, Didrik T. Solli, Terje Rygh, Gunnar Bonsaksen, Ronald Gundersen, Egil Viddal, Sverre Granlund, Ivar Storskaret, Anne Sofie Eik, Åge Javnnes, Askjorn Skjortnes, Geir Hansen, Ola Melkeråen, Kjell Sandmo, Steinar Remetun.

SANGERE: Ambassador, Magne Sandøy, Roar Grande.

For nærmere opplysninger og tilsendt program,
KONTAKT: Svengård, 7395 NERSKOGEN
Telf. (074) 26 417

Arr.: Svengård

Inspirasjonsdager i Horten '83 12.-15. mai

Kristi himmelfartsdag 12. mai kl. 11 - 15.30 - 19.
Fredag kl. 19.
Lørdag og søndag kl. 11 -15.30 -19

Seminar - om et rikere kristenliv.

Alt Guds folk er hjertelig velkommen. Ingen påmelding.

Barn under 12 år får være med på egne opplegg

Servering mellom møtene. De som tar med madrass/sengklær kan vi hjelpe med gratis overnattinger.

Alle møtene i Holtan skoles aula, Horten.

Talere:

I år er vi heldig å få med SVEN LEVIN fra USA. Han har i mange år vært sterkt engasjert i menighetsfornyelse og har en sterk undervisnings og inspirasjons tjeneste. (Han taler på svensk) Dette blir hans eneste møte i Norge.

Rolf Erik Janøy

Ole Bjørn Urne

Kjell Haltorp

Sangere bl.a.:

Torbjørn og Wenche Baksvær

Ellers deltar bl.a. Terje Rygh, Svein Thorildsen, Kjell Sundby, Fred-R. Evensen, Ola Skogheim.

Velkommen i Jesu navn!

Sokneprest Ivar Ruud:

«Man kan være både kristen og frimurer»

Tekst: sokneprest Ivar Ruud
Foto: Rolf Erik Janøy

Artikkelen av Kjell Sjøberg bygger på endel gale informasjonen som jeg ser som min plikt å svare på.

Jeg kan personlig bare svare for Frimureriet, som jeg kjenner godt etter å ha vært med i ca. 20 år. Det er jo også Frimurerlosjen i Oslo det er bilde av i artikkelen.

Det er i grunnen litt trist når folk svarer på en masse spørsmål de har liten eller ingen forutsetning for å svare på.

Jeg skal forsøke som kristen og frimurer å svare på noen av Kjell Sjøbergs anklagepunkter.

For det første er det sant at Frimurerlosjen har medlemmer som er biskoper, prester, pastorer, kirketjenere og vi kan legge til: andre kristne.

Personlig har jeg hatt mange sjelersørgerske samtaler og bønnesamlinger med kristne brødre som er medlemmer i Frimurerlosjen.

At en mann er frimurer, betyr ikke alltid at han er en aktiv kristen, men han er en som leter, og ifølge skriften, skal han finne.

Selv har jeg funnet mange i Frimurerlosjen som personlig har funnet fram til Kristus, og bøyd seg ved Golgata Kors. Som sykehusprest har jeg også flere ganger sittet ved noen av brødrenes dødsleie og vært med dem den siste tiden før de fikk flytte hjem til Herren, og vær sikker: det Jesus gjorde, det holdt også for dem. Jeg er fullstendig klar over at det ikke går noe ekstratog til Himmelen for Frimurere. De må også bøye seg ved Golgata Kors og ta imot det Jesus har gjort.

Kjell Sjøberg skriver: «Dem som er med i hemmelige selskap, har andre lojaliteter enn Kristus.» Dette er ikke sant når det gjelder Frimurerne. Når det også hevdes at: «Frimurerne har også flere guder som står på samme nivå som Jesus», så er dette direkte galt.

Tenk om vi som kristne kunne la være å svare på ting som vi ikke vet noe om. Tenk om broder Sjøberg kunne ha spurt en som visste litt mer om disse ting, så denne kunne ha gitt ham et mer riktig svar på det.

Frimureriet har hjulpet meg på mange måter til å se Jesus tydeligere og til å komme nærmere ham. Jeg har også fått øye på min neste.

Jeg har mange ganger takket Jesus for at jeg fikk bli medlem av Frimurer-

Ivar Ruud foran Frimurerlosjen St. Magnus i Fredrikstad, som er hans hjemby. Ruud har i flere år vært sokneprest i Trefoldighetskirken i Oslo, men har nå gått av der for å engasjere seg i forskning og forfatterskap. Ruud har bl.a. vært engasjert i studier omkring den karismatiske vekkelsen. I 20 år har han vært frimurer og her legger han fram synspunkter på dette med å være kristen og frimurer.

ordenen. Dette er ikke noe som er istedenfor kristendommen, men det er noe som har vært til stor hjelp for meg personlig som kristen og som prest.

Men hvorfor må det være hemmelig? vil noen spørre.

Det er ikke mer hemmelig enn at alle som går inn i losjen, får greie på alt etter hvert. Dette er gjort rent pedagogisk.

Det er vel ingen som syns det er hyggelig å få greie på hva som skjer i en rom, før den blir lest?

Noen hevder at det er mørkt i Frimurerlosjen. Nei, la meg si det klart og tydelig: Det er ikke alltid mørkt i Frimurerlosjen.

Det går heller ikke an å sammenligne Paulus, som var medlem av Det høye råds hemmelige politi på den ene siden og Frimureriet på den andre.

Under krigen var Hitler og nazistene i mot Frimureriet, og de stilte åpent til skue Frimureriets lokaler og remedier, slik at folk kunne komme og se. Men det er selvfølgelig ingen frimurer som vil sette likhetstegn mellom Kjell Sjøberg og dem som har samme oppfatning som han og Hitler og nazistene. Det er farlig å sette likhetstegn når det bare er noen av tingene som er felles. Det hender nok ofte at medlemmer i Frimurerlosjen ikke oppfører seg pent og riktig, men det er ikke fordi de er for mye Frimurere, men heller for lite. Jeg har også som prest møtt kristne

Når vi tok inn stykket av Kjell Sjøberg hvor han advarer mot hemmelige selskap og oppfordrer kristne til å gå ut av disse (Se nr. 6-82), så var det fordi vi vet at disse spørsmål i lengre tid har engasjert flere kristne her i Norge. Egentlig er emnet noe på siden av det vi i Pioneren pleier å ta opp, men flere har takket for at vi tok det fram. Vi vil sterkt understreke at hensikten ikke har vært å dømme eller angripe brødre som mener de har en oppgave i slike sammenheng. Men det er mange som mener at et normalt menighetsliv burde engasjere en kristen så sterkt at det er naturlig å gi all sin tid og kraft til dette ÅPNE fellesskap. Ivar Ruud har sendt oss en reaksjon på Sjøbergs artikkel, som han mener gir gale informasjon. Vi tar inn også denne artikkel, slik at eventuelle feil kan rettes opp.

menn fra ulike kristne samfunn som har slått sine koner, men jeg kan da ikke si at det er noe galt med kristendommen av den grunn?

Frimurerlosjens opplegg er slik at det er tatt ting fra hele menneskelivet, slik at en skal kjenne det igjen når en møter det i livet. Er det synd? Det er ikke sant at Frimurerne hjelper bare dem som er Frimurere. En har både plikt og rett til å hjelpe alle. Men i kristendommen har vi et merkelig ord: «Gjør godt mot alle, men mest mot troens egne barn».

Frimurerne inngår heller ikke noen pakt med døden. Hvorfor skulle vi det? At vi skulle ha en Gud som heter Osiris, er også helt fremmed for meg. Som dere sikkert skjønner, så kunne vi ha spart oss for mange unødvendige problemer hvis vi hadde snakket litt mer med hverandre før vi skrev om ting vi hadde for lite greie på. Kanskje skulle vi snakket mer sammen? Vi merker nok Antikrists ånd i vår tid, men på helt andre områder.

Preposisjonen *anti* på gresk betyr: istedenfor. Det er via latinen vi har fått betydningen imot. Selv der har vi blitt lurt.

Preposisjonen imot på gresk kan bl.a. hete: *Katá*.

Jeg tror det er riktig at vi som kristne passer på at ikke vi også blir så grepet av noen istedenfor Kristus at vi glemmer å forkynne, og kanskje leter for mye etter fiender som ikke er fiender.

Vi har én fiende: Det er Djevelen. Han må vi passe oss for. Men han har muligheter også innom de «vel etablerte kristne retninger». Brødre og søstre: VÅK!

Vi må passe på at vi ikke bruker krefter på ting som ikke strider mot Jesus og hans verk. Det vi må kjempe mot i vår tid, er det som hindrer Jesus og hans rike. Her må vi gjøre som Efeerbrevet snakker om i kap. 6.: «Ta Guds fulle rustning på».

Det er mange aktive gode kristne i Frimurerlosjen. Ikke forsøk å ta fra dem den kraften de har. Kristus behøves over alt, og det er mange av oss som føler at vi er plassert nettopp der. At ikke alle forstår det, er klart nok. Det er ikke alle retninger innom kristenheten som forstår hverandre heller. Vi må be om at Jesu ypperteprestelige bønn må gå i oppfyllelse. Det står ikke at vi skal være like, men det står at vi alle skal være ett, for at verden skal tro. Det er lovlig å være uenig med noen, men kan vi ikke prøve å være enige om at vi er uenige. Jeg kjenner mange fine aktive kristne i Frimurerlosjen, som både lever og spreder lys fra Mesteren selv, Jesus. Vi har hatt større profeter enn dem som virker i dag som kunne ta feil. Det er kanskje ikke så dumt å lære litt av dem. Den jeg tenker på nå er Elias. Han trodde at det bare var han igjen som ikke dyrket Baal. Men så fikk han høre fra Gud selv: «Jeg vil la 7000 bli igjen i Israel som ikke har bøyd kne for Baal.» 1. Kongebok 19,18.

Det er en privatsak hvor vi mennesker skal arbeide i Guds Rike, og hvis det ikke er slik at du vil være med i Frimurerlosjen, så for all del la være det. Men vi må ikke av den grunn legge noe inn i Frimureriet som ikke er der. Vår tro må aldri bygge på løgn. Det vi trenger i dag, er å bygge på Sannhet, og Sannheten selv er Jesus.

Det er ingen som er nødt til å være med i Frimurerordenen hvis han ikke ønsker. Er det sted hvor det er frihet, så er det nettopp der. Det eneste som ønskes er at ikke noe av opplegget blir fortalt til utenforstående, slik at de selv kan få sitt personlige syn om de skulle gå inn i Frimurerordenen. Den hemmeligheten skulle vel ikke være verre enn den en får greie på under en sjelesørgerisk samtale. Det er ikke ukristelig med taushetsplikt.

La meg også få si det slik:

Hvis det var rett alt det Kjell Sjøberg har skrevet, så ville alle kristne frimurere ha trukket seg tilbake. Men det som skrives er jo ikke sant. Ikke fordi Sjøberg lyver, men fordi han ikke vet hva som foregår. Hans artikkel er ikke bygget på grundige og lange studier, men på gjetninger som vitner om at mere er innlagt i Frimureriet enn tolkningen av det Frimureriet står for.

I motsetning til Sjøbergs ønske, skulle jeg ønske at det flere kristne som ble medlemmer i Frimurerordenen. Det er

nemlig bedre å være en aktiv kristen i en hemmelig orden, enn hemmelig kristen utenfor.

Det går nemlig å vise Kristus over alt, og i vår tid, når vi tror på Jesus og at han snart skal komme igjen, så gjelder det å

så ved alle vann. Vi planter og sår, men Herren gir veksten.

Kanskje vi skulle tenke litt på strofen i den gamle salmen: «Vei har du alle steder, på virke ingen trang».

TREFF '83

FERIE FORNYELSE FELLESSKAP

For hele familien

RISØYA FOLKEHØGSKOLE

17.-24. juli 1983

Hovedtaler: Tony Ling, Wales

Unn deg en skikkelig sørlands skjærgårdsferie. Finn åndelig fornyelse gjennom lovsang og forkynnelse. Bygg trofast vennskap med andre kristne.

Innbydelse: Noralf Askelund, Tony Jessen, Kåre Kvistling og Erling Thu.

Skriv etter brosjyre:

TREFF 83, Kanæsletta, 10, 4550
FARSUND

Forholdet mellom tenåringer og foreldre: Konflikt eller samarbeid ?

ER DU FORTSATT GLAD I MEG?

Forfatteren av »ER DU GLAD I MEG?» med ny aktuell bok. Dr. Ross Campbell gir praktiske og jordnære råd om hvordan foreldre kan gjøre mer enn bare »overleve» sammen med sin tenåring.

Pris kr. 35,-

Vi anbefaler også:

HVILKEN MEKTIG GUD VI HAR

Lovsangskassett fra Oase med Rune Larsen, Lars Mørliid og Peter Sandwall

Pris kr. 45,-

k l i p p u t - - - - -

Antall:

..... ER DU FORTSATT GLAD I MEG? dr. Ross Campbell, kr. 35,-

..... ER DU GLAD I MEG? dr. Ross Campbell, kr. 25,-

..... BEFRIDD Fred Lemon, kr. 18,-

..... DET KRISTNE EKTEPAR Larry og Nordis Christenson, kr. 30,-

..... SABINA WURMBRAND Selvbiografi, kr. 35,-

..... KIRKEN UNDER JORDEN Richard Wurmbbrand, kr. 10,-

..... HVILKEN MEKTIG GUD VI HAR kassett kr. 45,-

Jeg ønsker å få gratis tilsendt eksemplar av Prokla-Medias Mediakatalog '83

Send bestillingen til:

PROKLA-MEDIA, 2312 OTTESTAD

Navn:

Adresse:

Postnr./sted:

Jesus elsker meg. Hvor vi enn leser i Bibelen, finner vi at Herren ønsker å fortelle sine barn at han elsker dem, har omsorg for dem, aldri svikter dem. Jesu kjærlighet er ubegrenset, og han nøler ikke med å fortelle oss at vi blir elsket.

Men Jesus har også et stort ønske — at vi skal elske ham igjen med den samme kjærlighet som han elsker oss med.

Hva gjør vi så med det? Har vi forstått hva det egentlig er Jesus mener når han lengter etter vår kjærlighet? Herren lengter etter et lovprisningsoffer, han lengter etter å høre oss lovsynge og tilbe ham. Da er det viktig at vi skjønner hva lovsang er og hvordan vi skal lovsynge.

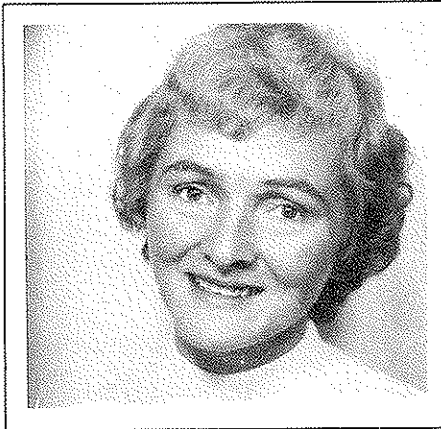
Lovsang er ikke alminnelig allsang i en forsamling. Det er noe mye, mye mer. Lovsang er vårt gjensvar på Jesus kjærlighet. Jeg kan ikke tenke meg noen bedre måte å fortelle Jesus at jeg elsker ham på, enn å lovsynge hans navn. Det er faktisk også en lydighets-handling. Herren formaner oss spesielt gjennom Salmenes bok til lovsang og tilbedelse: «pris Herren, lovsyng Herren, tilbe Ham, kom fram for Herren med jubel og lovsang, bær fram et lovprisningsoffer for Herren, syng en ny sang for Herren, syng og spill av hjertet for Herren, osv. osv.

Skulle ikke vi også bryte mer ut i jubel og lovsang, syng og dans for Herrens ansikt mens vi bringer ham takk for alt han har gjort i våre liv, og for de store og små under som han stadig gjør? Ja vi kan juble for Herren, men vi kan også være der i hans nærhet i fredfylt tilbedelse og lovsang.

Salme 100,4 sier: *gå gjennom hans porter med takkesang, inn i hans tempelgårder med lovsang. Lov ham og pris hans navn.*

Salme 99,5: *lovsyng Herren vår Gud og kast dere ned for hans fotskammel. Hellig er Herren. Og vers 9: lovsyng Herren vår Gud, bøy dere ned og tilbe ham på hans hellige fjell, for Herren vår Gud er hellig.*

Når jeg kommer fram for Jesus med tilbedelse, forsøker jeg å se for meg akkurat dette å komme gjennom porten med takkesang og inn i tempelgården med lovsang. Det indre bildet jeg danner meg hjelper meg til å konsentrere meg om Jesus. Der inne i hans tempelgård er alt hellig og rent, og den er mettet av Guds herligeht. Jeg ser for meg Jesus sitte der på en stor trone mens han lengter etter min kjærlighet. Da må jeg tilbe og lovsynge ham mens jeg gir ham min kjærlighet. Ofte går også lovsangen over i andre tunger. Det er herlig å være i Jesu nærhet. Når vi

Gerd Johnsen som har sendt oss denne artikkelen er en husmor fra Skien. Hun er med i et husfelleskap hvor Guds folk fra ulike samfunn samles.

Gud stem meg til lovsang

velsigner Jesus, blir vi velsignet igjen.

Men, sier du kanskje, det er ikke bestandig så enkelt dette med lovsang. Hva når vi kjenner oss langt nede, har problemer og vanskeligheter, og dagene er svarte? Nei det er ikke like enkelt når vi ikke føler oss i stand til å lovsynge, men da må vi huske at lovsang ikke er bygd på våre følelser. De går jo så ofte opp og ned. Men la oss ha det for øye at det er Jesus som skal opphøyes, det er han som skal æres og prises og ha vår kjærlighet. Det er en oppøvelse, men det gjelder å konsentrere hele oppmerksomheten på Jesus og glemme at vi har en svart dag. Det nytter ikke å tenke på alle problemene mens vi lovsynger, men la Jesus få fylle deg med Den Hellige Ånd. Han gjør det når du ber ham om det selv om du ikke føler det. La oss se litt på Ap. gj. 16,25-31. Der fortelles det om Paulus og Silas i fengsel. De sitter der med verkende rygger etter slag, fastbundet med lenker. Ingenting skulle være mer utenkelig enn lovsang i en slik situasjon. Men hva gjør de? De lovsynger og priser Herren mens de andre fangene lytter til dem. Så kommer Herren med sin kraft så voldsom at grunnmuren i fengselet rister. Alles lenker ramler av.

Dette forteller også om en annen viktig side ved lovsangen, nemlig at Gud gjør under og mirakler under lovsang. Det hender at mennesker blir tolt helbredet under lovsang. Andre blir satt i frihet fra lenker og bånd. Ofte taler også Herren til sine barn under

lovsang. Dette er ting som skjer i dag, og vi tror at Herren bare skal åpenbare seg mektigere blant sine barn ettersom tiden går og Den Hellige Ånd får større plass hos den enkelte og der Guds folk samles.

Bruk også lovsangen som et våpen mot fienden. Satan avskyr lovsang og tilbedelse som kommer fra hjertet, fordi det har med kjærlighet å gjøre, og fordi det ligger en veldig makt i lovsangen. Alle kan lovsynge. Jesus ønsker det. Herren kaller også noen mennesker til en spesiell tjeneste når det gjelder å lede lovsangen i forsamlingen. Han er ikke i første omgang ute etter talenter, men etter mennesker som er villige til å gi seg hen i lovsangstjenesten med det eneste formål å herliggjøre Jesu navn. Han kaller mennesker som er fylt med profetisk ånd til å lovsynge hans navn med profetisk begeistring. 1. Krøn 16 og 1. Krøn 25 forteller om hvordan David valgte ut lovsangsledere som kunne lede lovsangen med profetisk begeistring.

La lovsangen slippe til i ditt liv. Jesus venter på din kjærlighetserklæring. Velsign Jesu navn, og du blir velsignet igjen. Lovsangen vil frigjøre deg. Herren har gitt meg en sang som handler om hva som skjer når det tennes lovsang i ånden, og den vil jeg gjerne dele med dere.

Åndens sang

Det er noe som rører seg i mitt indre, det vokser og sprenger seg vei. Jeg hører en himmelsk sang med fremmede ord tone ut fra dypet av mitt hjerte. Det er ånden som synger til Herrens pris og ære.

Jeg tilber Ham og synger et fremmed språk jeg selv ikke kan forstå. Men Jesus hører og Han forstår mine tungers ord. Jeg må gi Ham mitt hjerte. Min ånd er tent i brann av Hans Hellige Ånd.

Jeg gir min takk, min pris, min sang til Jesus. Jeg tilber og opphøyer Ham. Han er mitt liv, Han er min sang, jeg priser Ham. Jesu kjærlighet er det som beruser meg. Noe sprenger seg vei, og jeg må syng det ut.

Det er åndens sang.

AKTUELT FRA
LOGOS FORLAG

Pris pr.
kassett kr.

295,—

Utleiepriser:

1 dag kr. 40,—
2 dager kr. 60,—
1 uke kr. 120,—

NYTT I VIDEO

**DUKE ELLINGTON
PA MITT SATT**

Dan-Jakob Peterson synger fra Duke Ellingtons kristne repertoar.

Spilletid: 26 minutter

**EINAR EKBERG
PA MITT SATT**

Dan-Jakob fremfører Einar Ekbergs kjente og kjære sanger.

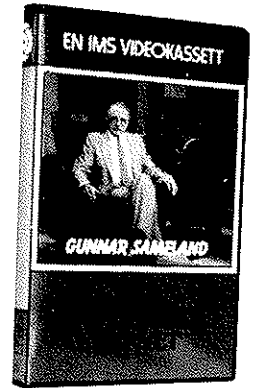
Spilletid: 21 minutter

MIN LOVSANG

Brith Wedin Karlsson synger lovsanger som hun ønsker å dele med deg.

Spilletid: 23 minutter

**DET YTTERSTA
VAPNET**

I en serie på fire program behandler Gunnar Same-land emnet bønn og faste.

Pris pr. kassett kr. 185,—

en spesiell bok

**JEG VAGET Å
KALLE HAM FAR**
av Bilquis Sheikh

En usedvanlig beretning om en muslimsk kvinne som er villig til å risikere hva som helst ved å bli en kristen. Denne historien er et vitnesbyrd om hvordan Gud tar seg av et menneske som overlater seg helt til ham.

Pris poc. kr. 30,—

Ny serie «Skrablemoro»

Skrablemoro — en sensasjon for barna! Ved å skrabie med en blyant kommer det fram bilder eller oppgaver.

Piken som ble frisk

Marta og Maria

To Hus

David's Venn

En! To! og Tre!

Da Havet delte seg

Rebekka

Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego

Vi lanserte dette for fem år siden i Norge, og det ble straks en stor suksess. Bøkene inneholder kjente fortellinger fra Bibelen. I tillegg er det oppgaver, rebuser m.m. Bøkene er beregnet på barn fra 3 — 9 år.

Ypperlig til premier i søndagsskoler

Pris pr. serie kr. 40,—

SPENNENDE FOR BARN

NY BOK

av dr. Ross Campbell,
forfatter av
ER DU GLAD I MEG?

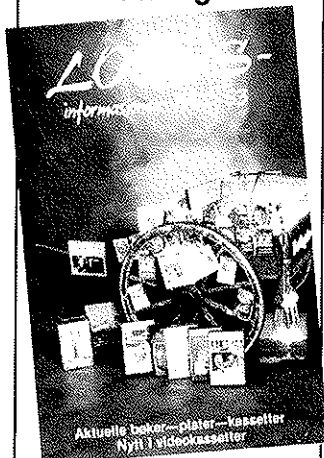
**ER DU FORTSATT
GLAD I MEG?**

Hvordan skal vi takle våre tenåringer? Her får du mange praktiske og jordnære råd.

Pris kr.
35,—

**EN BOK TIL ALLE
TENÅRINGSFORELDRE**
en bok fra
PROKLA-MEDIA

**Har du vår
katalog?**

En 32 siders informasjon gir
vi deg gratis.

NYTT OPPLAG!

**EN
VELEGNET
HANDBOK
TIL
VIDEO-
SERIEN
OM
FASTE
AV
GUNNAR
SAMELAND**

**DEN FASTE SOM
GLEDER GUD**
av Arthur Wallis

En lenge savnet bok om faste, som på en enkel måte gir både praktisk veiledning og Skriftens lære om emnet. Boken er en håndbok til hjelp for deg som lenge har ønsket å faste uten å vite hvordan. Forfatteren har gjennom mange år erfart fastens store betydning og velsignelse. Gjennom denne boken ønsker han å dele med andre det Bibelen sier om dette viktige, men ofte forbigåtte emnet.

Pris poc. kr. 30,—

NY PLATE/KASSETT

WIGGO ROKSVÅG

**«Det er utrolig»
av Wiggo Roksvåg**

CMP 1109—LP/MC—4

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

AKTUELT FRA
LOGOS FORLAG

av
Arlil
Edwardsen

KJÆRLIGHETENS
TERAPI

Alle trenger kjærlighet, alle trenger å vite at de er elsket. Dette slår Arlil Edwardsen fast. Foreldre kan ved å vise sine barn kjærlighet, forebygge en mengde psykiske problemer som ellers kan oppstå senere i livet. Men er skaden allerede skjedd, har problemene oppstått, kan Guds kjærlighet helbrede.

Pris poc. kr. 20,—

DRØMMEN om FRIHET

Jan Markell

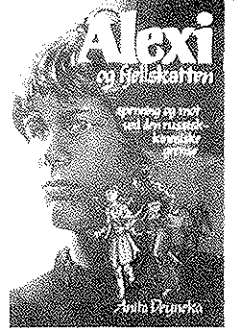
En fengslende, sann historie!

DRØMMEN OM FRIHET
av Jan Markell

En sann historie om en jødisk familie som flykter fra forfølgelse i Russland til det løfterike landet Amerika. Mannen flykter først og kommer seg over havet. Han sparer nok til å få sin hustru og sønn etter. Gehetollivet i New York øker fortvilelsen. Sønnen Joseph har en stadig lengsel etter fred. I Las Vegas finner han en bok som snur opp-ned på hans frustrerte liv.

Pris poc. kr. 30,—

Spennende barnebøker!

ALEXI OG
FJELLSKATTEN
av Anita Deyneka

Politibilen stoppet, Alexi og Tanja gjemte seg i en fart. De måtte få fortsette, de måtte nå fram til skatten i fjellene. Helt siden den dagen de hadde funnet en mystisk beskjed inne i et brød, hadde disse to unge kristne vært på sporet av en skatt som de ikke måtte gå glipp av.

Andre bøker i denne serien:
Tanja og grensevakta
Alexi's hemmelige oppdrag

Pris pr. bok kr. 20.—

En ungpibebeok

TINAS FARLIGE HEMMELIGHET

av Hilda Stahl

Tina Lambert hadde bestemt seg for å treffe den pene, spennende Dallas Tromley. Det hjalp ikke at Tinas far sa at hun ikke fikk gå ut med gutter ennå. Dallas fortalte henne en farlig hemmelighet og tvang henne inn i en situasjon der hun måtte ta en av sitt livs viktigste avgjørelser.

Nummer 1 i Tina-serien

Pris poc. kr. 25,—

NY BOK

PA TOKT MED ELIDA

NYTT I VIDEO

Et program med glad sang og sjøsprøyt. Bli med ombord på Elida. Der møter vi skipperen Lewi Waskaas—svenske skipperen Lennart «Tarren» Abrahamsson—Sigvard Wallenberg—Thorbjørn Baksvåg—Wiggo Roksvåg—Trygve Daniel Wikstøl—Arne Bakken og Elidas syngende besetning.

Pris kr. 295,—
Utleiepriser se bestillingskortet

Spilletid: 38 minutter

Ønsker kjøpt følgende videoprogram:

MIN LOVSANG
DUKE ELLINGTON PA ... kr. 295,—
EINAR EKBERG PA ... kr. 295,—
PA TOKT MED ELIDA kr. 295,—
DET YTTERSTA VAPNET 1 kr. 185,—
DET YTTERSTA VAPNET 2 kr. 185,—
DET YTTERSTA VAPNET 3 kr. 185,—
DET YTTERSTA VAPNET 4 fra kr. 185,—

Ønsker leid følgende videoprogram:

MIN LOVSANG fra til
DUKE ELLINGTON PA fra til
EINAR EKBERG PA fra til
PA TOKT MED ELIDA fra til
DET YTTERSTA VAPNET 1 fra til
DET YTTERSTA VAPNET 2 fra til
DET YTTERSTA VAPNET 3 fra til
DET YTTERSTA VAPNET 4 fra til

SYSTEM: VHS BETA V 2000
(Må fylles ut)

Utleiepriser: 1 dag kr. 40,—, 2 dager kr. 60,—, 1 uke kr. 120,—.

● Porto og oppkrav kommer i tillegg.
● Være konto-kunder får varene uten oppkrav.
● Varene sendes portofritt ved forskuddsbetaling!
Bestilling og betaling må sendes sammen (eventuelt påføres innbetalingsblanketten).

NAVN:

ADRESSE:

BREV

SVARSENDING
Avtale nr. 405 000/11

Logos Forlag

Postboks 8
N-4480 KVINESDAL
NORGE

Bestillingskort

Antall:

KJÆRLIGHETENS TERAPI, Arlil Edwardsen 20,—
DRØMMEN OM FRIHET, Jan Markell 30,—
TANJA OG GRENSEVAKT(1), Anita Deyneka 20,—
ALEXIS HEMMELIGE OPPDRAG(2), Anita Deyneka 20,—
ALEXI OG FJELLSKATTEN(3), Anita Deyneka 20,—
SKRABEMORO, 8 forskjellige 40,—
JEG VAGET Å KALLE HAM FAR, Bilquis Sheikh 30,—
ER DU GLAD I MEG? dr. Ross Campbell 25,—
ER DU FORTSATT GLAD I MEG? dr. Ross Campbell 35,—
DEN FASTE SOM GLEDER GUD, Arthur Wallis 30,—
TINAS FARLIGE HEMMELIGHET, Hilda Stahl 25,—
OMP 1109 DET ER UTROLIG, Wiggo Roksvåg, kasseti, gratis
OMP 1109 DET ER UTROLIG, Wiggo Roksvåg, plate, gratis
GRATIS 32 siders LOGOS-INFORMASJON gratis